

Tuyệt Đối Phục Tòng

Contents

Tuyệt Đối Phục Tòng	2
1. Chương 1: 01	2
2. Chương 2: 02	4
3. Chương 3: 03	7
4. Chương 4: 04	10
5. Chương 5: 05	13
6. Chương 6: 06	16
7. Chương 7: 07	18
8. Chương 8: 08	21
9. Chương 9: 09	24
10. Chương 10: 10	27
11. Chương 11: 11	31
12. Chương 12: 12	33
13. Chương 13: 13	36
14. Chương 14: 14	38
15. Chương 15: 15	41
16. Chương 16: 16	44
17. Chương 17: 17	47
18. Chương 18: 18	52
19. Chương 19: 19	55
20. Chương 20: 20(h)	59
21. Chương 21: 21	63
22. Chương 22: 22	66
23. Chương 23: 23	70
24. Chương 24: 24	74
25. Chương 25: 25	77
26. Chương 26: 26(h)	81
27. Chương 27: 27(h)	85
28. Chương 28: 28	89
29. Chương 29: 29	92
30. Chương 30: 30	96
31. Chương 31: 31	100
32. Chương 32: 32	103
33. Chương 33: 33	107
34. Chương 34: 34	110
35. Chương 35: 35	114
36. Chương 36: 36	117
37. Chương 37: 37	120
38. Chương 38: 38	124
39. Chương 39: 39	128
40. Chương 40: 40	132
41. Chương 41: 41	135

42. Chương 42: 42	138
43. Chương 43: 43	142
44. Chương 44: 44	146
45. Chương 45: 45(h)	150
46. Chương 46: 46(h)(hoàn)	154
47. Chương 47: (phiên Ngoại)01	157
48. Chương 48: (phiên Ngoại)02	161
49. Chương 49: (phiên Ngoại)03	164
50. Chương 50: (phiên Ngoại)04	167
51. Chương 51: (phiên Ngoại)05	171
52. Chương 52: (phiên Ngoại)06	175
53. Chương 53: (phiên Ngoại)07	178
54. Chương 54: (phiên Ngoại)08(h)	182
55. Chương 55: (phiên Ngoại)09(h)	185
56. Chương 56: (phiên Ngoại)10(hoàn)	188

Tuyệt Đối Phục Tòng

Giới thiệu

Thể loại chung: Hiện đại / cảnh tham hắc đạo/ HE/ Xôi thịt đầy đủ Cp : Anh Thiên Ngạo x Hàn Tử Hằng Tên gốc: tuyetdoi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-phuc-tong>

1. Chương 1: 01

Cô nhi viện Triều Dương.

Dương quang thán tư động lòng người, ẩm đào dạt, mùi hương lan tỏa tràn ngập trong không khí, khiến người ta nhận không được muốn hít vài ngụm, mùa đông giá lạnh vừa qua đi, mọi người vui sướng khi mùa xuân lại tới.

Phía trước cô nhi viện có một mảnh vườn cỏ không nhỏ, nguyên bản một màu rực rỡ hẳn lên, phủ kín một mảnh xanh tươi.

Hiện tại là buổi chiều bốn giờ, chương trình học cô nhi viện hôm nay đã qua một chặng đường, một đám hài tử nhao nhao từ phòng học chạy ra, mục tiêu chính là thiết bị trò chơi trên mặt cỏ rộng lớn, ví dụ như cầu thang trượt, bập bênh, bàn đu dây...các loại.

Viện trưởng đi cùng vài vị lão sư, cùng với nhóm phụ nữ trưởng kỳ ở bên cạnh, ngồi ở trên cỏ làm một túp lều, du ngoạn uống trà, ăn bánh bích quy, thường thường cũng ôn nhu nhìn nhóm hài tử hồn nhiên trên cỏ.

Thật sự là một ngày tốt đẹp.

Viện trưởng cầm tách hồng trà tích lan nghĩ muốn thả lỏng, vừa mới kê gần miệng, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cả kinh, tay cương ở không trung. Miệng nàng hơi hơi run rẩy, tay cũng phát run, nhưng nàng không phải là bị cái gì kinh hách đến như vậy, mà có điềm báo như giống vũ kéo tới, nàng buông cái tách, dùng thanh âm cao quảng hô to.

“Lí Thư Dư, Hàn Tử Hằng!!”

Nhóm hài tử trên mặt cỏ đang chơi đùa, nghe thấy tiếng rống giận dữ của viện trưởng, theo bản năng ngừng lại mọi động tác, lại nhìn theo hướng kia, rốt cục hiểu được nguyên nhân viện trưởng rống to, bắt đầu châu đầu ghé tai nói, nội dung đại khái như vậy:

“Hai người bọn họ lại nữa rồi.”

“Lại muốn bị viện trưởng chop lại đánh đòn!”

“Bọn họ sao lại đánh nhau?”

Quả nhiên, theo tầm mắt viện trưởng nhìn tới, dừng ở một chỗ trên mặt cỏ, có mấy tiểu hài tử vây quanh thành một cụm, mà ở giữa đám tiểu hài tử này, không thể nghi ngờ chính là hai chủ nhân trong miệng nàng kêu lên.

Nhóm hài tử ở xa đang tùm lại, nghe tiếng viện trưởng rống giận, cũng dần giải tán, nhóm hài tử đi gần hết, dung mạo hai hài tử cũng dần hiện rõ.

Đúng vậy, hai người bọn họ đúng là có triều dương danh khí vang rộng khắp cô nhi viện, nhưng tuyệt đối không phải theo phương diện tốt.

Viện trưởng nhéo nhéo cổ chính mình, đau, nghĩ thầm chỉ cần không chú ý một cái, hai tiểu tử gây sự này quả nhiên lại đánh nhau.

Nàng đứng lên, theo sau là hai nam lão sư, đi tới chỗ bọn họ.

“Lí Thư Dư, hôm nay chúng ta nhất định phải phân thắng bại!” Một tiểu nam hài liều mạng giãy dụa.

“Hàn Tử Hằng vẫn nên ngoan ngoãn nhận thua đi, cậu thắng không được tôi!” Nam hài đem y đặt ở phía dưới khiến y không thể động đậy.

“Lí Thư Dư không nên đắc ý, ít khinh thường tôi.” Quả nhiên, tiểu nam hài hướng bụng hấn đánh một quyền.

“Tên tiểu nhân dê tiện này, cứ nhiên đánh lên tôi.” Nam hài cũng không cam lòng yếu thế hướng trên đầu ba quyền.

“Cậu mới dê tiện, Lí Thư Dư, buông tay nhanh lên.”

“Cậu mới nên buông tay, Hàn Tử Hằng.”

Hai tiểu nam hài cãi đánh túi bụi, người một câu ta một câu, không ai nhường ai.

Viện trưởng đã đi tới, hai nam lão sư đi theo đem bọn họ tách ra, viện trưởng hướng trên đầu bọn họ gõ gõ.

Cho dù như vậy vẫn không thể chấm dứt chiến tranh giữa hai bọn họ.

“Hàn Tử Hằng, cậu lại đây.”

“Lí Thư Dư, cậu mới là lại đây cho tôi.”

Hai tiểu nam hài bị hai lão sư giữ lại, dùng chân đá đá nhau, nhắm hướng đối phương đá tới đá vào.

“Cả hai các con lại đây cho tôi!”

Rốt cục, viện trưởng nổi bão.

Đây là cuộc sống của cô nhi viện Triều Dương, nhìn như yên lặng an tường, kỳ thật lại luôn bị hai tiểu tử này gây sự biến thành long trời lở đất.

*_*_*_*_*

Phòng Viện trưởng.

Hai tiểu tử kia, một tên ngồi cạnh cửa, một tên ngồi bên cửa sổ, ai cũng không nhìn ai, đưa lưng về phía lẫn nhau, một câu cũng không nói.

Viện trưởng thở dài, hai tiểu tử kia trừ bỏ mỗi ngày cãi nhau còn cộng thêm đánh nhau, thì không thể hòa hợp giống các tiểu bằng khác, nhưng nói cũng kỳ quái, chỉ cần hai bọn họ tách ra hết thấy đều bình thường, nhưng nếu vào ở cùng không gian, không hề ra chuyện, hai tiểu tử kia có thể gọi là bất tự không hợp đi?.

“Tốt lắm, ai có thể nói cho cô biết, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì không? Vì sao muốn đánh nhau?” Viện trưởng tận lực trụ vững tinh thần, dùng giọng ôn nhu hỏi bọn họ.

Còn chưa hỏi xong, vừa hỏi hai tên này lại bắt đầu đối chọi gay gắt.

“Là nó chọc con trước.” Lí Thư Dư nói.

“Rõ ràng là nó sai trước.” Hàn Tử Hằng cũng nói.

“Hàn Tử Hằng không nên nói dối.”

“Lí Thư Dư mới không nên nói dối.”

“Là cậu đoạt đồ của tôi trước.”

“Rõ ràng đồ cũng không phải của cậu.”

Hai người cứ như vậy, Lí Thư Dư nói một câu, Hàn Tử Hằng liền phản bác một câu, cùng nhau chỉ trích đối phương không đúng, không một ai thừa nhận cái sai chính là chính mình.

“Được rồi được rồi, đều do miệng tạo nên, tạo nên.” Viện trưởng nổi nóng làm động tác dùng khóa kéo tạo trên miệng, hai tiểu tử kia lúc này mới không tình nguyện ngậm miệng lại.

Viện trưởng biết hỏi lại cũng như không, hai tiểu tử kia, căn bản không cần gì lý do cũng có thể ầm ĩ, cũng có thể đánh nhau, hỏi bọn hắn lý do đánh nhau là cái gì, viện trưởng cảm thấy bản thân thật sự rất ngu xuẩn.

Vừa chỉnh xưng hô chương này, các bạn trẻ thấy lộn xộn thì chờ 1 tháng nữa quay lại đọc a~.

2. Chương 2: 02

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cóc — cóc -. Có người gõ cửa phòng viện trưởng.

“Mời vào!”

Viện trưởng đang muốn mở miệng hô hai chữ mời vào, lại bị hai tiểu tử kia đoạt trước, trăm miệng một lời cùng nhau mở miệng, này rốt cuộc có nên nói bọn họ không hợp nhưng lại rất có ăn ý?.

“Cậu bắt chước tôi!” Hàn Tử Hằng nói.

“Là cậu bắt chước tôi mới đúng!” Lí Thư Dư nói.

“Là tôi nói trước.”

“Rõ ràng là tôi nói trước.”

“Tôi nói sớm hơn cậu 0. 1 giây.”

“Tôi nói sớm hơn cậu 0. 01 giây.”

Xem đi, lại bắt đầu ầm ĩ, viện trưởng đành phải lần thứ hai nhảy ra can thiệp.

“Hai con nếu lại mở miệng cô sẽ tịch thu điểm tâm ngày mai.” Viện trưởng lộ ra nụ cười ý vị thâm tường đầy uy hiếp.

Nghe tới điểm tâm, hai người một tiếng cũng không dám toát ra khỏi cổ họng.

Tốt lắm, rốt cục đã im lặng.

Viện trưởng ra mở cửa, người bước vào là một tiểu nữ hài cô nhi viện, tiểu nữ đi tới bên cạnh viện trưởng ngồi xổm xuống.

“Nhu nhu làm sao vậy, tìm viện trưởng có gì sao?” Viện trưởng hỏi tiểu nữ.

Nhu Nhu có điểm then thùng gật gật đầu, lại dùng ngón tay chỉ Lí Thư Dư cùng Hàn Tử Hằng.

“Nhu Nhu, Thư Dư cùng Tử Hằng có làm gì sao?” Viện trưởng không rõ hành động vừa rồi của Nhu Nhu có ý tứ gì?

Nhu Nhu đưa hai tay nắm nắm tà váy, ngượng ngùng vươn bàn tay nhỏ bé đến bên tai viện trưởng nói nhỏ nhẹ.

“Viện trưởng... Thư Dư ca ca vừa nãy lấy kẹo mút của con... Tử Hằng ca ca đoạt lại... Kẹo mút của con đâu...?”

Viện trưởng vừa nghe, trên mặt lập tức rơi xuống ba đường hắc tuyến, nhưng nàng nhanh chóng thay đổi thành khuôn mặt tươi cười đối Nhu Nhu nói.

“Nhu Nhu ngoan, con tới phòng học tìm lão sư Tiểu Vũ lấy kẹo, nói với lão sư là viện trưởng cấp cho con.”

“Àn, hảo.” Nhu Nhu vừa nghe viện trưởng nói như vậy, vui vẻ chạy đi tới phòng lão sư.

Nhu Nhu vừa đi khỏi, viện trưởng lập tức thay một khuôn mặt khác, nàng đan mười ngón tay vào nhau vặn bảo phát ra thanh âm từ các ngón tay.

“Hai các con, cứ nhiên đoạt kẹo của Nhu Nhu...”

Thấy viện trưởng đi tới gần bọn họ, hai người biết việc nói dối bị phát hiện, lập tức từ trên ghế nhảy xuống, bây giờ bảo vệ tính mạng là chính, hai người lại ngoài ý muốn hợp nhau.

“Hàn Tử Hằng, cậu nhanh lên.”

“Cậu cũng vậy, không cần thúc giục tôi.”

Hàn Tử Hằng cầm đồ chơi xếp gỗ bên cạnh ném qua phía viện trưởng, còn Lí Thư Dư ném nệm gối trên ghế về phía viện trưởng, hai người nhân lúc viện trưởng luống cuống tay chân, nhanh như chớp chạy mất.

“Lí Thư Dư! Hàn Tử Hằng!” Viện trưởng nhin không được rít gào, chứng kiến bản thân bị đồ chơi ném tới, lại bị nệm gối bay tới khiến bản thân chật vật, hai tiểu tử kia muốn mưu sát nàng sao?

Đúng vậy! hai tiểu ác ma của cô nhi viện Triều Dương, Lí Thư Dư, Hàn Tử Hằng, mặc kệ viện trưởng hay lão sư, không ai có biện pháp đối bọn họ.

Hai nhóc quỷ gây sự, năm ấy bọn họ mới mười tuổi.

*_*_*_*_*

Lí Thư Dư cùng Hàn Tử Hằng từ phòng viện trưởng chạy ra, trực tiếp chạy tới phía lương đình sau núi, vì do cô nhi viện nằm giữa 2 sườn núi, ở nơi này đối bọn nhỏ mà nói, phía sau núi cũng là một trong những không gian hoạt động của chúng.

Hai nhóc thở hổn hển, một nhóc dựa vào bàn gỗ, một nhóc nằm ngửa lên ghế, thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

“May mà chạy nhanh, bằng không lại bị lão vu bà quơ được sẽ xong đời.” Lí Thư Dư nói.

“Còn không phải do cậu, đoạt kẹo của Nhu Nhu.” Hàn Tử Hằng cũng nói.

“Cậu không phải muốn ăn, bằng không theo tôi đoạt làm gì?”

“Tôi nào muốn ăn.” Kỳ thật, Hàn Tử Hằng thấy Lí Thư Dư có, hắn cũng muốn có, mới cùng hắn đoạt.

“Vậy cậu theo tôi đoạt làm gì?”

“Cậu quản tôi, tôi thích.”

“Cẩn thận tôi đánh cậu ác, Hàn Tử Hằng!”

“Đến đánh a, tôi mới không sợ cậu!”

Nói không tới hai câu bọn nhóc bắt đầu lăn lộn trên đất đánh nhau, nhưng lần này không có người đứng xem hô hào, cảm giác đánh bị tụt mất, vì thế hai nhóc lăn lộn chưa bao lâu thì buông đối phương ra.

Bọn nhóc nằm trên tấm gỗ trên mặt đất, ánh mắt nhìn thẳng, chậm rãi bình phục lại hô hấp.

“Hàn Tử Hằng.”

“Gọi tôi làm gì?”

“Không thể gọi cậu à.”

“Gọi tôi để làm gì!!!”

“Hàn Tử Hằng, một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một người rất lợi hại.”

“Cậu mới không thành.”

“Vì sao?”

“Bởi vì người lợi hại là tôi mới đúng.”

“Không thể, Hàn Tử Hằng, cậu tuy rằng rất lợi hại, nhưng vẫn thua tôi một chút.”

“Cậu mới không thể, Lí Thư Dư, là cậu thua tôi rất nhiều rất nhiều chỗ.”

Lí Thư Dư cùng Hàn Tử Hằng, hai nhóc này không thể dễ dàng chịu thua đối phương mình là người tốt nhất, chưa từng nghĩ tới sẽ sau này sẽ trở thành sinh mệnh tối mật không thể cách xa của nhau.

*_*_*_*_*

Cô nhi viện hôm nay rất náo nhiệt, trước cửa phòng học là mặt cỏ, có các quầy hàng bài trí đủ loại kiểu dáng, có bán kẹo đường, có bán cocacola, cũng có trò ném vòng chọn đồ, trò chơi bắn súng nước, náo nhiệt không kém khu chợ đêm.

Đây là lễ hội hàng năm tổ chức một lần cho các tiểu hài tử tiểu nữ tử của cô nhi viện Triều Dương tham gia chơi đùa, do cô nhi viện nằm trên sườn núi, bình thường không cho các bạn nhỏ xuống núi, nên mới tổ chức để thỏa mãn tâm nguyện cho nhóm bạn nhỏ thích náo nhiệt có thể vui chơi giải trí, bên ngoài có bảng dán ảnh lưu niệm, để nhóm có thể nhớ lại.

Trò chơi ném vòng:

3. Chương 3: 03

Ngoài tổ chức lễ hội này ra, còn có một dụng ý khác, đó là mời khách nhân có ý muốn nhận nuôi hài tử và nhằm giúp mọi trẻ em được giao lưu chơi đùa, vì mọi cơ hội cho trẻ em có nhà có gia đình mới, cho dù không được, nhiều ít gì cũng giúp cô nhi viện được một khoản tiền.

Viện trưởng đang cùng nhóm khách nhân trò chuyện hớn hởi dữ dội, nhóm trẻ hoạt bát chạy đuổi trên cỏ, cũng có một số đôi vợ chồng muốn nhận thu dưỡng hài tử cùng theo nhóm trẻ chơi đùa, hết thấy đều rất tốt đẹp.

Thăng đến khi—

“Hàn Tử Hằng, đưa bóng cho tôi.” Lý Thư Dư đưa tôi muốn cướp bóng bay trong tôi Hàn Tử Hằng.

“Không đưa, đây là tôi bắt được trước.” Hàn Tử Hằng đối hăn lẽ lười nhát ma.

“Cậu theo tôi đoạt làm gì, Cậu lấy quả khác đi!”

“Tôi thích màu vàng.”

“Tôi cũng thích màu vàng a.”

“Cậu thích tôi sẽ cho cậu.”

“Không đưa cho tôi, tôi đâm thủng bóng của cậu.”

“Cậu dám đâm thử xem.”

Người bán bóng bay, có phần không biết nên làm sao để ngăn cản hai tiểu quỷ này, hắn chỉ có một quả bóng màu vàng, thật sự bất đắc dĩ phi thường, mắt thấy hai tiểu mao đầu này đang chuẩn bị đánh nhau.

“Này cho cháu, bạn nhỏ.” Không biết từ đâu nhảy ra một nam nhân xa lạ. Trong tay cầm quả bóng màu vàng đưa cho Lý Thư Dư. Lý Thư Dư nhất thời còn bất động, ánh mắt lảng lảng nhìn nam nhân trước mắt, người nam nhân đưa lưng về phía mặt trời, ánh nắng rất sáng, nhóc con căn bản không thấy rõ bộ dáng nam nhân lắm.

“Không phải muốn sao? Bạn nhỏ.” Nam nhân thấy nhóc con không có phản ứng, lại hỏi lại một lần.

“Đương nhiên muốn.” Lý Thư Dư cướp đi quả bóng trong tay nam nhân, sau đó quay đầu chạy mất.

Hàn Tử Hằng thấy Lý Thư Dư chạy, cũng đuổi theo phía sau hắn.

Viện trưởng vừa lúc chạy lại, mới vừa nãy nàng nghe thấy tiếng cãi nhau, tưởng rằng hai nhóc con bắt đầu nháo sự, vội vàng chạy tới, vừa vặn nhìn thấy nam nhân kia đem bóng bay đưa cho Lý Thư Dư.

“Tiên sinh, nhĩ hảo, vừa nãy thật sự cảm ơn ngài.” Viện trưởng tự đáy lòng cảm tạ nam nhân trước mắt.

“Không có gì, chỉ vừa lúc nghe được đối thoại giữa bọn nhóc, lại trùng hợp tôi có quả bóng màu vàng.”

“Không không không, Ngài thật sự đã giúp tôi một đại ân, hai hài tử này a... A.. Không có gì...” Viện trưởng thiếu chút nữa nói hai nhóc con kia là tiểu quỷ gây sự, nhưng phát hiện nàng có lẽ không nên nói nhiều, xấu hổ cười trừ.

“Không đùa nhỏ vừa nãy tên gọi là gì?” Nam nhân hỏi.

“A? Ngài là nói nhóc nào?” Viện trưởng sửng sốt một chút, hắn không phải hỏi Thư Dư đi?

“Chính là đứa nhỏ tôi vừa cho quả bóng.” Nam nhân nói.

“Tiên sinh, đứa nhỏ kia là Lý Thư Dư, năm nay mười tuổi, không biết tại sao ngài lại hỏi về đứa nhỏ kia?” Viện trưởng nghi hoặc hỏi đối phương.

“Họ Lý sao? Vậy xem ra còn rất có duyên, tôi cũng họ Lý.” Miệng nam nhân không tự giác cong lên một mặt.

“Này... Lý tiên sinh, ý tứ của ngài chẳng lẽ là...?” Viện trưởng lớn mật đoán, hẳn không phải là đối Thư Dư có cảm tình đi?

“Tôi muốn thu dưỡng đứa nhỏ đó.” Nam nhân nói thẳng ra.

Viện trưởng hách liểu nhất đại khiêu, cư nhiên có người muốn nhận dưỡng Thư Dư?

Nói thực ra đứa nhỏ kia tuy rằng lớn lên cũng đoạn chính, cá tính ương ngạnh nhưng tiếp thu cũng khá nhanh, bình thường không giải quyết được gì, hơn nữa nam nhân trước mắt thoát nhìn thập phần trẻ tuổi, ít nhất chỉ trên dưới ba mươi mà thôi, tại sao lại muốn thu dưỡng hài tử?.

Viện trưởng tuy rằng cũng rất hy vọng đem Lý Thư Dư tổng xuất khỏi cô nhi viện, nhưng mặc kệ ương ngạnh bướng bỉnh thể nào cũng chỉ là hài tử, hơn nữa đứa nhỏ này cần phải theo dõi quan sát, nàng cần những cha mẹ có trách nhiệm, nàng xem nam nhân còn trẻ như thế, thật sự cảm thấy có rất nhiều vấn đề muốn hỏi hắn.

“Lý tiên sinh, nếu ngài không ngại, có thể cùng tôi nói chuyện riêng một chút được không?” Viện trưởng đối hắn chỉ chỉ về phía cây thụ xa xa.

“Đó là đương nhiên.” Nam nhân cũng đồng ý.

Dưới cây thụ.

“Lý tiên sinh, thứ tôi mạo muội thỉnh giáo, không biết ngài năm nay bao nhiêu tuổi?” Viện trưởng vừa đi tới tàng cây, liền khẩn cấp đưa ra vấn đề.

“Ba mươi tuổi.”

“Ba mươi tuổi? Tại sao mới ba mươi tuổi đã muốn thu dưỡng tiểu hài tử?” Tuổi của nam nhân trước mắt quả nhiên gần giống suy đoán của viện trưởng.

“Bởi vì muốn tiểu hài tử.”

“Vậy sao không tự sinh một đứa?” Viện trưởng không hiểu, thoát nhìn lấy điều kiện nam nhân trước mắt, hẳn sẽ không có khả năng không có đối tượng mới lạ.

“Nói thực ra, lão bà không thể sinh con.” Nam nhân hơi chần chờ một chút mới nói ra.

“A, thật có lỗi, Lý tiên sinh, tôi không phải cố ý...” Viện trưởng cảm thấy ngượng ngùng, nàng cứ nhiên hỏi chuyện riêng tư như vậy, còn đụng tới chỗ đau người tôi.

“Không quan hệ, nhưng như vậy, viện trưởng có thể lý giải vì sao tôi muốn thu dưỡng tiểu hài tử đi?” Nam nhân cười cười.

“Phải.. Tôi hiểu...”

“Còn có câu hỏi nào không?”

“Là như thế này, không biết Lý tiên sinh đang làm ngành nào?” Điểm ấy rất trọng yếu, phải có công việc.

Nam nhân trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng.

“Hắc đạo.”

Viện trưởng bị kinh hách, hắc... hắc đạo?

4. Chương 4: 04

Nam nhân nhìn viện trưởng cả kinh nói không nổi một câu, đành phải mở miệng.

“Viện trưởng, tôi đã sẵn lòng nói rõ, là vì có đủ thành ý muốn thu dưỡng đứa nhỏ này, hy vọng viện trưởng có thể hiểu.”

Viện trưởng hơi trấn định, nàng cảm thấy nam nhân nói đúng, nếu hắn nói như vậy, quả thật không cần phải ... Từ này tới giờ hắn cũng thành khẩn trả lời nàng từng câu hỏi, hắn có nói dối, nàng cũng không thể biết.

Nhưng mà, đối phương là hắc đạo a? Cho dù muốn đem Thư Dư tổng khỏi đây, cũng không thể hại đứa nhỏ này khi còn sống đi? Cho dù nam nhân này sẽ rất thương đứa nhỏ, có điều sống trong môi trường hắc đạo, về sau không phải chỉ có thể đi vào một con đường hắc đạo?

“Lý tiên sinh, tôi nghĩ, chuyện này vẫn nên từ từ đi, không bằng trước tiên cùng Thư Dư ở chung thử xem, rồi mới quyết định?” Kỳ thật, viện trưởng muốn kéo dài thời gian, nàng không hy vọng Lý Thư Dư từ môi trường đó lớn lên.

“Tôi đã biết, viện trưởng, liền chiếu theo ý viện trưởng.” Nam nhân không miễn cưỡng viện trưởng, cái này

thật khiến viện trưởng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

*_*_*_*_*_*

“Lý Thư Dư, cậu chờ tôi, chạy nhanh như vậy để làm gì!” Hàn Tử Hằng ở phía sau vẫn cầm quả bóng bay đuổi theo, mở miệng quát hấn.

“Cậu đi theo tôi làm gì?” Nghe được thanh âm của Hàn Tử Hằng, Lý Thư Dư rốt cục ngừng lại.

“Thúc thúc vừa nãy là ai a?” Hàn Tử Hằng rốt cục chạy tới bằng hấn, đem một bàn tay khoát lên bờ vai hấn.

“Tôi nào biết, tôi lại không biết hấn.” Lý Thư Dư cũng thấy kỳ quái, nam nhân kia sao lại đối hấn tốt như vậy?

“Vậy tại sao hấn lại đối cậu tốt như vậy, lại cho cậu bóng bay?” Hàn Tử Hằng lại hỏi.

“Tôi đã nói tôi không biết a, cậu thực phiền a.” Lý Thư Dư không kiên nhẫn đẩy bàn tay của Hàn Tử Hằng đang khoát trên vai mình.

“Cậu kỳ quái, hỏi một chút cũng sinh khí.” Hàn Tử Hằng mất hứng.

“Cậu mới kỳ quái, tôi đã nói tôi không biết a.”

“Quý hẹp hòi.”

“Cậu mới là quý hẹp hòi.”

“Cậu lại muốn bị tôi đánh a.”

“Cậu mới có thể bị tôi đánh.”

Hai bên lại đánh nhau, Lý Thư Dư kéo tóc Hàn Tử Hằng, Hàn Tử Hằng sẽ không chịu yếu thế cũng kéo lại tóc hấn, Lý Thư Dư niết đuôi Hàn Tử Hằng, Hàn Tử Hằng cũng y dạng niết trả, hai người cứ cậu tới tôi đi, biến thành toàn thân toàn là tiểu thương.

“Đánh nhau rất thú vị sao?” Đột nhiên có tiếng một nam nhân xa lạ đánh gãy trận này.

Hai nhóc ngẩng đầu, không phải là tên nam nhân hại bọn họ đánh nhau sao?

Bây giờ không vướng phải ánh nắng mặt trời, Lý Thư Dư rốt cục thấy rõ diện mạo nam nhân, mặt nam nhân thoạt nhìn rất sạch sẽ, biểu tình cũng rất ôn hòa, vốn tưởng tuổi lưng chừng một đại thúc, nhưng ngoài ý muốn nhìn rất còn trẻ tuổi, giống đại ca ca, nhất là bộ dáng cười rộ lên, khiến người tôi có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Hai nhóc con vốn đang đánh nhau, lập tức bày ra trạng thái phòng bị, đồng thời đánh giá nam nhân trước mắt.

Nam nhân ngồi xuống, để cao bằng cùng bọn nhóc, hẩn nhìn Lý Thư Dư.

“Cháu tên Lý Thư Dư, phải không?”

“Chú là ai, sao lại biết tên của cháu?” Lý Thư Dư đề phòng nhìn nhìn người xa lạ cư nhiên biết tên hẩn.

“Là viện trưởng các cháu nói cho tôi biết. Còn có, tôi gọi là Lý Khiêm, nhĩ hảo.”

Nam nhân này kêu là Lý Khiêm, đối Lý Thư Dư vươn tôiy, Lý Thư Dư tuy rằng cũng vươn tôiy, nhưng là đánh vào tôiy Lý Khiêm.

“Cháu không biết chú.”

Lý Khiêm nở nụ cười, đứa nhỏ này quả nhiên rất có cá tính, thực thích hợp làm hài tử thứ nhất của hẩn.

“Hiện tại không biết, về sau sẽ nhận thức. Chú muốn thu dưỡng cháu, cháu có biết thu dưỡng là ý tứ gì không?”

Lý Thư Dư biết thu dưỡng ý tứ gì, rất nhiều bọn trẻ cô nhi viện đều vì bị bắt dưỡng mới rời đi, viện trưởng nói qua, chính là sẽ có tân ba ba mẹ mẹ cùng nhau sống.

Nhưng Lý Thư Dư lại không biết vì sao Lý Khiêm muốn nhận dưỡng hẩn, hẩn ở cô nhi viện bảy, tám năm, mà chưa từng có người muốn thu dưỡng hẩn, nam nhân này là người thứ nhất, hơn nữa còn đối mặt hẩn nói như vậy.

Lý Thư Dư cũng không biết vì sao lại đỏ mặt, đại khái bởi vì chưa từng có nhân ảnh nào như nam nhân trước mắt, dùng ánh mắt thành khẩn nhìn hẩn, đối hẩn nói muốn thu dưỡng hẩn, cảm giác kia thật giống như đang nói “tôi phi thường thích cậu”.

“Cháu... Cháu mới không cần cho chú thu dưỡng...” Lý Thư Dư có lẽ đang thẹn thùng, không quay đầu lại

lại chạy đi.

Hàn Tử Hằng tại chỗ còn không hiểu hiện tại đang xảy ra chuyện gì, ngơ ngác nhìn Lý Khiêm.

Lý Khiêm chuyển hướng Hàn Tử Hằng, cũng hỏi nhóc con.

“Bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

“Hàn... Hàn Tử Hằng...” Hàn Tử Hằng cũng không biết tại sao lại nói tên của mình cho người xa lạ, nhưng hẳn cảm thấy nam nhân trước mắt không phải người xấu.

“Hàn Tử Hằng phải không? Chú nhớ kỹ. Cháu cùng Thư Dư là bạn tốt sao?” Nam nhân lại hỏi.

“Ai cùng hẳn là bạn tốt, chú không cần loạn nói.” Hàn Tử Hằng đột nhiên sinh khí, cứ nhiên dám nói hẳn cùng Lý Thư Dư là bạn tốt?

“Vậy, là không tốt?” Lý Khiêm cười, hẳn cảm thấy Hàn Tử Hằng cũng rất đáng yêu.

Tôi thấy tác giả rất thiên vị Lý Thư Dư -.- * Anh Thiên Ngạo đó ạ.

5. Chương 5: 05

Công văn được gửi đi, thời gian: 2/18/2013.

Hàn Tử Hằng suy nghĩ trong chốc lát, mới trả lời Lý Khiêm.

“Cháu với Lý Thư Dư là đối thủ, chúng cháu là bạn tốt cũng không tốt.” Hàn Tử Hằng đáng yêu đồng ngôn đồng ngữ, căn bản không phát hiện trong câu nói có bao nhiêu mâu thuẫn.

Lý Khiêm cười, nguyên lai là “Bạn tốt” “và không tốt” à?

“Chú cười cái gì, thật sự là một người kỳ quái, cháu không cần để ý chú.”

Hàn Tử Hằng còn thật sự trả lời, lại bị thúc thúc này giễu cợt, cũng một bụng tức giận rời khỏi.

Lí Khiêm đứng lên, phúi dùi, tuy rằng hai nhóc con này hẳn đều rất muốn có, nhưng mà, hẳn chỉ có thể có một.

Vì sao? Chính là trực giác đi.

Mà hẳn cũng vừa ý Lí Thư Dư kia, hẳn thích ánh mắt của nhóc, cảm giác không sợ gì cả, thực hấp dẫn hẳn.

*_*_*_*_*_*

Lí Khiêm dường như muốn chứng minh quyết tâm, ngày từ đó, hẳn thường xuyên đến cô nhi viện vẫn an Lí Thư Dư, cho dù một tuần hoặc hai tuần hẳn mới đến một lần, nhưng xem ở trong mắt viện trưởng, kỳ thật đã bị cảm động.

Trong một lúc nào đó, viện trưởng nhìn thấy có khi có một nam nhân khác bồi ở bên cạnh hẳn, hai người hữu thuyết hữu tiểu, hình ảnh này không biết vì sao thoát nhìn rất ăn ý, về viện trưởng mới biết được, từ miệng Lí Khiêm nói thê tử hẳn kỳ thật là nam tử kia, khó trách, hẳn mới có thể nói thê tử hẳn không thể sinh con.

* Thật sự xin lỗi các bạn, ở bộ 1 mình nói Lí Khiêm lấy nữ tử bên nhật, nhưng đọc bản raw này mới thấy rõ, mình đã beta lại bộ 1, các bạn thông cảm cho mình nhé ^^.

Viện trưởng rất do dự, vài lần nàng muốn cho Lí Khiêm mang Lí Thư Dư đi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến bối cảnh gia đình bọn họ, nàng vẫn không dám tùy tiện, nàng thấy Lí Khiêm cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn đến bãi phóng, lại bắt đầu dao động.

Hôm nay lại như vậy, Lí Khiêm cùng nam nhân kia lại tới cô nhi viện.

Thường ít lui tới hơn Lí Khiêm, nhưng nam nhân bên cạnh Lí Khiêm luôn cười đến thực ôn nhu, lần này lại nói muốn cùng nàng nói chuyện.

Viện trưởng cẩn thận tỉ mỉ quan sát nam nhân, phát hiện khuôn mặt nam nhân thập phần ôn nhu thanh tú, cả người nhỏ và dài tinh tế, lại đeo kính rất có tính chất thư sinh, bộ dạng tốt lại có khí chất như vậy, khó trách Lí Khiêm lại thích y, thân nàng là phụ nữ xem ra cũng không bằng

“Xin hỏi, trên mặt của tôi có cái gì sao?” Nam nhân phát hiện y mới bước từ cửa vào, đã bị viện trưởng nhìn chăm chăm đánh giá toàn thân từ trên xuống, điều này khiến y không tự nhiên.

“Không... Tôi... Kia... Thật sự ngượng ngùng...” Viện trưởng cũng không dám nói thẳng, lại nhìn y nhìn xuất thần.

“Như vậy, xin hỏi chúng ta có thể bắt đầu nói chuyện chính sự chưa?” Nam nhân nhìn viện trưởng như vậy, đại khái đoán được một phần, cũng không hảo ý mà xoay nòng khiến không khí trở nên xấu hổ.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Viện trưởng vội vàng phụ họa.

“Tin tưởng viện trưởng cũng đã biết, chúng tôi phi thường vừa ý Thư Dư.” Nam nhân hai tay giao khấu, đặt lên trên đùi, tay y đã trắng lại còn dài nhỏ.

“Này tôi hiểu được.” Viện trưởng biết y muốn đàm chuyện thu dưỡng Lí Thư Dư, bởi vì Lí Khiêm mỗi lần đến muốn cùng nàng đàm, hẳn lại không miễn cưỡng nàng, cho nên luôn nói vài câu đã dừng.

“Tôi nghĩ Lí Khiêm hẳn đã cùng viện trưởng nói qua rất nhiều lần, nhưng hẳn a, miệng có chút vụng về, rõ ràng thực thích đứa nhỏ kia, rồi lại không muốn làm viện trưởng khó xử.” Nam nhân nói.

“Này tôi cũng hiểu được, Lí tiên sinh thật là một người biết săn sóc.” Cho nên viện trưởng mới có loại ảo giác, người như vậy cư nhiên là hắc đạo?

“Viện trưởng, hy vọng có thể đem Thư Dư cho chúng tôi thu dưỡng, tình trạng của chúng tôi viện trưởng hẳn đã biết, hai đại nam nhân làm sao có thể sinh hài tử? Nhưng ngay cả như vậy, chúng ta vẫn rất muốn phải có tiểu hài tử.” Nam nhân nói, trong ánh mắt lộ ra một tia đau thương.

Ai, hai người rõ ràng yêu nhau cũng không có thể có kết tinh của nhau, nào không cảm thấy bị thương?

“Tình cảnh của các vị đích xác tôi biết, các vị thích Thư Dư như vậy khiến tôi cũng phi thường cao hứng, nhưng mà, tôi cũng nói thẳng, lấy bối cảnh hắc đạo của Lí tiên sinh, Thư Dư ở đó chỉ sợ không thể sống như những tiểu hài tử bình thường đi? Tôi không thể mạo hiểm a...”

“Tôi biết viện trưởng băn khoăn, không thể không thừa nhận cuộc sống trong hắc đạo rất phức tạp, nhưng dù vậy, tôi lớn mật cùng viện trưởng cam đoan, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi Thư Dư.”

“Ngài hẳn đã biết, tôi lo lắng cũng không phải do các vị đối nó không tốt, mà chỉ sợ nó học cái xấu a...” Nói vậy mặc dù không lễ phép, nhưng viện trưởng cũng chỉ có thể ích kỷ đem sự việc nói thẳng.

“Viện trưởng, ta muốn hỏi một vấn đề, ở trong mắt ngài, Thư Dư là một hài tử loại nào?” Hiểu được điều viện trưởng cố kỵ, nam nhân quyết định đổi phương thức cùng nàng câu thông thử xem.

“Thư Dư sao? Nó a, nói thật, tựa như tiểu ác ma, chúng tôi thật sự không có cách nào với nó, nó cùng Tử Hằng, thường cùng nhau đánh nhau, hai đứa mỗi ngày đều gây chuyện, thật sự không biết nên nói như thế nào...”

Nghĩ đến hai tiểu ác ma kia, viện trưởng vẫn thật sự đau đầu, nhưng nàng nói ra thì tốt hơn.

“Bất quá, cho dù nó có như vậy, nội tâm vẫn rất lương thiện, giàu tinh thần trọng nghĩa, nhân duyên cũng không sai, lực học tập lại cường...” Cho nên, mới làm cho nàng vừa yêu vừa hận a, viện trưởng nghĩ nghĩ.

6. Chương 6: 06

Nam nhân chờ viện trưởng nói xong, mới mở miệng lần nữa.

“Tôi tin viện trưởng có con mắt đúng đắn, tôi cùng Lí Khiêm cũng nghĩ như vậy, đứa nhỏ này quả thật rất có tiềm lực. Viện trưởng, ngài có nghĩ tới không? Đứa nhỏ thông minh như vậy, mới cần nhiều tài nguyên giúp nó, mà tôi cũng tin, một đứa nhỏ có nội tâm lương thiện, vô luận ở hoàn cảnh nào, cũng sẽ không thay đổi bản tính của nó, không phải sao?”

“Này...” Viện trưởng cảm thấy lời nam nhân nói không phải không có đạo lý, thân là một phần tử trong ngành giáo dục, phần lớn vẫn bảo trì tín niệm bản tính lương thiện, nhưng nàng cũng không thể vì đối phương nói đơn giản mấy câu đã bị dắt mũi đi a.

“Thỉnh viện trưởng cho chúng tôi đem Thư Dư đi, chúng tôi thật sự rất thương nó, điều đó sẽ tốt cho nó. Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn đứa nhỏ như vậy, qua hơn 10, 20 năm sau vẫn chỉ có thể như vậy mà thôi sao? Tôi biết vì sao nó không được thu dưỡng, là vì nó không có duyên với người nhân nuôi, mà tôi cùng Lí Khiêm, chúng tôi thiết tình thích đứa nhỏ này, cũng muốn cho nó một cái nhà, viện trưởng, đem Thư Dư giao cho chúng tôi đi.”

Viện trưởng thật sự dao động, ai, nhìn nam nhân ôn thuận, khí thế khiếp người, hơn nữa từng câu từng chữ đâm trúng tim, nàng phát hiện nàng thật sự không có lý do để cự tuyệt.

Nếu đúng như lời y, không cho Thư Dư đi, về sau chỉ sợ rất khó gặp được người thích nó như thế, có lẽ chờ Thư Dư trưởng thành, nó còn có thể quay lại oán nàng.

“Tôi đã biết, nhưng, tôi hy vọng các vị có thể đáp ứng tôi mấy điều kiện.” Viện trưởng rốt cục thỏa hiệp, nhưng vẫn muốn ra vài điều kiện.

“Viện trưởng, mời nói.”

“Thứ nhất, tôi tuy rằng đã đáp ứng, không có nghĩa Thư Dư sẽ thích, các vị chờ quyết định từ Thư Dư, có thể chứ?”

“Có thể.” Nam nhân cảm thấy đây là điều tất nhiên, y cũng có phần nắm chắc Thư Dư sẽ theo chân bọn họ.

“Thứ hai, các vị là hai đại nam nhân sống cùng nhau, tôi hy vọng các vị có thể cùng Thư Dư hảo hảo câu thông, để nó có thể hiểu được, đừng để nó chịu những ánh mắt soi mói.” Viện trưởng thở dài một hơi, này

cũng là vấn đề.

“Ta biết.” Đối bọn họ mà nói, đây chính là một trong những vấn đề, nhưng đây là y cùng Lí Khiêm lựa chọn, bọn họ sẽ cùng nhau đối mặt.

“Thứ ba, các vị phải tuyệt đối cam đoan không cho Thư Dư đi theo con đường hắc đạo.” Nói đến nói đi, viện trưởng để ý nhất là điểm này.

“Về điểm ấy, chúng tôi có thể hứa, chúng tôi vẫn duy trì cảnh giới dạy dỗ đứa nhỏ này, nhưng Thư Dư lựa chọn tương lai của nó như thế nào, chúng tôi cũng không thể can thiệp.” Trong mắt nam nhân tràn ngập chân thành tha thiết, sắc mặt tràn đầy khí thế.

“Ai... Được rồi... Theo ý các vị...” Viện trưởng cảm thấy nam nhân nói thế cũng đúng. Cho dù ở gia đình bình thường lớn lên cũng không nhất định đi theo con đường chính đạo, ít nhất bọn họ đã có thiện ý hứa hẹn, cũng không nên làm bọn họ khó xử, không phải sao?

“Thật sự cảm ơn viện trưởng.” Nam nhân cuối cùng rốt cục mỉm cười, mà chính như bề ngoài của y khiến người ta cảm thấy, rất nhu hòa.

*_*_*_*_*_*

Một đầu khác, Lí Khiêm đang tiến hành công tác thuyết phục Lí Thư Dư. (2 anh thật sự là song tấu hợp bích =))).

Lúc Lí Khiêm tới, có mang theo hai phần bánh ngọt, một phần cho Lí Thư Dư, một phần khác là cho Hàn Tử Hằng.

Hai hài tử này, rất thường cùng một chỗ, ngay từ đầu tới hần chỉ biết mang theo một phần quà nhỏ, lại phát hiện Hàn Tử Hằng luôn ở một bên thèm muốn, cho nên về sau hần lúc nào cũng mang theo hai phần.

“Bánh ngọt ăn ngon không?” Lí Khiêm nhìn bọn nhóc ăn đến vui vẻ hạnh phúc, chắc là rất khi ít ăn thứ này đi?

“Cũng tạm.” Lí Thư Dư không được tự nhiên, không muốn thừa nhận bánh ngọt này thật sự ăn rất được.

“Thật sự ăn rất được a.” Hàn Tử Hằng ngược lại thành thực hơn một chút.

“Nếu thích, về sau sẽ mua nhiều cho các cháu ăn.” Lí Khiêm nói.

“Không được, cháu không cần.” Lí Thư Dư nói.

“Đúng vậy không được, cháu cũng không muốn.” Hàn Tử Hằng cư nhiên cũng phụ họa.

“Ác? Như thế nào không được? Chẳng lẽ bánh ngọt ăn không ngon sao?” Lí Khiêm nhưng thật ra rất tò mò, nào có tiểu hài tử không thích bánh ngọt?

“Bởi vì chỉ có chúng cháu ăn.” Lí Thư Dư nói.

“Đúng, những bạn khác đều không có, như vậy không tốt.” Hàn Tử Hằng cũng nói.

Lí Khiêm nở nụ cười, cô nhi viện đem bọn chúng dạy bảo rất tốt, hay là hai nhóc này thật sự thiện lương, cư nhiên sẽ có ý tưởng đáng yêu như vậy?

“Chú đây đã biết, về sau từng tháng một lần, chú đưa bánh ngọt cấp toàn bộ các bạn nhỏ ăn, như vậy được không?” Lí Khiêm nói.

“Thật sự?” Lí Thư Dư không thể tin được nhìn hấn.

“Oa, thật tốt quá, về sau có bánh ngọt ăn.” Hàn Tử Hằng vui vẻ nhảy dựng lên.

“Chú vì sao lại đối chúng cháu tốt như vậy?” Lí Thư Dư hỏi hấn.

“Đứa nhỏ ngốc, chú không phải đã nói rồi sao? Chú muốn thu dưỡng cháu a, không đối cháu tốt, thì sẽ đối ai tốt?” Lí Khiêm vỗ vỗ đầu của Lí Thư Dư.

“Cháu lại không đáp ứng cho chú thu dưỡng.” Lí Thư Dư lẩm bẩm.

Lí Thư Dư tuy rằng mạnh miệng, nhưng trong khoảng thời gian đó tới nay, Lí Khiêm thường thường đến xem nó, lại mang thứ này thứ kia cho nó, kỳ thật ở trong lòng nó, đã sớm thích Lí Khiêm. Nó cảm thấy Lí Khiêm cùng đại nhân khác không giống nhau, là thật sự thích nó, cho dù nó nghịch ngợm, cũng luôn cười cười mà thôi, không giống đại nhân khác, đồ hội đối nó nhử mồi hoặc là cùng viện trưởng nhỏ giọng, không biết đang nói cái gì.

7. Chương 7: 07

Nó không biết tại sao Lí Khiêm lại thích nó, nó không giống những bạn khác, làm bài tập tốt với thật ngoan, nó luôn làm ra những trò đùa kì quái, cũng thường thường bị viện trưởng túm lại đánh đòn, loại hài tử như nó, Lí Khiêm tại sao lại thích?

“Chỉ là, chú thật sự, thật sự rất muốn nghe cháu gọi ta một tiếng ba ba.” Lí Khiêm nói.

“Cháu... Cháu lại không có ba ba...” Lí Thư Dư mặt đỏ lên, thúc thúc này thật sự rất kỳ quái.

“Cháu cho chú thu dưỡng, về sau sẽ ba ba a.” Lí Khiêm tiếp tục hống nó.

“Chú... Vậy... Viện trưởng có đồng ý không?” Lí Thư Dư nghĩ, không biết viện trưởng có biết chuyện Lí Khiêm muốn thu dưỡng nó hay không?

“Chỉ cần viện trưởng đồng ý, cháu cũng sẽ đồng ý sao?” Lí Khiêm hỏi nó.

“Không... Không biết lập... Tùy tiện...” Mặt nó lại càng đỏ lên.

Vốn Lí Thư Dư không muốn để ý tới chuyện Lí Khiêm nói muốn thu dưỡng nó, nhưng khi nó nghe Lí Khiêm nói muốn làm ba ba nó, nó đột nhiên cảm thấy nó cũng rất chờ mong có thể gọi hắn một tiếng ba ba.

Nó dường như hy vọng Lí Khiêm có thể trở thành ba ba nó.

“Quyết định vậy a, chỉ cần viện trưởng đồng ý, chú sẽ mang cháu đi.” Lí Khiêm coi như nó nguyện ý, dù sao đến đây nhiều lần như vậy, hỏi nhiều lần như vậy, rốt cục có người trực tiếp bị sập cửa vào mặt, hẳn vui vẻ cực kỳ.

Hai người, một đại nhân, một tiểu hài tử, một vui vẻ, một thẹn thùng.

Còn có một tiểu hài tử bị bỏ quên, đó là Hàn Tử Hằng.

Vài ngày sau, Lí Thư Dư rời khỏi cô nhi viện.

Mà ngày đó vào buổi tối, Hàn Tử Hằng chón trong ổ chăn khóc.

*_*_*_*_*

Lí Thư Dư vừa đến Anh gia, cảm thấy hết thấy đều cực kỳ mới mẻ.

Đầu tiên, nó có hơn một ba ba, một là Lí Khiêm, một là Anh Vũ Bùi. Tuy nó không biết vì sao không có mẹ nhưng lại có nhiều hơn một ba ba, nhưng nó không quan tâm, bởi vì mặc kệ là người nào, cũng đối nó phi thường tốt.

Còn nữa, nó cũng có một cái tên mới, tên là Anh Thiên Ngạo. Tuy viện trưởng tổng nói tên Lí Thư Dư phi thường êm tai và đậm chất thư sinh, nhưng nó ưa tên mới hơn, cảm giác rất có khí thế, nó thích như vậy.

Còn có, nó rất cục có phòng riêng. Tuy mỗi ngày vào buổi tối phải tự trải chăn đệm, buổi sáng gấp lại cũng phiền toái, nhưng nó vẫn thích có được một không gian nhỏ chuyên chúc như vậy.

Anh gia cũng có rất nhiều người giúp việc, trước kia nó không biết có người giúp việc lại tiện lợi như vậy, đói bụng muốn ăn cái gì chỉ cần mở miệng, lập tức có ngay; muốn ra khỏi nhà đi đâu, cũng có lái xe chuyên trách chở đi, nó cảm thấy thật sự giống như tiểu vương tử.

Cho nên nó phi thường vui vẻ, nó cảm thấy Lí Khiêm thật sự không có lừa nó, thật sự đối nó rất tốt.

Bất quá cũng có vài chuyện khiến nó chán ghét.

Tỷ như, nó không thích học, tuy viện trưởng luôn nói nó học tập rất nhanh, nhưng nó chán ghét đọc vài thứ kia, đến đây chỉ có đọc và đọc, trừ bỏ những lúc đến trường ra, Lí Khiêm còn giúp nó tìm vài lão sư khác nhau, mỗi ngày sắp xếp thời gian giúp nó học, khiến nó nhàm chán cực kỳ.

Khóa lễ nghi làm nó thống khổ nhất, không hiểu sao bắt nó quy tọa khiến bàn chân nó tê dại, còn muốn nó đi đường không được phép chạy, nói cái gì mà có dáng vẻ đoan chính mới có thể có cá tính chính trực, nó cũng không hiểu cho lắm; còn nói phải nói chuyện lễ phép, tôn kính, nó thật sự cảm thấy lão sư phiền chết người.

Mà mỗi lúc như thế, nó sẽ cảm thấy Lí Khiêm lừa nó, hại nó nhàm chán.

Thời gian thật sự qua nhanh, nó đã ở Anh gia hai tháng, nhiều gì ít cũng biết được quy củ của Anh gia.

Lí Khiêm phát hiện, đứa nhỏ ngay từ đầu còn vui vẻ, nhưng càng ngày càng không có sức sống?

Đúng vậy, Lí Thư Dư, không, là Anh Thiên Ngạo, bắt đầu cảm thấy những thứ ở đây hết thảy khiến nó khó chịu, bắt nó học rất nhiều, những người khác thường nhắc nhở nó là đại thiếu gia phải có bộ dáng của một đại thiếu gia, làm nó lại phiền lòng.

Nó đột nhiên nhớ tới cuộc sống ở cô nhi viện, tuy viện trưởng cũng rất dài dòng, nhưng ở đó có rất nhiều bạn có thể cùng nó chơi đùa, không giống nơi này, chỉ có mình nó là tiểu hài tử, cho dù muốn chơi cũng không ai bồi nó chơi, nhóm giúp việc chỉ biết nói cái này nguy hiểm, cái kia không ổn, không cho nó đi làm.

Nó thật sự buồn muốn phát bệnh.

Đột nhiên, nó nhớ tới Hàn Tử Hằng. Không biết hiện tại nó đang làm gì?

*_*_*_*_*_*

Sau bữa tối, Lí Khiêm nhìn Anh Thiên Ngạo một mình một người ngồi cạnh cửa, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn không biết suy nghĩ cái gì, vì thế đi qua ngồi cạnh nó.

“Thiên Ngạo, đang nhìn cái gì?” Lí Khiêm nhìn nó vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không biết có cái gì hấp dẫn nó?

“Con đang suy nghĩ, thừa phụ thân.” Lão sư dạy lễ nghi luôn nói cho nó, không được gọi ba ba mà phải gọi phụ thân, ngay từ đầu nó thấy rất quái lạ, bất quá bây giờ đã biến thành thói quen.

“Ác? Vậy để cho ta đoán thử là cái gì?” Lí Khiêm hỏi nó.

“Phụ thân đoán được sao?” Anh Thiên Ngạo quay đầu nhìn hắn.

“Con không phải đang suy nghĩ tới nhóm bạn ở cô nhi viện?” Lí Khiêm cười. Hắn kỳ thật cũng đại khái biết Anh Thiên Ngạo làm sao, đích xác, nó còn nhỏ như vậy, đúng là tuổi cần có bạn chơi.

8. Chương 8: 08

“Sao phụ thân lại biết?” Anh Thiên Ngạo kinh ngạc, nó cảm thấy Lí Khiêm rất lợi hại, cư nhiên đoán chúng.

“Ta đương nhiên biết, hơn nữa ta còn biết, con còn đang nhớ tới Hàn Tử Hằng?” Lí Khiêm còn nói.

“Con nào có nghĩ tới nó a...” Anh Thiên Ngạo không muốn thừa nhận nó có nghĩ tới Hàn Tử Hằng, tuy rằng nó thật sự muốn biết y ở cô nhi viện đang làm gì?

Lí Khiêm ôm ôm bả vai Anh Thiên Ngạo, trong đầu đã ở tự hỏi, để Thiên Ngạo một mình cũng không phải biện pháp hay, dù sao nhìn nó mới tới đây hai tháng, đã như vậy, xuống chỗ đó lần nữa?

Vì thế ở trong lòng hắn làm ra quyết định.

“Thiên Ngạo, ta đưa Tử Hằng tới có được không?” Lí Khiêm đối nó hỏi.

“Thật không, phụ thân?” Anh Thiên Ngạo vừa nghe Lí Khiêm nói như vậy, quên hẳn chuyện nó vừa nói không có nghĩ tới Hàn Tử Hằng.

“Ta nói rồi, có gì ta nói mà không làm?” Lí Khiêm cười, hắc đoán cũng chuẩn đấy chứ.

“Thật tốt quá!” Anh Thiên Ngạo nghĩ tới rốt cục đã có người bồi nó, vui vẻ muốn chết, nhưng lại là Hàn Tử Hằng.

“Phụ thân, nếu vậy Tử Hằng phải mấy ngày mới bồi con được một lần?” Anh Thiên Ngạo nghĩ, Hàn Tử Hằng không cùng nó ở cùng một chỗ, cũng không thể thường xuyên lui tới, nghĩ vậy nó vẫn là có điểm thất vọng.

“Mỗi ngày. Ta đưa Tử Hằng đến ở cùng chúng ta.” Lí Khiêm nói cho nó.

“Thật sự? Phụ thân không thể gạt con ác.” Anh Thiên Ngạo vui vẻ cực kỳ, Hàn Tử Hằng đến ở cùng nó, như vậy bọn họ về sau có thể mỗi ngày chơi cùng một chỗ. (ần, chơi cả đời a~).

“Hảo, không lừa con.” Lí Khiêm cười, cảm tình giữa hai tiểu tử này rõ ràng rất tốt.

*_*_*_*_*

Hàn Tử Hằng cũng được thu dưỡng, vì thế ly khai cô nhi viện.

Nhưng người thu dưỡng nó không phải Lí Khiêm, mà là một nam nhân xa lạ khoảng 40 tuổi, hắc là quản gia Anh gia. Khi nó ngồi trên xe đi tới Anh gia, lần đầu tiên nó thấy được đây không phải người muốn thu dưỡng nó, nó cảm thấy có loại cảm giác bị lừa.

Nó còn tưởng Lí Khiêm muốn thu dưỡng nó, người đến nói chuyện với viện trưởng là Lí Khiêm, vì sao hiện tại lại là một nam nhân xa lạ thu dưỡng nó?

Hàn Tử Hằng không nói lời nào, bởi vì với nó mà nói, nam nhân này cũng chỉ là một người xa lạ hoàn toàn, nó chỉ lẳng lặng chờ nam nhân này đối nó nói gì hay không.

Quả nhiên, nam nhân mở miệng.

“Xem ra, tựa như lão gia nói, là hài tử thực đáng yêu.”

Nam nhân đưa tay muốn sờ sờ hai má nó, nhưng Hàn Tử Hằng lui ra sau, không cho hắn sờ.

“Ha hử, điểm ấy cùng đại thiếu gia thật giống nhau như đúc.” Nam nhân nhớ tới Anh Thiên Ngạo lúc trước, cũng như vậy, không cho người chạm nó.

“Đại thiếu gia...?” Hàn Tử Hằng nghe hắn nói tới đại thiếu gia, đột nhiên tò mò.

“Đúng vậy, chính là hài tử ở cô nhi viện với cháu, hài tử đó đã được lão gia thu dưỡng.” Nam nhân rất có kiên nhẫn trả lời câu hỏi của nó.

“Thức là nói Lí Thư Dư sao?” Hàn Tử Hằng lại hỏi.

“Đúng... Hình như là tên này, có điều hiện tại đã không dùng tên đó, lão gia cho thiếu gia lấy một cái tên rất tốt, gọi là Anh Thiên Ngạo, bất quá cháu cũng không được gọi thiếu gia như vậy, phải gọi là đại thiếu gia, hiểu không?” Nam nhân nói cho Hàn Tử Hằng như vậy.

“Vì sao? Vì sao cháu phải gọi Thư Dư là đại thiếu gia?” Hàn Tử Hằng hờn giận, vì sao nghe tên mới của Thư Dư có chút lợi hại hơn?

“Này... Ta nên giải thích thế nào đây? Nói đơn giản, đại thiếu gia là con lão gia, cháu và đại thiếu gia vốn có khác biệt, về sau cháu phải gọi là đại thiếu gia, hiểu không?” Nam nhân đã tận lực giải thích.

Hàn Tử Hằng tựa hồ nghe hiểu, chỉ thấy nó cúi đầu không nói gì, nhưng hốc mắt lộ ra vài giọt nước mắt.

*_*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo vừa nghe Hàn Tử Hằng đã tới, lập tức muốn chạy ra gặp, hoàn toàn quên chuyện lão sư lễ nghi dặn dò chuyện không được chạy.

Lí Khiêm ở phía sau đầu nhìn thấy buồn cười, nhìn Thiên Ngạo vui vẻ thành như vậy.

Quản gia dẫn Hàn Tử Hằng vào trong phòng, Lí Khiêm thấy bọn họ đến, tiến lại cùng quản gia dặn dò mấy câu, quản gia trước hết lui xuống.

“Hàn Tử Hằng!” Anh Thiên Ngạo đã lâu không thấy nó, vừa thấy nó đã nhịn không được gọi tên nó.

“Muốn gì?” Hàn Tử Hằng trực tiếp phản ứng.

“Không có gì a.” Anh Thiên Ngạo chỉ là muốn gọi gọi nó, quả thật không có gì.

“Nhàm chán.” Hàn Tử Hằng lại phun nó.

“Hàn Tử Hằng, cha tôi nói cậu sẽ ở cùng chúng ta a!” Anh Thiên Ngạo vội vã nói cho nó tin tức tốt này.

Hàn Tử Hằng lúc này đột nhiên hồi thần, đúng vậy, nó hiện tại không còn ở cô nhi viện.

Nó nhìn kỹ, cũng không biết lúc nào nó đã tiến vào trong nhà, mà trừ bỏ Anh Thiên Ngạo ra, còn có Lí Khiêm ở đây.

Nó nhìn Lí Khiêm, có điểm tức giận quay đầu, đương nhiên đều bị Lí Khiêm xem ở trong mắt, nhưng Lí Khiêm cái gì cũng chưa nói.

Anh Thiên Ngạo nhìn Hàn Tử Hằng vẫn không có trả lời nó, chạy qua ôm lấy cổ nó.

“Cậu có nghe thấy không a, Hàn Tử Hằng?”

“Nghe được.”

“Vậy sao cậu không trả lời tôi?”

“Tôi nghe thấy, có gì sao? Lí... Không... Đại, thiếu, gia!” Hàn Tử Hằng không biết tại sao, đột nhiên nhớ tới lời quần gia vừa nói, bọn họ thân phận bất đồng.

“Cậu... Cậu gọi tôi là gì?” Anh Thiên Ngạo cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, nó nghe lầm phải không?

“Đại, thiếu, gia!” Hàn Tử Hằng nặng nề nói lần nữa.

Anh Thiên Ngạo buông cổ nó ra, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn, Hàn Tử Hằng thật sự rất lạ.

9. Chương 9: 09

Hàn Tử Hằng tới vào Anh gia đã một tuần.

Hôm nay, Anh Thiên Ngạo rốt cục nhện xuống không được cùng Hàn Tử Hằng xuống toilet, nhưng chính xác mà nói, người ra toilet chỉ có nó.

Anh Thiên Ngạo sinh khí, hơn nữa là phi thường sinh khí.

Vốn tưởng Hàn Tử Hằng đến đây, bọn họ sẽ cãi nhau ầm ĩ như trước, nơi nơi đi trêu đùa người, như vậy nhất định rất vui vẻ. Nhưng mà Hàn Tử Hằng rất kỳ quái, cả người đều rất kỳ quái, không cùng nó ầm ĩ, cũng không để ý tới nó, mà để cho nó tức giận nhất là, Tử Hằng phải một câu đại thiếu gia, trái cũng một

câu đại thiếu gia, kêu nó đến phiên.

Hàn Tử Hằng ở đây, tựa như Lí Khiêm nói, mỗi ngày đều cùng Anh Thiên Ngạo đi học, ăn cơm, nhưng lại không giống nhau! Hàn Tử Hằng cùng trước kia không giống nhau! Tử Hằng cư nhiên học rất ngoan, cũng thực nghiêm chỉnh ăn cơm, Thiên Ngạo nó học hơn hai tháng còn chưa thích ứng, Hàn Tử Hằng cư nhiên mới một tuần đã thích ứng, thậm chí còn biểu hiện so với nó tốt hơn.

Nó thật sự không biết Hàn Tử Hằng rốt cuộc làm sao, so với những gì nó nhận thức thì hoàn toàn khác nhau.

Quay lại một chút.

Khóa lễ nghi kết thúc.

“Hàn Tử Hằng, đi.” Lão sư lễ khi sau khi rời khỏi, Anh Thiên Ngạo lại muốn kéo Hàn Tử Hằng đi chơi.

“Đi đâu?” Hàn Tử Hằng chậm rãi sửa soạn lại sách trên mặt bàn, ngay cả đầu cũng chưa nâng.

“Phía sau hoa viên, chúng ta đi chọc ong mật, tôi phát hiện có một tổ ong.” Anh Thiên Ngạo vui vẻ nói.

“Không muốn, tự đại thiếu gia đi đi.” Hàn Tử Hằng hoàn toàn không nghĩ nhiều, liền cự tuyệt.

“Cái gì không muốn, đi mau!” Anh Thiên Ngạo kéo nó ra phía cửa.

“Đại thiếu gia, thỉnh cậu không nên như vậy được chứ?” Hàn Tử Hằng lại nói tới câu Anh Thiên Ngạo ghét nhất.

“Hàn Tử Hằng! Tôi không phải đã nói với cậu rất nhiều lần, không được phép gọi tôi là đại thiếu gia!” Hàn Tử Hằng đáng giận này, tại sao luôn phải kêu mình như vậy?

“Đại thiếu gia chính là đại thiếu gia.” Hàn Tử Hằng cảm thấy bản thân cũng đúng vậy.

“Hàn Tử Hằng! Cậu muốn bị tôi đánh sao?” Anh Thiên Ngạo nắm chặt nắm tay đối Tử Hằng.

“Vậy ngài đánh đi, đại thiếu gia.”

Anh Thiên Ngạo rốt cục nhìn không được đã động thủ, đem Hàn Tử Hằng đặt trên mặt đất đánh lung tung vài quyền, nhưng Hàn Tử Hằng cũng không đánh trả, chỉ lẳng lặng đỡ quyền.

Nhóm giúp việc nghe được thanh âm phát ra, thấy cảnh tượng trên cũng sợ tới mức vội vã đem hai người tách ra.

“Hàn Tử Hằng, sao cậu không đánh trả?!” Cho dù bị tách ra, Anh Thiên Ngạo vẫn hướng tới Tử Hằng rống giận, nó thật sự, thật sự cảm thấy sinh khí.

Nhưng Hàn Tử Hằng không có đáp lại, nó nắm chặt nắm tôi, dường như đang cố gắng nhẫn nại.

Buổi tối, quản gia đem Hàn Tử Hằng mang tới gặp Lí Khiêm cùng Anh Thiên Ngạo.

Quản gia vừa tiến vào, liền bắt Hàn Tử Hằng quỳ trên mặt đất, lão ấn đầu Hàn Tử Hằng xuống, về phía Anh Thiên Ngạo khấu đầu chịu tội.

“Lão gia, đại thiếu gia, do tôi quản giáo bất lực, xin các ngài tha thứ đứa nhỏ này.” Quản gia nói.

“Là cháu sai rồi, thực xin lỗi, thỉnh tha thứ cháu.” Hàn Tử Hằng nhận thức mở miệng xin lỗi.

Anh Thiên Ngạo lập tức ầm ĩ.

“Hàn Tử Hằng, cậu làm sai cái gì? Phải theo tôi xin lỗi?!”

Nhưng Hàn Tử Hằng không có ngẩng đầu, cũng không nói chuyện.

Lí Khiêm nghe Anh Thiên Ngạo nói như vậy, trong lòng đại khái nghi ngờ, hẩn ý bảo quản gia lui xuống.

Hẩn nghị, nên hảo hảo xử lý một chút mới được.

“Tử Hằng, ngẩng đầu lên.” Lí Khiêm nói.

“Vâng, lão gia.” Hàn Tử Hằng rốt cục ngẩng đầu lên, không khó phát hiện trên mặt nó còn có nước mắt, đại khái vừa khóc đi?

“Thiên Ngạo, vì sao đánh nhau?” Lí Khiêm muốn Anh Thiên Ngạo lại đây, hỏi nó trước.

Vì thế Anh Thiên Ngạo đem những gì trong khoảng thời gian từ trước tới nay nói ra, cảm thấy Hàn Tử Hằng thật sự rất kỳ quái

Đương nhiên, Lí Khiêm là người thông minh, vừa nghe đại khái đã biết chuyện gì xảy ra..

Hắn bắt đầu hỏi Hàn Tử Hằng.

“Tử Hằng, con chán ghét nơi này sao?”

“Sao lại chán ghét, nơi này tốt lắm, lão gia.”

Nghe tiếng lão gia, Lí Khiêm thở dài, xem ra Hàn Tử Hằng đã bị tổn thương không nhỏ a.

Lí Khiêm đứng dậy đi qua, đột nhiên đem Hàn Tử Hằng một phen ôm vào, Hàn Tử Hằng hoảng sợ, hắn đem Hàn Tử Hằng ôm vào trong ngực, vỗ vỗ lưng nó như đang trấn an tiểu hài vậy.

“Tử Hằng a, con không phải rất giận tôi?”

Hàn Tử Hằng vốn rất muốn phản bác căn bản không có loại chuyện này, nhưng nó không nói nổi, hơn nữa không biết tại sao, nước mắt cứ rơi ra.

“Tử Hằng, con là cảm thấy, tôi thích Thiên Ngạo không thích con, cho nên mới không thu dưỡng con?”

Được ôm vào trong ngực, Hàn Tử Hằng tuy rằng không nói gì, lại bắt đầu run rẩy.

” Hài tử ngọc, tôi cũng thích con, tựa như tôi thích Thiên Ngạo vậy.” Lí Khiêm vỗ vỗ lưng trấn an nó.

“Ngài... Ngài gạt người...” Hàn Tử Hằng nâng hai mắt đầm lệ lên.

Đúng vậy, tại thời điểm Lí Khiêm thường xuyên tới thăm bọn nó, nó cảm thấy cũng rất thích Lí Khiêm, nhưng Lí Khiêm dường như chỉ thích Anh Thiên Ngạo mà thôi, con đối Anh Thiên Ngạo nói muốn thu dưỡng, nhưng chưa từng có ý niệm muốn thu dưỡng nó trong đầu.

Thậm chí đến lúc Lí Khiêm thu dưỡng nó, cũng như vậy, Lí Khiêm vẫn không cần nó.

10. Chương 10: 10

Nó thật sự rất khó hiểu, lại mặc danh kỳ diệu, Anh Thiên Ngạo biến thành đại thiếu gia, tất cả mọi người vẫn nói với nó phải hiểu được chủ tớ khác nhau, không được làm trái lời Lí Khiêm cùng Anh Thiên Ngạo.

Ở trong bộ óc nhỏ của nó, không thể tiêu hóa nhiều thứ như vậy.

Nó chỉ nghĩ đến hần là nó không tốt bằng Anh Thiên Ngạo, cho nên Lí Khiêm mới không thích nó, như vậy chỉ cần nó tốt hơn so với Anh Thiên Ngạo, thì sẽ có một ngày Lí Khiêm sẽ thích nó?

Cho nên nó cố gắng học tập, hy vọng bản thân có thể được như ý, lại không biết trái tim bé nhỏ của mình, đã sớm không chịu nổi.

“Tôi không có lừa con, tôi cũng thực thích con.” Lí Khiêm nói chính là lời từ đáy lòng, hần quả thật cũng rất thích Hàn Tử Hằng.

“Vậy... Tại sao... Ngài không cần con...?” Hàn Tử Hằng rốt cục hỏi ra.

“Tử Hằng, con cảm thấy chú không thu dưỡng con là bởi vì không thích con sao?”

Lí Khiêm kỳ thật cũng có nghĩ tới vấn đề này, nhưng thật không ngờ đối Hàn Tử Hằng mà nói lại tổn thương nghiêm trọng như vậy.

Hàn Tử Hằng gật đầu.

“Tử Hằng, nghe rõ ràng từng chữ tôi nói, tôi không phải vì không thích con mới không thu dưỡng con, chính là, nguyên nhân tôi không thu dưỡng con tôi cũng vô pháp giải thích, tôi muốn con hiểu được, tôi vì thích con mới cho quần gia thu dưỡng con, như vậy con mới có thể sống ở Anh gia, tôi muốn con cùng Thiên Ngạo giống nhau, đều ở Anh gia sống cùng chúng tôi, như vậy hiểu chưa?” Lí Khiêm nói từng câu từng chữ vừa thành khẩn lại ôn nhu, còn vỗ vỗ lưng Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng kỳ thật cũng chỗ hiểu chỗ không, nhưng nó quả thật nghe được những lời Lí Khiêm nói muốn sống cùng nó.

Hàn Tử Hằng khóc rống lên, dường như đem mọi ủy khuất với không cam lòng trong khoảng thời gian trước tới nay phát tiết ra.

Anh Thiên Ngạo ở một bên im lặng nhìn Lí Khiêm ôm Hàn Tử Hằng.

Nó dường như là lần đầu tiên thấy Hàn Tử Hằng khóc thương tâm như vậy.

*_*_*_*_*

Lại qua một thời gian, Hàn Tử Hằng trước kia rốt cục đã trở lại.

Lí Khiêm nói với nó, giống như trước kia với Anh Thiên Ngạo là được rồi, Anh Thiên Ngạo có thể làm nó cũng có thể làm, điều duy nhất chính là, không thể giống Anh Thiên Ngạo gọi hần là phụ thân.

Tuy rằng nó cảm thấy thật đáng tiếc, có điều không biết mọi khúc mắc đã giải quyết xong, trước kia nó tổng cảm thấy Lí Khiêm chỉ thích Anh Thiên Ngạo, nhưng hiện tại nó cảm thấy Lí Khiêm đối nó cũng giống đối Anh Thiên Ngạo vậy.

“Hàn Tử Hằng, mau tới.” Tiếng Anh Thiên Ngạo đột nhiên không biết từ hướng nào truyền tới.

“Anh Thiên Ngạo? Cậu ở đâu?” Hàn Tử Hằng hết nhìn đông tới nhìn tây cũng không thấy được người.

“Nơi này!” Nguyên lai Anh Thiên Ngạo ở bên ngoài cửa sổ.

“Làm gì?” Hàn Tử Hằng mở cửa sổ, nhìn thấy vẻ mặt lén lút của Anh Thiên Ngạo.

“Tôi nói với cậu, tôi nhìn thấy...” Anh Thiên Ngạo nhỏ giọng nói.

“Nhìn thấy cái gì?”

“Cha tôi nói muốn thu dưỡng đứa nhỏ kia, tôi thấy rồi.”

“Thật sự? Nó như thế nào?” Hàn Tử Hằng cũng tò mò.

“Thấy không rõ lắm, vừa nãy thấy phụ thân dẫn nó vào, toàn thân nó rất bẩn, lại bị thương, hình như còn khóc nữa.” Anh Thiên Ngạo cố gắng hồi tưởng những gì nó thấy.

“Vậy nó hiện tại ở đâu?” Hàn Tử Hằng cũng rất muốn đi xem đối phương hình hài thế nào.

“Hình như ở trong phòng khách, Hàn Tử Hằng, muốn đi xem không?” Anh Thiên Ngạo hỏi nó, nó cũng rất muốn đi xem.

“Vậy đi nhanh đi.” Hàn Tử Hằng đã sớm khẩn cấp bay qua cửa sổ.

Hai người lén lút mò tới phòng khách, nhìn nhóm giúp việc tiến tiến xuất xuất không biết đang vội gì, vì thế bọn họ ở ngoài cửa chờ, đợi cho nhóm giúp việc ly khai mới trộm chạy đi vào.

Khi vào, thấy chắn trên giường hở ra một khối, nghĩ thầm hắc hắc là nó ở bên trong đi, hai tên nhóc rất có ăn ý nhón chân tới gần, kéo chắn tới một phần ba, quả nhiên là một tiểu nam hài.

Có điều lúc nhìn thấy lại hoảng sợ, trên người tiểu nam hài này cứ nhiên toàn là vết thương.

Tiểu nam hài nhìn hai người xa lạ trước mắt, không có việc gì lại kéo chân của nó?

“Các cậu là ai?” Tiểu nam hài mở miệng.

“Tôi là Anh Thiên Ngạo, hần là Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo mở miệng tự giới thiệu.

Lí Khiêm vừa lúc cũng đi vào, trên tay còn cầm hòm thuốc.

“Các con sao lại ở đây?” Lí Khiêm thấy hai nhóc con, lại thấy trên tay còn nắm tấm chăn.

“Đến xem nó...” Anh Thiên Ngạo chỉ chỉ tiểu nam hài.

“Sao trên người nó toàn vết thương?” Hàn Tử Hằng hỏi.

“Này thôi, về sau sẽ nói với các con, giờ để ba giúp nó bôi thuốc.” Lí Khiêm cười.

“Phụ thân, nó về sau cũng sống cùng chúng tôi sao?” Anh Thiên Ngạo cũng hỏi.

“Đúng vậy, về sau nó chính là đệ đệ con, nó năm nay 9 tuổi.”

Anh Thiên Ngạo nghĩ, 9 tuổi, nó hiện tại 11 tuổi, vậy thật là đệ đệ.

“Vậy tên nó là gì?” Hàn Tử Hằng hỏi.

“Àn... Tên sao? Về sau con gọi là Mị Sí, Anh Mị Sí.” Lí Khiêm đối tiểu nam hài nói.

“Hàn Tử Hằng, tôi có đệ đệ, hân mộ đi?” Anh Thiên Ngạo lại bắt đầu đắc ý.

“Thực không hay ho, nó mới muốn loại ca ca này.” Hàn Tử Hằng mới không thừa nhận nó có hân mộ.

“Cậu đang đồ kị tôi.”

“Ai muốn đồ kị cậu.”

Hai người cũng không quần đối phương, mới lần đầu gặp mặt, đã lại đấu võ mồm lên, làm Lí Khiêm đang bôi thuốc cho tiểu nam hài, cũng nhịn không được bật cười, hần cảm thấy không khí ở đây, thật sự phi thường vui nhộn.

P/s: Anh Mị Sí trong bộ 1 Tuyệt đối hấp dẫn

11. Chương 11: 11

Có thêm Anh Mị Sí, Anh gia càng trở nên náo nhiệt, hoặc cũng có thể nói, lại có thêm một tiểu ác ma khiến kẻ khác đau đầu.

Ba tên nhóc cả ngày quần lấy một chỗ, nếu giống trẻ con bình thường thì quá tốt, nhưng mọi chuyện sẽ không hoàn hảo như vậy.

Ba tên nhóc chơi đến phi thường điên cuồng, vất vả nhất chính là nhóm giúp việc Anh gia, tuy rằng rất đau đầu, nhưng bọn họ ngại thân phận thiếu gia, nên không dám làm gì, tuy rằng Hàn Tử Hằng không phải thiếu gia, nhưng là hạ nhân Anh gia đều biết, Lí Khiêm đối xử nó giống như nhóm thiếu gia.

Hôm nay, lão sư ở trường gọi điện nói Anh Thiên Ngạo lại khi dễ đồng học, kết quả phụ thân nó, Anh Vũ Bùi, tới trường học lần nữa.

Hai phụ thân bọn họ, bình thường Lí Khiêm cực kỳ bận rộn, không có cách nào về nhà thường xuyên, bởi vậy phần lớn thời gian ở cùng bọn nhóc cho đến lúc lớn lên là một vị phụ thân khác, chính là Anh Vũ Bùi.

Buổi chiều sau khi tan học, Anh Vũ Bùi kêu bọn họ vào phòng.

Anh Thiên Ngạo biết Anh Vũ Bùi có tới trường học một chuyến, cho nên đại khái biết là tại sao, nhưng sao Anh Mị Sí cùng Hàn Tử Hằng cũng ở trong này?

Ba người ngồi trước mặt Anh Vũ Bùi, y im lặng nhìn bọn họ, ngay cả một tia lửa giận cũng không có, có điều, đối người bên ngoài nhìn vậy thôi, đối ba bọn họ mà nói, đều biết đây là Anh Vũ Bùi đang ám chỉ bọn họ tốt nhất khai thật những gì đã làm.

“Con nói trước, con không khi dễ nó, là bởi vì nó đem nữ sinh lộng khốc, con mới đánh nó.” Anh Thiên Ngạo quyết định khai trước.

Anh Vũ Bùi thở dài, quả nhiên lại là như vậy.

“Thiên Ngạo, ta cảm thấy con không có làm sai. Nhưng đánh người tổng không phải hành vi hay, đúng không?” Anh Vũ Bùi biết, Anh Thiên Ngạo ở trường học đánh nhau, mười lần có chín lần đều ra tay vì bạn bè, thật không biết nó rất có tinh thần trọng nghĩa hay là cái gì?

“Biết.” Anh Thiên Ngạo gục đầu xuống.

Anh Vũ Bùi không đành lòng trách móc nặng nề nó, bởi vì y cũng không cảm thấy Anh Thiên Ngạo sai, chỉ là không ngừng nhắc nhở nó không nên luôn dùng bạo lực giải quyết mọi chuyện, ai kêu Anh Thiên Ngạo là loại hành động nhanh hơn suy nghĩ.

“Được rồi, giờ đến ai?” Anh Vũ Bùi nhìn về phía hai người còn lại.

Nguyên lai, hôm nay bị Anh Thiên Ngạo lão sư dẫn đi, Anh Vũ Bùi nghĩ nghĩ cũng đã tới trường học, cũng thuận tiện đi xem hai hài tử khác, như y suy nghĩ cũng là tình trạng này a.

Nhưng Anh Mị Sí cùng Hàn Tử Hằng ai cũng không dám thừa nhận trước, chỉ người nhìn ta, ta nhìn người.

“Tử Hằng, con nói.” Anh Vũ Bùi đành phải dẫn đầu.

“Con... Chính là... Thì...” Hàn Tử Hằng có điểm không muốn nói.

“Thì như thế nào?”

“Con ghét tên kia, cho nên con gọi đồng học đi đánh nó.” Tim Hàn Tử Hằng muốn nhảy ra, dù sao cũng đã nói ra.

“Tử Hằng, ta đã nói thế nào với con?”

“Không thể vì bản thân xem không vừa mắt người ta đã động thủ... Con sai rồi.” Hàn Tử Hằng cũng cúi thấp đầu xuống.

Anh Vũ Bùi lại thở dài, Hàn Tử Hằng cùng Anh Thiên Ngạo tương phản nhau, Hàn Tử Hằng có cái nào động đặc biệt nhạy, không cần tự mình động thủ cũng có thể đem đối phương chính đến chết khiếp, điểm ấy cũng khiến kẻ khác đau đầu.

Bất quá, vấn đề hiển nhiên lớn nhất chính là Anh Mị Sí trước mặt đang cười.

“Mị Sí, con không phải lại hôn loạn đồng học?” Anh Vũ Bùi bất đắc dĩ hỏi.

“Bởi vì con nhìn nó thực đáng yêu a, hơn nữa nó có nói cho con hôn.” Anh Mị Sí đáng yêu cười.

Anh Vũ Bùi cảm thấy y nhanh bị quật ngã, Anh Mị Sí này a, cũng không biết vì trời sinh thế nào lại câu dẫn một đồng người lớn thích nó, còn nhỏ tuổi, thường bị lão sư nói lại cùng ai nói tình cảm rồi trốn học.

“Mị Sí, cho dù là như vậy, cũng không được tùy tiện hôn người, giống như con lại thích người khác loạn hôn

con sao?” Anh Vũ Bùi đối nó nói.

“Àn... Con không thích người khác hôn con...” Anh Mị Sí nói chính là lời nói thật.

Anh Vũ Bùi lại thở dài một hơi, thật không biết ba bảo bối trước mắt này rốt cuộc nghe lọt được nhiều hay ít, chỉ hy vọng tương lai bọn chúng có thể trưởng thành thành người chính trực thì tốt rồi.

“Được rồi, vậy ăn chút điểm tâm đi.”

Anh Vũ Bùi sau khi từ trường học trở về, trên đường đã ghé cửa hàng mua nhiều bánh ngọt.

*_*_*_*_*_*

Có một ngày Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng, ở trường học gặp phải một chuyện lớn, hai người đem một nam đệ tử đánh tới thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn.

Lí Khiêm lần đầu tiên lấy gậy đánh Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng, nhưng càng đánh bọn họ, hấn lại đau ở trong lòng.

Anh Vũ Bùi ở một bên cũng đau lòng, thật sự không biết hai hài tử này đã làm gì?

“Nói mau! Vì sao động thủ?” Lí Khiêm hỏi lời này đã vài lần, nhưng hai người thế nào cũng không nguyện ý nói.

“Thiên Ngạo, Tử Hằng, tại sao không nói? Ta tin các con sẽ không có lý do gì lại đi đánh người ta, nhưng các con không nói, chúng ta như thế nào biết các con có nỗi khổ trong lòng?” Anh Vũ Bùi cũng khuyên vài lần, nhưng hai hài tử lại quyết tâm, ngay cả miệng cũng không hé.

“Thật sự thà chịu bị ta đánh đến chết cũng không nói?!” Lí Khiêm nói. Hai hài tử này rốt cuộc bướng bỉnh cái gì?

12. Chương 12: 12

“Khiêm, đừng đánh, em tin bọn nhóc không có lý do mà không động thủ.” Anh Vũ Bùi không nghĩ để Lí Khiêm lại đánh tiếp, nhìn bọn nhóc tin muốn đau.

Lí Khiêm buông gậy xuống. Hấn thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Các con bị ủy khuất gì? Tại sao không nói ra?” Lí Khiêm cảm thấy bản thân cũng rất thống khổ, bọn nhóc rõ ràng không phải những hài tử như vậy, vậy vì sao thà bị hấn đánh chết cũng không vì bản thân biện giải? Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì khiến bọn nhóc như vậy?.

Anh Mị Sí đột nhiên xuất hiện ở cửa, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn nhìn bên trong, sau đó đi vào.

Nó quỳ lại cạnh cửa, không biết tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn cũng phủ đầy nước mắt.

“Mị Sí? Làm sao vậy?” Anh Vũ Bùi đi qua hỏi nó.

“Mị Sí, cái gì cũng không được nói!” Anh Thiên Ngạo rốt cục đã mở miệng, nhưng là ngăn Anh Mị Sí không được nói ra.

“Chuyện gì mà không được nói ra? Mị Sí, con biết cái gì?” Lí Khiêm cũng nhận thấy không thích hợp.

“Mị Sí, con nói.” Anh Vũ Bùi muốn Anh Mị Sí nói.

“Đừng nói, Mị Sí!” Anh Thiên Ngạo lại mở miệng.

“Thiên Ngạo, con im lặng cho ta! Để cho Mị Sí nói.” Lí Khiêm mắt nhìn Thiên Ngạo, lại nhìn hướng Mị Sí.

Anh Mị Sí rốt cục nhịn không được khóc rống lên, đem những gì nó chứng kiến nói ra.

“Tên kia... Khi dễ con... Nó nói nhà của chúng ta rất kì quái... Không có mụ mụ... Lại có hai ba ba... Sau đó còn nói bảy hai người... Con kêu bọn họ không được nói nữa... Bọn họ lại cố ý theo người khác nói... Tất cả mọi người cùng nhau đến cười con... Nói nhà của chúng ta không bình thường... Đại ca bọn họ nghe được... Muốn đi đánh nó...” Anh Mị Sí nhịn không được khóc thút thít.

Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi tâm tình căng thẳng, vấn đề này, quả nhiên vẫn gặp a...

Cho nên, hai hài tử này, là bởi vì đối phương như vậy mới động thủ sao?

“Thiên Ngạo, Tử Hằng, phụ thân thực xin lỗi các con, để các con chịu ánh mắt khác thường của người khác.” Lí Khiêm nghĩ lại vừa nãy còn đánh chúng nó, liền cảm thấy hối hận muốn chết.

“Phụ thân, ngài không nên nói vậy, ngài luôn đúng.” Anh Thiên Ngạo nói. Nó thật sự không biết Lí Khiêm sai điều gì, sai chính là yêu người cùng phái thôi.

Được thu dưỡng tới nay, nó chỉ có hai phụ thân mà thôi, quan trọng nhất là ... Hai vị phụ thân đối nó đều

tốt lắm, cho nó tình yêu cùng ấm áp. Nguyên nhân chính chính là nó thích cùng kính trọng bọn họ, tự nhiên không có khả năng để cho người khác chửi bới bọn họ.

“Con cũng hiểu được, ai nói nhất định phải có mục đích? Hai ba ba, không phải thực đặc biệt sao? Là những người đó có mắt như mù.” Hàn Tử Hằng cũng phụ họa.

Anh Vũ Bùi cảm thấy muốn khóc, hai hài tử này, cứ nhiên bảo vệ bọn họ, ngay cả một câu cũng không nguyện nói ra, cũng là vì không cho bọn họ biết bị nói thành như vậy đi?

Hài tử thiện lương cỡ nào a, y cùng Lí Khiêm thật may mắn có được những hài tử như vậy?

Vốn nghĩ đó là vấn đề tối kị, hiện tại xem ra đã trở thành dư thừa, bởi vì những hài tử này, cũng yêu thương bọn họ như bọn họ yêu thương chúng.

“Cám ơn các con.”

Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi nhịn không được đưa hai hài tử ôm chặt lấy.

*_*_*_*_*_*

Từ ba hài tử giờ đã trưởng thành, cá tính bất tri bất giác cũng trở nên càng ngày càng thành thực, tuy rằng vẫn có thời điểm kiềm chế không được gây chuyện, nhưng thẳng thắn mà nói, coi như không tồi.

Anh Thiên Ngạo theo học Quốc Trung, mặc kệ ở giai đoạn nào cũng đều là người lãnh đạo lớp, hơn nữa mọi phong trào thi đua cũng rất tốt, ở trường là một đại kiện tướng thể dục thể thao, thành tích học tập mà nói mặc dù không tính là tốt, nhưng miễn cưỡng qua ải, Anh Thiên Ngạo đối với đọc sách dường như không hứng thú, minh xác mà nói là vì hắn căn bản ngồi lâu không được. Hắn cũng ngày càng anh tuấn đỉnh bạt, hơn nữa vì hắn hay vận động mà có một thân hình đẹp, được các nữ sinh trong trường xem là vương tử.

Mà ở trường học nhân vật cũng làm mưa làm gió chính là Hàn Tử Hằng, Hàn Tử Hằng có tư duy phi thường tốt, việc học cho tới bây giờ không làm khó được y, cơ hồ bảng xếp hạng trong trường bao giờ cũng đứng thứ nhất, những phần thưởng to nhỏ đều có y, mà ở phương diện thể dục y biểu hiện cũng không tồi, mà vì Anh Thiên Ngạo đứng đầu về thể dục, có Anh Thiên Ngạo, đại khái y sẽ bị che khuất một hơn phân nửa. Mà không cần phải nói, Hàn Tử Hằng đương nhiên cũng có một đồng người ái mộ.

Về phần Anh Mị Sí, chỉ có thể hình dung là một tên quý dị, từ nhỏ đã có đường duyên dị thường tốt, theo tuổi lớn lên, không giảm còn tăng. Bài tập luôn có đồng học giúp hắn, chép bài cũng có người giúp hắn làm tốt, bình thường không chăm chỉ cho lắm, nhưng chỉ cần liếc sơ tập vở có thể ghi được điểm tốt, về phương diện thể thao, với hắn mà nói cũng ham thích vận động, có thể hiểu được hắn bày ra lực hấp dẫn dị thường mà thôi, muốn câu dẫn càng nhiều là vì hắn thích như vậy.

Ba tên nhóc bây giờ, từ nhỏ lớn lên, vẫn có phong cách của chính mình.

13. Chương 13: 13

Thời kì ba người lên cao trung, mất không ít thời gian bảo hộ bảo bồi Anh gia, cũng chính là người đứng thứ ba Anh Lạc Ngưng.

Bọn họ học cùng một trường, Thị Quốc, từ trung học tuyển thẳng lên, cho nên Anh Lạc Ngưng học khóa một, Anh Thiên Ngạo vừa lúc là cao một.

Bề ngoài Anh Lạc Ngưng nhu mì động lòng người, tổng vì y hấp dẫn nên dẫn đến không ít người muốn tiếp cận, nhưng Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí tuyệt đối không cho phép có người trộm động tiểu bảo bồi nhà bọn họ, mỗi lần chuyển tiết bao giờ cũng thay phiên tới cửa phòng học thủ sẵn, nếu có người dám tùy tiện tiếp cận Anh Lạc Ngưng, sẽ không khách khí đem đối phương ra ngoài hảo hảo chiếu cố.

Hàn Tử Hằng coi như xui xẻo, Anh Lạc Ngưng cũng không phải đệ đệ y, nhưng Anh Thiên Ngạo lại buộc y phải hỗ trợ bảo hộ, hại y theo chân bọn họ cùng nhau thay phiên nhìn Anh Lạc Ngưng.

Thậm chí hai người kia còn khoa trương muốn y ở tiết thể dục ở một bên canh nom Anh Lạc Ngưng, không được làm cho y bị thương, đơn giản là tiết thể dục của y vừa lúc cùng tiết với Anh Lạc Ngưng...

Hai người kia từ nhỏ đã đặc biệt quan tâm bảo bồi Anh Lạc Ngưng, y thật sự không hiểu vì sao, lại càng không hiểu vì sao đem y cuốn vào.

Dù sao chỉ cần liên quan đến Anh Lạc Ngưng, mọi thứ sẽ trở nên phức tạp.

Cả cuộc sống trung học, bởi vì Anh Lạc Ngưng, cảm giác lại càng bận rộn.

*_*_*_*_*

Sau buổi tốt nghiệp trung học vài ngày, Anh gia tụ lại cùng một chỗ mở tiểu hội nghị về nghề nghiệp.

Tuy nói là tiểu hội nghị gia đình, cũng không đông đủ cả nhà, kỳ thật chỉ có Lí Khiêm, Anh Vũ Bùi cùng Anh Thiên Ngạo, Anh Mị Sí, Hàn Tử Hằng mà thôi.

Diễn viên chính hôm nay là Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng, Anh Mị Sí.

Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi cho rằng, tốt nghiệp trung học là một giai đoạn bắt đầu mới, muốn nghe xem bọn họ đối tượng lai có tính toán gì.

“Rốt cục cũng đã đủ 18 tuổi, thời gian trôi qua thật nhanh.” Lí Khiêm cảm thấy lúc trước hai tiểu tử kia còn là tiểu mao đầu, bây giờ đã trưởng thành, quả nhiên năm tháng thúc giục nhân lão a, hẳn cùng Anh Vũ Bùi cũng không còn trẻ nữa.

“Đúng vậy, cũng đã lớn thành người tốt như vậy, thật khó tưởng tượng là hai tiểu tử lúc trước.” Anh Vũ Bùi cũng phụ họa, bọn họ có thể bình yên vô sự lớn lên thật sự quá tốt.

“Phụ thân, người có khoa trương quá không?” Anh Thiên Ngạo nghĩ nghĩ cũng mới mười tám tuổi, có tất yếu cảm thán như vậy không?

“Phải không? Bùi, xem ra chúng ta rất tình cảm.” Lí Khiêm cười. Thiên Ngạo hài tử này vẫn như vậy, đối loại tình cảm thủy chung cảm thấy không được tự nhiên.

“Khiêm, tiểu hài tử thật sự đã lớn.” Anh Vũ Bùi cũng quay sang hẳn cười. Thiên Ngạo như vậy cũng thực đáng yêu a.

Hàn Tử Hằng tuy rằng không có mở miệng, nhưng trong lòng y đang suy nghĩ, hai lão thường thường buồn nôn như vậy? Tuy rằng đã thành thói quen...

“Như vậy, Thiên Ngạo, trước khi cho con ngẫm lại về sự nghiệp tương lai, con có quyết định chắc chắn?” Lí Khiêm rất nhanh tiến nhập chính đề.

“Phụ thân, con vẫn nói câu kia, con muốn nối nghiệp của người.”

Anh Thiên Ngạo cho tới bây giờ chưa từng thay đổi tâm ý, đại khái hẳn thật sự biết Lí Khiêm đang làm việc gì, hẳn vẫn lấy Lí Khiêm làm tấm gương, một ngày nào đó muốn trở thành giống người giống hẳn, muốn trở thành người có năng lực lại lợi hại giống hẳn.

Mặt khác, hẳn là lão Đại, dưới có bốn đệ đệ, nếu muốn bảo hộ bọn họ, chính hẳn phải có năng lực mới được, cho nên, gánh nặng tương lai của Anh gia hẳn tính toán một mình đảm nhiệm, hẳn muốn thành cột trụ cho Anh gia.

“Thiên Ngạo, con thật xác định sao?” Anh Vũ Bùi cũng mở miệng hỏi hẳn.

Anh Vũ Bùi kỳ thật rất mâu thuẫn, y luôn nhớ tới lời viện trưởng lúc trước từng nói, đừng cho hẳn bước trên con đường hắc đạo, hiển nhiên, Anh Thiên Ngạo không nghĩ như vậy. Mà y cũng nhiều ít có điểm muốn như vậy, dù sao càng ở chung càng phát hiện càng yêu bọn nhỏ này, có thể nói, thâm nghĩ muốn cho bọn họ vĩnh viễn sống với y cùng Lí Khiêm.

Đáng tiếc đây chuyện này không có khả năng, nhất là khi y xem Anh Thiên Ngạo lớn lên, càng che dấu không được tính chất đặc biệt trời sinh làm người lãnh đạo, hơn nữa cá tính Anh Thiên Ngạo là loại nếu hẳn muốn cái gì, sẽ kiên trì có được, mặc cho ai nói cũng không xê dịch được.

Cho nên, bọn họ biết, chỉ có thể buông tay để hắn đi làm chuyện hắn muốn làm.

“Con thực xác định, phụ thân.” Ngữ khí Anh Thiên Ngạo không có một tia do dự.

Lí Khiêm biết Anh Thiên Ngạo có bao nhiêu kiên định, không tính nói thêm gì nữa, nếu hắn muốn làm như vậy, liền thuận theo hắn đi.

Phương châm giáo dục của hắn cùng Anh Vũ Bùi, chính là không đi quá mức giới hạn can thiệp quyết định của bọn nhỏ.

“Như vậy con thì sao? Tử Hằng.” Lí Khiêm ngược lại hỏi Hàn Tử Hằng.

Bao giờ cũng thế, chỉ cần hỏi Hàn Tử Hằng vấn đề này, y luôn không trả lời, hoặc là nói không biết.

Nhưng Lí Khiêm nhiều ít cũng hiểu được nguyên nhân y không trả lời, bởi vì y cùng Anh Thiên Ngạo có một chút tính cách rất giống, chính là không chịu thua nhau.

Bởi vì thân phận bất đồng, Hàn Tử Hằng từ nhỏ đã bị áp lực, Anh Thiên Ngạo có thể thực trực tiếp nói hắn muốn cái gì, Hàn Tử Hằng lại không nói, cho dù y cũng muốn..

Cho nên Anh Thiên Ngạo có thể trực tiếp nói hắn muốn vị trí bang chủ Anh bang, nhưng Hàn Tử Hằng không thể, điều đó Lí Khiêm đều biết.

14. Chương 14: 14

Lúc trước hắn không rõ hắn nguyên nhân lựa chọn không thu dưỡng Hàn Tử Hằng là gì, có điều dựa vào trực giác nói cho hắn không được làm thế. Mãi cho đến mấy năm nay hắn mới rốt cục hiểu được, bởi vì hai đứa này giống nhau, có loại cảm giác cạnh tranh không muốn bại dưới đối phương.

Vạn nhất thu dưỡng hai tiểu tử này, chỉ sợ hôm nay Hàn Tử Hằng sẽ không thoái nhượng như vậy, tuy rằng với Hàn Tử Hằng có điều ấy vậy, nhưng thật sự vẫn rất may mắn lúc trước không có thu dưỡng y.

“Con... Không biết.” Hàn Tử Hằng nói.

Nhưng Hàn Tử Hằng biết, cũng không phải thật sự không biết, nhưng y không thể nói.

Y không muốn khiến Lí Khiêm làm mọi chuyện phức tạp, tuy rằng Lí Khiêm không có thu dưỡng y, nhưng đối y cũng giống đứa con thân sinh, chỉ là mặc kệ nói thế nào thì y cũng không phải người nhà họ Anh,

thuộc hết thảy về Anh gia, y không thể nói cũng không dám nói.

“Như vậy, Tử Hằng, muốn nghe một chút ý tưởng của chúng ta hay không.” Lí Khiêm kỳ thật cũng đã thay y nghĩ, hẳn cùng Anh Vũ Bùi thương lượng xong, cảm thấy điều đó rất được, như vậy có lẽ là một phương thức hay.

Hàn Tử Hằng gật đầu.

“Chúng ta nghĩ tới, Anh Bang nếu buông tay cho một mình Thiên Ngạo quản lí, lấy cá tính lỗ mãng, đại khái không có cách nào chu đáo, nhưng Tử Hằng con sẽ không giống vậy, con có tư duy tốt, cũng có thể nhẫn nại, hai con có thể bù lại khuyết điểm lẫn nhau, có hai các con, ta cùng Bùi cũng yên tâm về Anh bang, cho nên, có thể nhờ con giúp chiếu cố Thiên Ngạo không?” Lí Khiêm nói.

“Con... Không hiểu ý của ngài?” Hàn Tử Hằng suy nghĩ, Anh Bang không có khả năng có hai người lãnh đạo?

“Ý Khiêm là, con sẽ là phụ tá của Thiên Ngạo đi, giúp đỡ Thiên Ngạo mọi chuyện trong bang.” Anh Vũ Bùi bổ sung giải thích.

“Cái gì?” Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng hai người trăm miệng một lời thốt ra.

Anh Thiên Ngạo nhìn Hàn Tử Hằng, nghĩ nghĩ năng lực của con không đủ sao còn muốn người này đến giúp con?

Hàn Tử Hằng nhìn Anh Thiên Ngạo, nghĩ nghĩ năng lực của con có kém sao mà chỉ để người này sai phái con?

“Tử Hằng, nếu con cảm thấy được, ta nghĩ, từ hôm nay trở đi con sẽ là bảo tiêu bên người bảo Thiên Ngạo tiêu đi, các con cũng nên nhân cơ hội hảo hảo bồi dưỡng ăn ý một chút.”

Lí Khiêm nghĩ, nếu nghĩ vài năm sau đem vị trí giao cho bọn chúng, vẫn nên để bọn họ sớm bồi dưỡng tình cảm sẽ lợi hơn, mà dựa vào hai cá tính này của bọn chúng, nếu không đem bọn chúng ngành cột vào cùng nhau, đại khái bồi dưỡng không ra cái gì đi?

“Phụ thân, người muốn Hàn Tử Hằng đảm đương phụ tá con có thể nhận, nhưng vì sao kiên luôn bảo tiêu, con tự bảo hộ chính mình là đủ rồi.” Anh Thiên Ngạo bất mãn. Hàn Tử Hằng không có việc gì lại làm bảo tiêu, hơn nữa bảo tiêu không phải mỗi ngày đi theo bên cạnh hẳn sao? Hẳn sẽ không thụ thái.

Ta cũng không muốn làm bảo tiêu của người được không? Ai ngờ cả ngày ở sau mông người, còn dám chê ta. Hàn Tử Hằng nghĩ.

“Thiên Ngạo, mọi chuyện từ nay về sau sẽ càng ngày càng nhiều, nhiều người đang nhìn vào con, ta tin tưởng Tử Hằng có năng lực, trọng điểm là, Tử Hằng là người con có thể tín nhiệm, không phải sao?” Anh Vũ Bùi cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục.

Anh Thiên Ngạo không thể phản bác, đích xác, năng lực Hàn Tử Hằng hẳn cũng tán thành.

“Tử Hằng? ý kiến của con như thế nào?” Lí Khiêm hỏi Hàn Tử Hằng vẫn không mở miệng.

“Con đã biết.”

Hàn Tử Hằng không quá tình nguyện đáp ứng, y cho dù không muốn làm bảo tiêu Anh Thiên Ngạo, nhưng mà, Lí Khiêm nói thì y vẫn nguyện ý đi làm.

Với Hàn Tử Hằng mà nói, y không muốn làm cho Lí Khiêm khó xử.

“Thật tốt quá, vậy quyết định vậy đi.”

Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi cao hứng cực kỳ, cuối cùng cũng đem hai hài tử này thuộc về vị trí của bọn họ.

Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng rời phòng, đi tới trước sân.

Ngay từ đầu hai người đã trầm mặc, lẳng lặng suy nghĩ chuyện của mình, sau đó Anh Thiên Ngạo mở miệng trước.

“Hàn Tử Hằng.”

“Cái gì?”

“Cậu thật sự muốn làm bảo tiêu của tôi sao?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy từ khi hắn biết Hàn Tử Hằng, không bao giờ chịu chịu thiệt dưới người khác, nhất là Anh Thiên Ngạo.

“Coi như vậy đi.” Hàn Tử Hằng cảm thấy, y là bình thì không tự xách bình lên được?, nhất định phải khiến y khó chịu sao?

“Cậu xác định? Sẽ không... Có ý đồ gì đi?” Anh Thiên Ngạo vẫn cảm thấy là lạ.

Vốn rất muốn đáp lời hắn, tới địa ngục đi, nhưng Hàn Tử Hằng đổi ý niệm trong đầu, nói cho Anh Thiên Ngạo.

“Đương nhiên là có, cậu cẩn thận một chút, tôi nhất định sẽ ở sau lưng đâm cậu một đao!”

“Nhàm chán.” Anh Thiên Ngạo bạch liễu tha nhất nhãn, đâm hấn một đao? Sao có thể.

“Đúng vậy, lúc nhàm chán có thể đâm cậu nhiều hơn mấy đao.” Hàn Tử Hằng tiếp tục nói.

“Cậu có thể dùng ngay thơ nữa.”

“Tôi trời sinh ngay thơ a.”

Anh Thiên Ngạo dừng lại, không muốn cùng y đấu võ mồm, ngược lại lấy một loại ngữ khí chân thành Hàn Tử Hằng chưa bao giờ nghe qua đối y nói.

“Hàn Tử Hằng.”

“Cái gì, vẫn còn gọi!” Người này thật sự không có việc gì cũng gọi y.

“Về sau phiền toái cậu.”

“Cái gì...?” Hàn Tử Hằng còn tưởng rằng y nghe lầm, không thể tin nhìn Anh Thiên Ngạo trước mắt.

“Nhờ cậu hảo hảo hiệp trợ tôi đi.” Trong ánh mắt Anh Thiên Ngạo tràn đầy thành khẩn.

Hàn Tử Hằng nhất thời không nói gì.

Không biết tại sao, một khắc kia y đột nhiên cảm thấy được, y đời này nhất định thua ở trong tay Lí Khiêm cùng Anh Thiên Ngạo.

“Được rồi, có phiền hay không a.” Hàn Tử Hằng có điểm không được tự nhiên nhỏ giọng nói.

15. Chương 15: 15

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, năm nay, Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng đã 24 tuổi.

Trải qua vài năm rèn luyện, Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng đã bồi dưỡng sự ăn ý rất khá, cho dù Anh Thiên Ngạo liếc mắt một cái, Hàn Tử Hằng có thể đoán được tám chín phần, y quả thật đã trở thành một

người xứng với chức phụ tá đặc lực kiêm bảo tiêu.

Vào một thời gian, Lí Khiêm làm nghi thức đem vị trí bang chủ giao cho Anh Thiên Ngạo, hắn mang theo Anh Vũ Bùi, hai người xuất ngoại tiêu dao.

Anh bang thay đổi đương gia, gặp phải quần cảnh thù trong giặc ngoài.

Anh Thiên Ngạo đem phụ tá đặc lực vẫn đi theo bên người Lí Khiêm đá khỏi Anh bang – Hứa Kính Quốc. Hắn vẫn xem lão gia hỏa kia không vừa mắt, không hiểu Lí Khiêm tại sao phải lưu lại loại nam nhân đối trá này bên người, cho nên sau khi hắn nhậm chức, liền đem Hứa Kính Quốc đá khỏi.

Hứa Kính Quốc này sau khi đi, cũng mang theo hơn phân nửa thành viên Anh bang, Anh Thiên Ngạo rất xem nhẹ ảnh hưởng của Hứa Kính Quốc đối với Anh bang, hắn thật sự không nên lỗ mắng như vậy; mà trong bang còn lại mấy thành viên, cũng đều nghi ngờ Anh Thiên Ngạo tuổi còn trẻ rồi cuộc gánh vác trọng trách đưa Anh bang đi lên được hay không.

Anh bang hiện tại, gần như nằm bè bảy mảng.

Người bên ngoài biết tình trạng Anh bang gần như đi xuống, bắt đầu ham muốn địa bàn của bọn họ, cho nên từng cơn sóng uy hiếp theo nhau mà đến, vô luận lớn nhỏ.

Đối Anh Thiên Ngạo mà nói, là cây nến đốt hai đầu, nhưng hắn không muốn hướng Lí Khiêm cầu cứu, hắn muốn dựa vào năng lực của bản thân để chứng minh hắn có thể làm được.

Hàn Tử Hằng đẩy cửa phòng họp, thấy Anh Thiên Ngạo dựa vào trên bàn ngủ.

Này cũng khó trách, trong khoảng thời gian gần đây, Anh Thiên Ngạo căn bản ngay cả ngủ cũng chưa ngủ đủ, cũng không phải siêu nhân thì sao có thể đảm đương được?

Khi Anh Thiên Ngạo ngủ, cổ ngạo khí trên người suy yếu không ít, cùng người bình thường không khác biệt mấy.

Nếu thoát nhìn Anh Thiên Ngạo lúc bình thường, không chỉ có cổ bá khí trên người, ngay cả khuôn mặt cũng thế, mày kiếm đen đậm, nhãn thần sáng ngời, mũi cao thẳng, còn có đôi môi độ dày vừa phải, thoát nhìn thật sự rất nam tính, chỉ tiếc chính là khuôn mặt thối kia, lúc không cười thoát nhìn tổng giống như sinh khí, hơn nữa cá tính lại nghiêm túc, cũng thực chán ghét trên người đeo sức phẩm(đồ trang sức)

So với hắn, Hàn Tử Hằng tùy tính hơn, bên tôi phải y đeo khuyên tôi bạc tinh xảo, trên ngón út cũng đeo nhẫn. Diện mạo Hàn Tử Hằng so với Anh Thiên Ngạo có phần hòa ái hơn, khuôn mặt nhu hòa, không giống Anh Thiên Ngạo để lại người tôi một loại cảm giác xâm lược, thật muốn nói rằng, chính là có điểm cứng nhắc xấu xa đi, mà thân hình y cũng cao gầy, bất quá cùng Anh Thiên Ngạo vẫn thua một cái đầu.

Hàn Tử Hằng vốn muốn cho hắn ngủ nhiều một chút, nhưng Anh Thiên Ngạo mơ hồ nghe thấy có người mở cửa, hắn tỉnh lại.

“Cậu tới? Đã bao lâu?” Anh Thiên Ngạo dụi mắt, hắn cứ nhiên ngủ quên.

“Vừa tới mà thôi. Cậu có thể ngủ thêm một chút, tý nữa tôi trở lại cũng được.”

“Không được, cũng đã tỉnh.”

“Cậu xác định cậu chống đỡ được?”

“Tôi có thể, tình huống bây giờ ra sao?”

Anh Thiên Ngạo ám chỉ chính là, Hàn Tử Hằng đi theo một ít bang phái thăm dò.

Lấy thế cục bọn họ hiện tại, trước tiên phải mượn sức một ít người, mới không để cho Hứa Kính Quốc thừa cơ phát triển mạnh hơn.

“Không lạc quan cho lắm, phần lớn đều ôm tâm tình xem kịch vui.”

Hàn Tử Hằng tuy đi gặp không ít người, nhưng cơ bản vẫn giống vậy, đại bộ phận mọi người đang án binh bất động, muốn nhìn bên trong Anh bang tự tiêu rã, hai bên tranh chấp, rồi ngư ông đắc lợi.

“Quả nhiên là như thế.” Anh Thiên Ngạo tuy rằng đã sớm đoán được, nhưng vẫn khó nén thất vọng.

Hắn có đôi khi hội hoài nghi bản thân, có phải hắn thật sự không có năng lực lãnh đạo Anh Bang? Nhưng hắn càng không nguyện ý cúi đầu đi thỉnh Lí Khiêm trở về, cho dù Lí Khiêm tha cho hắn, hắn cũng vô pháp tha cho bản thân vô năng.

“Bất quá, tôi nghe được một tin tức thú vị.” Hàn Tử Hằng nói.

“Tin tức gì?” Nghe Hàn Tử Hằng nói, Anh Thiên Ngạo có phản phản chấn lên.

“Cậu có biết Hoàng Khai chứ?”

“Cậu là nói Hoàng Khai bang Vũ Mạc?”

“Đúng vậy, chính là hắn.”

“Hắn làm sao?”

“Chúng ta có thể mượn sức hắn.”

“Hoàng Khai? Mượn sức hắn làm gì? Hắn lại không có gì.” Nếu hắn nhớ không lầm, Vũ Mạc bắt quá chỉ là tiểu bang không đến nơi đến chốn mà thôi?

“Không có, nhưng nghe nói Hoàng Khai giao hữu rất rộng, giang hồ không ít người cùng hắn có giao tình.”

“Ý của cậu là?”

“Trước mượn sức Hoàng Khai, sau đó xuống tay với nhân mạch bên hắn, tôi nghĩ thế này chính là cách không tồi.”

Hàn Tử Hằng lo lắng chính là, Hoàng Khai này kỳ thật là người rất đặc biệt, hắn ở giang hồ nhân mạch rất rộng, nhưng lại không có dã tâm gì, không có nhân mạch tốt cũng không biết lợi dụng. Nhưng mà, y không nhờ được thì dùng hắn đi mượn a, trước mượn sức Hoàng Khai, rồi dùng Hoàng Khai đi mượn sức những người khác, này có thể gọi là một phương pháp được không.

So ra thì đây là cách giải quyết trực trác trước mắt.

“Vậy cậu tính mượn sức hắn thế nào? Có cách?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy Hàn Tử Hằng nói có vài phần đạo lý, với Hoàng Khai này bắt đầu có điểm hứng thú.

“Cách thì có... Nhưng nhìn cậu có nguyện ý hay không?” Hàn Tử Hằng nói.

16. Chương 16: 16

Vấn đề lớn nhất, cách này nhất định sẽ làm Anh Thiên Ngạo tức giận.

“Nguyện ý cái gì?” Anh Thiên Ngạo khó hiểu.

“Hoàng Khai, thích nam nhân.”

“Sau đó?”

“Chúng ta cần phải có một người trong nhà đi nội ứng?”

“Cho nên?”

“Lạc Ngưng là lựa chọn tốt.” Hàn Tử Hằng rốt cục nói ra ý niệm muốn cho Anh Lạc Ngưng đương nhị.

Cơ hồ đã đoán được phản ứng của Anh Thiên Ngạo, hắn đứng lên, một bộ tư thái muốn đánh người.

“Muốn cũng không dùng được!” Anh Thiên Ngạo cảm thấy Hàn Tử Hằng điên rồi mới có thể nói như vậy, cứ nhiên đem chủ ý động đến trên người Lạc Ngưng?.

“Tôi biết cậu không muốn, nhưng cậu có người tốt hơn sao?” Hàn Tử Hằng có ý cùng Anh Thiên Ngạo câu thông.

Không có biện pháp, Anh Lạc Ngưng là bảo bối Anh gia, nhất là Anh Thiên Ngạo, đối cậu bảo hộ muốn chết. Bằng không thời trung học cũng không khiến y chật vật như vậy.

“Cho dù không có, tôi cũng không có thể để Lạc Ngưng mạo hiểm.” Đùa cái gì? Đều biết Hoàng Khai thích nam nhân, này không phải tuyên bố đưa dê vào miệng cọp?.

“Anh Thiên Ngạo, cậu không cần hành động theo cảm tình được không? Tình hình hiện tại, chẳng lẽ cậu không muốn Anh bang nhanh chóng ổn định sao?” Hàn Tử Hằng lần thứ hai nhắc nhở hắn, nhất định phải lấy Anh bang làm trọng.

“Tôi đương nhiên muốn, nhưng tôi không có khả năng để Lạc Ngưng mạo hiểm như vậy.” Chẳng lẽ do hắn vô năng, lại đem Lạc Ngưng kéo xuống nước sao? Không được! Tuyệt đối không được!.

“Cậu quả nhiên là đầu đá, Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng cũng sinh khí, chẳng qua chỉ vì một Anh Lạc Ngưng, so với thế cục Anh gia trước mắt quan trọng hơn sao? Vì sao người này lại không biết nặng nhẹ?

“Hàn Tử Hằng!” Anh Thiên Ngạo cũng phát hỏa, cho dù trước mắt thật sự nguy cấp, cũng không có thể đẩy Lạc Ngưng ra ngoài.

Hai người ý kiến bất đồng, lập tức động thủ.

Kỳ thật những năm gần đây vẫn đều như thế, hai người chỉ cần một lời không hợp sẽ đánh nhau một trận, bất quá nói cũng kỳ quái, đánh một mỗi xong ngược lại mới có thể xử lý sự tình dễ dàng hơn.

Tựa như hiện tại, hai người nằm trên bàn thờ hỗn hển.

“Hàn Tử Hằng, thật sự chỉ có biện pháp này sao?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Tôi cảm thấy đây là cách có thể thử được.” Hàn Tử Hằng nói.

“Sẽ không khiến Lạc Ngưng nguy hiểm gì đi?” Anh Thiên Ngạo hỏi lại.

“Nếu có nguy hiểm, lập tức rút lui, như vậy có thể đi?” Hàn Tử Hằng chỉ có thể nhượng bộ một bước như vậy.

Vì thế, Anh Thiên Ngạo mới rốt cục gật đầu đồng ý.

*_*_*_*_*_*

Vài ngày sau, bọn họ hẹn Hoàng Khai ở một bao sương khách sạn chạm mặt.

Anh Thiên Ngạo cùng Anh Lạc Ngưng ngồi cạnh nhau, Hàn Tử Hằng thì cung kính đứng cách Anh Thiên Ngạo một khoảng, đây là hình ảnh Hoàng Khai lúc vào cửa thấy.

Nhìn Hoàng Khai, Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng có phần hoảng sợ, vốn nghĩ chỉ là một tao lão nhân, 45 – 46 tuổi, kết quả là một người diện mạo nhã nhặn, tuy rằng tuổi không còn trẻ, nhưng chính thể cảm thấy ấn tượng đầu tiên nhìn vào thực nhẹ nhàng khoan khoái.

Người bình thường như vậy, cư nhiên lại có được nhân mạch quảng đại? Anh Thiên Ngạo không khỏi nghĩ.

“Hoàng đại ca ngài khỏe, hy vọng ngài không ngại tôi xưng hô như vậy.” Anh Thiên Ngạo lễ phép đứng lên cùng hấn bắt tay.

“Đương nhiên không ngại, tùy ý là tốt rồi.” Thanh âm Hoàng Khai cũng nhã nhặn như bề ngoài, ngoài ý muốn rất có năng lực.

“Đây là xá đệ. Lạc Ngưng, lên tiếng chào.” Anh Thiên Ngạo giới thiệu Anh Lạc Ngưng một bên.

“Hoàng đại ca ngài khỏe.” Anh Lạc Ngưng cũng thực nhu thuận chào hỏi.

“Ngoài ra, đây là bảo tiêu của tôi, Hàn Tử Hằng.”

“Hoàng bang chủ ngài khỏe.” Hàn Tử Hằng cung kính đối hấn cúi mình chào.

“Không cần khách khí như vậy, cùng ngồi xuống đi.” Hoàng khai nói, cũng tự ngồi xuống trước.

Phục vụ tiến vào đưa thực đơn, Hoàng Khai ra ý bảo không cần để những người khác vào, trong bao sương có mấy người bọn họ, đương nhiên bên ngoài cửa còn có vào bảo tiêu Hoàng Khai đang đứng.

“Thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, bằng này tuổi có thể lên làm bang chủ.” Hoàng Khai rót rượu cho Anh Thiên Ngạo, cẩn thận đánh giá hắn.

“Hoàng đại ca ngài khách khí, chỉ là nhờ phúc khí của phụ thân thôi.” Anh Thiên Ngạo cung kính tiếp nhận rượu.

“Cậu gọi là Lạc Ngưng là? Muốn một ly hay không?” Hoàng Khai nói xong liền hướng cậu một ly khác.

“Hoàng bang chủ, tam thiếu gia nhà tôi không uống rượu, nếu ngài không ngại thì xin để tôi uống thay.” Hàn Tử Hằng không lễ phép nhảy ra nói chuyện, là vì y sợ Anh Thiên Ngạo sẽ làm ra hành động không ổn, muốn đi trước hành động của hắn.

“Như vậy a? Tốt lắm, không miễn cưỡng.” Hoàng Khai cười cười, cũng không sinh khí.

“Cám ơn Hoàng đại ca.” Anh Lạc Ngưng vẫn lễ phép đối hắn nói tiếng cảm ơn.

“Kỳ thật các cậu không cần khách sáo với tôi, tôi bất quá chỉ là một tao lão nhân, đối với Anh bang các cậu nhỏ hơn, thật không biết vì sao các cậu lại tất cung tất kính với tôi như vậy?” Cá tính Hoàng Khai so với trong tưởng tượng rất ngay thẳng, trực tiếp nói ra.

“Tôi cũng nói thẳng đi, Anh bang hiện tại thế nào, ngài hắn cũng nhiều ít có nghe thấy?” Anh Thiên Ngạo nghĩ, nếu đối phương thẳng tính, vậy hắn cũng đi thẳng vào vấn đề là được, nếu không thực hiện được thì trực tiếp đem Anh Lạc Ngưng mang đi, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Này xem ở trong mắt Hàn Tử Hằng tim muốn nhảy ra, vừa mới bắt đầu đã ngã bài? Vậy xem ra ván này cũng không cần diễn. Y hắn nên nghĩ biện pháp bám trụ Anh Thiên Ngạo không cho hắn thay đổi ý định, y sớm biết Anh Thiên Ngạo sẽ không nguyện ý để Anh Lạc Ngưng đương nhị.

17. Chương 17: 17

“Biết là biết, nhưng cùng tôi có quan hệ gì đâu?” Hoàng Khai cúi đầu hấp một ngụm rượu.

“Nếu Hoàng đại ca ngài có thể đứng ở bên chúng tôi, với Anh bang sẽ là một trợ lực lớn.”

Hàn Tử Hằng lại thở dài, Anh Thiên Ngạo nhất định phải đem nói trắng ra như vậy sao?

Hoàng Khai vừa nghe, nhin không được cười cười, một hồi lâu mới dừng lại.

“Thật có lỗi thật có lỗi, tôi thất thố. Tôi không hiểu, vì sao các cậu lại cảm thấy một tiểu Vũ Mạc có thể giúp đỡ các cậu?”

“Tôi cũng rất muốn biết, nghe nói ngài ở trong giang hồ nhân mạch rất rộng, nhưng tại sao chỉ là một tiểu thể lực mà thôi?” Anh Thiên Ngạo quả nhiên lại nói trắng ra nữa.

Hoàng Khai vuốt tóc cười không ngừng, sắc mặt lập tức trầm lên, thưởng thức lý rượu trên tời, mới rốt cục mở miệng.

“Nói đi, muốn cái gì ở tôi?”

“Hoàng bang chủ, tôi nghĩ ngài hiểu lắm...” Hàn Tử Hằng vội vã muốn cắt đứt đoạn nói chuyện trước mắt, y thật sự nhanh bị Anh Thiên Ngạo làm tức chết.

Nhưng Hoàng Khai đối Hàn Tử Hằng khoát tay áo, không cho y nhiều lời.

“Có chuyện cứ việc nói thẳng đi, Anh bang chủ.” Hoàng Khai đem tầm mắt nhìn lại Anh Thiên Ngạo.

“Tôi muốn nhân mạch của ngài.” Anh Thiên Ngạo rốt cục không vãn hồi đem toàn bộ nói ra.

Kết quả Hoàng Khai lại phá lên cười, chẳng qua lần này ngừng cười nhanh, hẩn nhin Anh Thiên Ngạo.

“Không tồi, quả nhiên rất ngay thẳng, tôi thích.”

Hoàng Khai phản ứng có điểm ngoài Hàn Tử Hằng ý liệu, nhưng y không biết trong hồ lô của hẩn đến tột cùng đang bán thuốc gì? Cũng không dám tùy tiện xen mồm.

“Tôi có thể giúp cậu.” Hoàng Khai nói như vậy.

“Thật sự?” Anh Thiên Ngạo không khỏi hoài nghi đánh giá nam nhân trước mắt, rõ ràng như vậy? Rốt cuộc là thật hay giả?

“Cậu muốn nhân mạch, tôi có thể cho cậu, ngược lại, cậu có thể cho tôi cái gì?”

Hoàng Khai nhìn nhin Anh Lạc Ngưng, nghĩ nghĩ đại khái đây chính là lợi thể bọn họ mang đến? Anh Lạc Ngưng quả thật xinh đẹp, lại một bộ mềm mại dạng, có thể lý giải tại sao bọn họ lại dẫn y đến.

Nhưng bọn họ đã tính toán sai, hần, Hoàng Khai, không thích loại này.

Anh Thiên Ngạo tự nhiên có cảm giác Hoàng Khai nhìn về phía Anh Lạc Ngưng, hần che phía trước Anh Lạc Ngưng bảo vệ cậu, cũng đối Hoàng Khai nói.

“Ngài muốn cái gì?”

“Cái gì cũng có thể?”

“Chỉ cần tôi có thể.” Trừ bỏ Lạc Ngưng, đương nhiên những lời này hần chưa nói ra.

“Như vậy, là hần.”

Hoàng Khai đưa tay chỉ chỉ, Anh Thiên Ngạo cả kinh, ngay cả Hàn Tử Hằng cũng trợn tròn mắt.

Bởi vì Hoàng Khai chỉ đối tượng, chính là Hàn Tử Hằng.

Anh Thiên Ngạo không nghĩ qua Hoàng Khai lại muốn Hàn Tử Hằng, ngay tại chỗ có điểm phản ứng thái quá.

Hàn Tử Hằng lại thật không ngờ Hoàng Khai cứ nhiên chỉ vào y, cũng sửng sốt, nhưng y rất nhanh đem sự kinh ngạc giấu đi.

“Cám ơn Hoàng bang chủ đã để mắt tới tôi, tôi thực vinh hạnh.” Hàn Tử Hằng thông minh nói.

“Như vậy, ngày mai cứ tới đây đi.” Hoàng Khai nói.

“Vâng” Hàn Tử Hằng tất cung tất kính đáp lại.

*_*_*_*_*

Xe chạy trên đường, cảnh sắc ngoài cửa sổ cứ lần lượt xẹt qua, nhưng ba người bên trong xe tâm tình lại yên lặng nghĩ về điều kiện Hoàng Khai vừa nói.

“Anh Tử Hằng... Anh có khỏe không...?” Anh Lạc Ngưng ngồi ở phía sau lo lắng hỏi.

“Tôi? Tôi không sao a, sao lại hỏi như vậy?” Hàn Tử Hằng thật đúng là không hiểu Anh Lạc Ngưng vì sao hỏi y như vậy.

“Chính là... Hoàng Khai không phải đã nói...”

“Ác... Vậy cũng không có gì phải lo lắng đi? May mà hấn không muốn em.” Hàn Tử Hằng cười.

Tuy rằng là ngoài y sở liệu, nhưng vậy cũng tốt, không phải Anh Lạc Ngưng, ít nhất Anh Thiên Ngạo sẽ không tức giận đi.

“Nhưng mà... Hấn có thể làm cái gì với anh hay không...?” Nghĩ vậy, Anh Lạc Ngưng liền cảm thấy có phần khùng bố, cậu nghe nói Hoàng Khai thích nam nhân nha.

“Yên tâm, tôi sẽ xoay sở được.” Dù sao chỉ là chiêu sách a, Hàn Tử Hằng nghĩ nghĩ.

“Àn...” Anh Lạc Ngưng cảm thấy cậu dường như cũng chỉ có thể đáp lại như vậy.

Dọc theo đường đi, ngồi ở phía trước, Anh Thiên Ngạo thủy chung không nói một câu.

Hàn Tử Hằng liếc Anh Thiên Ngạo.

Về đến nhà, cho dù hấn đến phòng họp, lúc ngồi xuống vẻ mặt cũng ngưng trọng, cái gì cũng không nói.

“Cậu bảo tôi tới là cho tôi xem cậu trương bộ mặt này sao?” Hàn Tử Hằng đặt mông ngồi ở phía trước hấn, nghĩ nghĩ lão bản thường lộ vẻ mặt này?

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo ngẩng đầu nhìn y.

“Sao?”

“Cậu thật sự muốn tới chỗ Hoàng Khai kia?”

“Hấn đã mở miệng, tôi có thể làm sao?”

“Tên kia, thích nam nhân.”

Hàn Tử Hằng cảm thấy nếu hiện tại y có thanh côn y hấn sẽ trực tiếp hướng trên đầu Anh Thiên Ngạo đập xuống đi, Hoàng Khai thích nam nhân, cái này y không phải đã nói rồi?

“Đúng, hấn thích nam nhân, cho nên?” Hàn Tử Hằng thật muốn nhìn một chút hấn muốn nói cái gì?

“Cậu thật sự muốn đi?” Anh Thiên Ngạo nói.

“Anh Thiên Ngạo, dây thần kinh cậu sai chỗ?, Đây vốn chính là kế hoạch không phải sao?” Chính là đối tượng từ Anh Lạc Ngưng đổi thành y mà thôi.

“Không còn biện pháp khác?”

“Anh Thiên Ngạo, là cậu tự mình đem mọi chuyện thành ra như vậy, ai kêu cậu nói hết với hắn, hắn nguyện ý cho chúng ta lợi dụng, cậu nên cười.” Hoàng Khai nguyện ý hỗ trợ, hơn nữa cũng không muốn Anh Lạc Ngưng, đã là vạn hạnh.

“Tôi cuối cùng cảm thấy lại không ổn.” Anh Thiên Ngạo cảm thấy, hắn chỉ không muốn cho Hàn Tử Hằng đi (ghen a~).

“Không ổn cái đầu cậu, cậu nên cảm thấy may mắn vì hắn không muốn Lạc Ngưng.” Hàn Tử Hằng nói.

“Này... Thật đúng vậy.” Nếu phải nghĩ như vậy, quả thật tính là may mắn.

“Dù sao cứ như vậy đi, không có việc gì tôi muốn đi ngủ.”

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo gọi Hàn Tử Hằng đang muốn rời đi.

“Sao nữa?” Hàn Tử Hằng quay đầu lại nhìn hắn.

“Tôi chỉ đáp ứng cho cậu tới chỗ Hoàng Khai, cậu cũng không nên cho tôi làm chuyện gì không kiểm chế được.” Anh Thiên Ngạo đột nhiên nói như vậy.

“Gi? Tới địa ngục đi thì không bị kiểm chế, cậu vẫn nên đi ngủ, nào cậu không bình thường.” Hàn Tử Hằng chỉ cảm thấy Anh Thiên Ngạo này lại bộc phát dây thần kinh nào?

“Cậu tốt nhất đem lời nói của tôi ghi lại.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Rồi! Tôi muốn đi ngủ.” Hàn Tử Hằng mới mặc kệ hắn.

18. Chương 18: 18

Hàn Tử Hằng vừa đến chỗ của Hoàng Khai, lại có cổ cảm giác quen thuộc đánh úp lại, nguyên lai, kiến trúc nhà Hoàng Khai, cùng Anh gia giống nhau, là kiến trúc nhật bản truyền thống.

Cũng bởi vì thế, Hàn Tử Hằng cảm thấy dường như có chút thả lỏng.

Đúng vậy, kỳ thật y cảm thấy có chút lo âu, vì y không biết trong hồ lô Hoàng Khai bán thuốc gì? Nhớ lại lời Anh Thiên Ngạo nói muốn sử dụng y, vì hắn nguyện ý để bọn họ lợi dụng? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy nhất định có quỷ.

Không biết người này rốt cuộc có tâm cơ khác đúng hay không, nghĩ vậy y liền nói cho bản thân tuyệt đối không được lơ là.

Hàn Tử Hằng bị đưa tới một gian phòng, y đoán chính ngồi xuống, chờ Hoàng Khai đến.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Khai tới.

Tối hôm qua là ở khách sạn do ánh sáng hơi tối nên khó nhìn rõ Hoàng Khai, vốn cảm thấy hắn thoát nhìn chỉ là lão nhân qua bốn mươi, hiện tại ở đây ánh sáng đầy đủ nhìn lại, cảm giác trẻ hơn rất nhiều.

Chính xác theo Hàn Tử Hằng hình dung, Hoàng Khai này người đầy khí chất, mang lại khí thế khiếp người.

“Trên đường tới đây vất vả đi?” Hoàng Khai đã ngồi xuống phía đối diện y.

Hàn Tử Hằng cúi đầu hướng hắn ra lễ.

“Miễn, ở trước mặt tôi không cần câu thúc.” Hoàng Khai không quá thích vẻ ngoài này.

“Tôi đã biết.” Hàn Tử Hằng ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn.

Hoàng Khai bắt đầu đánh giá cẩn thận Hàn Tử Hằng, ánh mắt hắn tuy rằng không phải loại tình sắc, nhưng khiến Hàn Tử Hằng cảm thấy dường như muốn đem cả người y nhìn thấu.

Nhưng Hàn Tử Hằng cũng không phải người dễ dàng bị dọa dẫm, y cũng không hề e ngại nhìn thẳng nam nhân trước mắt.

“So với tôi tưởng tượng thật là tốt.” Hoàng Khai mở miệng.

“Xem ra tôi khiến ngài thật vừa lòng.” Nếu Hoàng Khai không thích khách sáo, Hàn Tử Hằng quyết định y cũng không cần kiên nhẫn.

“Ha ha... Xem ra cũng thật thông minh.” Hoàng Khai cảm thấy Hàn Tử Hằng không phải tên nào chết, một chút đã thông suốt.

” Ngài đã vừa lòng tôi như vậy, có phải nên nói cho tôi biết đến tột cùng muốn tôi làm cái gì?” Hàn Tử Hằng nói.

“Tôi thích nam nhân, cậu có biết đi?”

“Biết.”

“Vậy không phải rất rõ ràng?”

“Rõ ràng là rõ ràng, nhưng ngược lại tôi cũng muốn hỏi, ngài có thể trợ giúp Anh bang tới mức nào?”

Hoàng Khai lại cười, hắn cảm thấy mặc kệ là Anh Thiên Ngạo hay Hàn Tử Hằng, thật sự đều rất thú vị, một người đại não bất kinh trực bạch, một người chứa tâm cơ thẳng thắn.

“Vậy muốn xem cậu có thể cho tôi tới mức nào?” Hoàng Khai nói xong, ánh mắt lại nhẹ nhàng quét qua toàn thân y cao thấp một lần.

*_*_*_*_*

Anh gia. Thời gian: bữa tối.

Hàn Tử Hằng ở chỗ Hoàng Khai đã hơn một tuần, mà một tuần này, y tựa như điều đứt dây, hoàn toàn chưa cùng bất luận kẻ nào liên lạc.

Tuy Hàn Tử Hằng không tin không tức, bất quá Hoàng Khai đã làm như lời hắn hứa, giúp Anh Bang ở giữa đất mồi mả đường.

“Đại ca, anh Tử Hằng vẫn không có tin tức sao?” Lão tứ Anh Húc Kỳ, nhin một tuần, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi.

“Tên Hàn Tử Hằng kia thật sự chưa liên lạc với đại ca sao?” Anh Mị Sí cũng mở miệng.

“Sẽ không phát sinh chuyện gì đi?” Anh Lạc Ngưng lo lắng.

“Tử Hằng, hần không có yếu như vậy đi?” Lão ngũ Anh Dạ Mạc cũng nói.

“Không cần suy nghĩ linh tinh chuyện đó, đại khái không mất người đi được.” Anh Thiên Ngạo tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng hần cũng mắng qua không dưới mấy trăm lần, Hàn Tử Hằng chết tiết này cứ nhiên mất tích? Điện thoại gọi cũng nói là chuyển vào hộp thư.

“Phân thân không được, ách...” Những lời này khiến Anh Mị Sí không khỏi liên tưởng đến mặt người nào đó, nhưng hần vẫn thức thời ngậm miệng.

“Anh Mị Sí, chú nghĩ tôi nghĩ gì?” Anh Thiên Ngạo lạnh lùng, trừng mắt hần.

“Em nào có...” Cười gượng hai tiếng, vẫn nên ăn cơm thì hơn.

“Nhưng mà, em thật sự rất lo lắng cho Tử Hằng ca, không biết Hoàng Khai đối Tử Hằng ca thế nào?” Anh Lạc Ngưng nói tiếp.

“Yên tâm đi, hần là không có việc gì.” Anh Thiên Ngạo trấn an cậu, nhưng tổng cảm thấy dường như cũng đang nói cho chính mình.

“Nhưng mà, em không hiểu a, Hoàng Khai muốn Tử Hằng ca làm gì?” Anh Húc Kì ngốc nghếch lại hỏi ra vấn đề khiến mọi người khó có thể trả lời.

“Kì kì, tiểu hài tử im lặng ăn cơm là được rồi.” Ngăn lại cậu chính là Anh Dạ Mạc năm nay mười bảy tuổi. Ngay cả hần cũng biết, tứ ca hần đã hai mươi tuổi sao lại đơn thuần như vậy nha?

“Còn nói anh trẻ con, Mạc Mạc, em mới là trẻ vị thành niên được chứ?” Anh Húc Kì kháng nghị.

“Hai em đều là tiểu hài tử, im lặng ăn cơm!” Anh Thiên Ngạo mở miệng, quả nhiên khiến cho hai tên kia ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trên bàn cơm lại một mảnh im lặng, mà bầu không khí này từ lúc Hàn Tử Hằng đến nhà Hoàng Khai bây giờ, càng ngày càng căng thẳng hơn.

Đột nhiên, bên ngoài náo nhiệt lên, lập tức nghe được thanh âm có người chạy vào, một hạ nhân quỳ gối ngoài cửa nói.

“Đại thiếu gia, Tử Hằng đã trở lại.”

Hàn Tử Hằng đã trở lại, nhưng vẻ mặt y thoát nhìn rất mệt mỏi.

Nói là mệt mỏi, chờ ngày mai sẽ đến cùng mọi người chào hỏi.

Anh Thiên Ngạo cơ hồ vừa nghe đến tin Hàn Tử Hằng trở về, liền lập tức rời bàn ăn, hẳn nghĩ Hàn Tử Hằng ít nhất sẽ đến gặp hắn, kết quả thì trở về thẳng phòng hắn.

Vì sao hắn biết? Bởi vì hắn đi theo phía sau y.

Nhìn bóng dáng Hàn Tử Hằng, cảm thấy y dường như gầy đi, bước đi còn có điểm lảo đảo. Điều này khiến hắn không khỏi liên tưởng, Hoàng Khai bên kia đã làm gì?

Hàn Tử Hằng cơ hồ tiến vào phòng liền cởi quần áo, lập tức ngã vào trên giường, bởi vì thói quen khi ngủ của y chỉ mặc mỗi chiếc quần lót.

Anh Thiên Ngạo mở cửa phòng ra, thấy một bộ cảnh tượng như vậy.

Trên mặt đất rải rác áo, quần, cà vạt, nhìn lên phía giường, Hàn Tử Hằng nằm trên đó, chỉ dùng chân đạp nửa người dưới mà thôi.

Bởi vì Hàn Tử Hằng hở nửa người trên, Anh Thiên Ngạo rất dễ dàng thấy dấu vết ở trên cổ y, không cần giải thích nhiều, hắn cũng biết đó là cái gì.

Anh Thiên Ngạo nhất thời cảm thấy dường như có lửa giận ở trong lòng bùng phát.

19. Chương 19: 19

Hàn Tử Hằng tuy rằng mệt chết đi, nhưng lúc Anh Thiên Ngạo mở cửa phòng y vẫn biết được, y ngẩng đầu nhìn người vừa tới, nguyên lai là Anh Thiên Ngạo, vì thế lại an tâm tiếp tục nằm úp sấp.

Anh Thiên Ngạo đi đến bên cạnh y.

“Ngồi dậy, tôi có việc muốn hỏi cậu.”

“Để cho tôi ngủ lát, tôi rất mệt, ngày mai báo cáo với cậu sau.” Hàn Tử Hằng hoàn toàn không muốn động, y hiện tại thậm chí phải hảo hảo nghỉ ngơi.

“Hàn Tử Hằng, ngồi dậy ngay!” Anh Thiên Ngạo hiển nhiên không đợi tới ngày mai.

“Anh Thiên Ngạo... Tôi thật sự mệt chết rồi...” Hàn Tử Hằng vẫn bất động, thanh âm vô lực.

“Cậu mệt cái gì?” Anh Thiên Ngạo nghĩ, bất quá y chỉ bởi Hoàng Khai mà thôi, có cái gì mà mệt mỗi?

“Anh Thiên Ngạo... Tôi thật sự một câu cũng không muốn nói... Tôi mệt chết đi...” Nói xong, Hàn Tử Hằng quyết định không mở miệng nữa.

Anh Thiên Ngạo tuy rằng không nói cái gì nữa, nhưng không rời đi, hắn lấy ghế ngồi xuống, đưa mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Tử Hằng.

Trầm mặc qua năm phút, Hàn Tử Hằng rốt cục chịu không nổi quay qua phía hắn, trừng mắt hắn, đối hắn rống.

“Cậu rống cuộc muốn cái gì?!”

Bị hấn rống bất ngờ Anh Thiên Ngạo không khỏi nhú mày.

“Tôi không làm ồn cậu không phải sao?”

Hàn Tử Hằng nắm tay, quên đi, y phải bình tĩnh!

Y ngồi dậy nhích qua mép giường, vắt chân, hai tay ôm ngực nhìn Anh Thiên Ngạo.

“Có gì hỏi mau, hỏi xong liền cút cho tôi.” Hàn Tử Hằng nói xong, còn miến cưỡng ngáp một cái.

“Cậu gây đi?”

Anh Thiên Ngạo hỏi cư nhiên là vấn đề này?

“Cậu đem tôi gọi dậy cũng chỉ là muốn hỏi tôi chuyện nhàm chán này sao?” Hàn Tử Hằng rất muốn trợn trắng mắt cho hấn xem.

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy cậu hỏi chính đề đi!” Hàn Tử Hằng thật muốn cho nam nhân này một quyền, y mệt muốn chết hấn còn lè mè.

“Tại sao một tuần không có tin tức?” Anh Thiên Ngạo như y mong muốn hỏi chính sự.

“Di động bị Hoàng Khai cầm, liên lạc không hơn.”

“Nguyên lai là như vậy.”

“Bằng không có thể thế nào?” Chẳng lẽ hắn nghĩ là y cố ý tắt máy không liên lạc sao?

“Àn.”

“Àn? Cứ như vậy? Không có việc gì?” Nếu chính là loại chuyện này cũng không cần hỏi bây giờ đi? Anh Thiên Ngạo này có tất yếu tra tấn y như thế không? (Anh đang ghen mà ~)

“Àn... Hoàng Khai đã cho cậu làm những gì?” Suy nghĩ một lát, Anh Thiên Ngạo hỏi tiếp.

Vấn đề này, Hàn Tử Hằng cảm thấy không giải thích thì tốt hơn, hơn nữa bây giờ y mệt chết đi, có cần tiêu hao khí lực trả lời hắn không chứ, nhưng không trả lời thì Anh Thiên Ngạo sẽ ngồi ở kia không đi, cho nên y trả lời lung tung.

“Đại khái như cậu nghĩ vậy.”

Anh Thiên Ngạo sững sốt, quả nhiên hắn nghĩ đúng?

“Như vậy, tôi có thể ngủ?” Hàn Tử Hằng hỏi.

“Hàn Tử Hằng!” Sắc mặt Anh Thiên Ngạo so với vừa nãy càng trầm, thanh âm nghe ra như đang tức giận.

“Lại sao nữa?” Còn không cho tôi ngủ sao?

“Cậu thật sự cùng Hoàng Khai làm?!”

“Àn...” Hàn Tử Hằng còn đang suy nghĩ nên trả lời hắn như thế nào, nhưng tiếng ân kéo quá dài.

“Hàn Tử Hằng!!!” Anh Thiên Ngạo đột nhiên hô to.

“Cái gì?” Hàn Tử Hằng bị hắn làm hoảng sợ.

Anh Thiên Ngạo cả người phun hỏa hướng về phía Hàn Tử Hằng, đem y áp lên giường.

“Anh Thiên Ngạo, cậu đây là làm gì?” Đột nhiên bị đặt ở phía dưới, Hàn Tử Hằng hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. (H a~)

“Hàn Tử Hằng, cậu cứ nhiên cùng tên kia làm?!” Sắc mặt Anh Thiên Ngạo thật sự, thật sự cực kỳ không tốt.

“Cho dù là như vậy cậu có tất yếu phải tức giận?” Anh Thiên Ngạo khó chịu gì a? Hàn Tử Hằng nghĩ.

“Tại sao cậu cùng hắn làm?!” Anh Thiên Ngạo nhìn không được đánh y.

“Làm ơn, cậu nghĩ rằng tôi thích?” Ah Thiên Ngạo này, y đây là vì ai mới hy sinh? Cứ nhiên rống y?

“Không thích? Không thích thì đây là cái gì?” Anh Thiên Ngạo đưa tay sờ sờ cổ y, dấu vết trên cổ đâm vào mắt hắn.

“Anh Thiên Ngạo, tôi không biết cậu đang phát điên cái gì, nhưng cậu tốt nhất nên lập tức rút ngay cho tôi!” Bất quá chỉ là một dấu hôn ngân thôi, người này tức giận cái gì?

“Rút ngay? Muốn tôi rút ngay? Hoàng Khai ở trên người cậu, cậu cũng sẽ kêu hắn rút ngay sao?”

Anh Thiên Ngạo chỉ cần tưởng tượng đến Hoàng Khai đem Hàn Tử Hằng đặt ở dưới thân làm loại chuyện này, việc ấy, khiến hắn muốn phát hỏa.

“Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng không thể tin được ngay cả loại này hắn cũng nói ra được, dường như đem y xem thành cái gì đó thực thấp hèn.

“Cùng hắn làm thoải mái lắm sao? Cùng nam nhân làm rất thoải mái?” Anh Thiên Ngạo cũng không biết vì sao, nói ra những lời này.

Hàn Tử Hằng thật sự bị Anh Thiên Ngạo chọc giận hoàn toàn, người này cứ nhiên nói ra những lời này? Rốt cuộc đem Hàn Tử Hằng y xem thành cái gì?

“Đúng! Thực thoải mái! Cậu vừa lòng đi?” Hàn Tử Hằng bị hắn kích không chịu nổi, đáp trả lại.

“Hàn Tử Hằng!” Hắn lại còn nói cùng Hoàng Khai làm loại chuyện kia thực thoải mái?

“Cậu rốt cuộc là muốn làm gì, không có việc gì mau rút được chứ? Cùng với cậu nói tôi mệt chết đi!” Hàn Tử Hằng siêu không nghĩ nhiều nhìn Anh Thiên Ngạo liếc mắt một cái.

“Cậu không phải đã quên thân phận của mình là gì?” Đột nhiên Anh Thiên Ngạo tới gần mặt y, còn cảm nhận được nhiệt khí phun tới mặt y.

“Lại lấy điều này áp tôi?” Hàn Tử Hằng không cho là đúng cười cười, mỗi lần nói không thắng hắn hay dùng chiêu này lấp miệng y?

“Hàn Tử Hằng, nghe rõ, cậu là bảo tiêu tư nhân của tôi.” Anh Thiên Ngạo nhấn mạnh hai chữ tư nhân.

“Cho nên?” Thật không biết rốt cuộc hắn nhấn mạnh làm gì, Hàn Tử Hằng nghĩ.

“Cho nên, thân thể của cậu cũng là của tôi, không có sự đồng ý của tôi, ai cũng không được phép động vào!” Anh Thiên Ngạo nói.

Tác gia trong lời nói:

Chương sau H ~!

20. Chương 20: 20(h)

“Anh Thiên Ngạo, cậu bị bệnh đến điên rồi? Tôi chỉ là bảo tiêu của cậu a, tôi cũng không bán cho cậu!” Người này đang nói cái gì? Thật muốn đâm hắn một quyền.

“Xem ra cậu không hiểu ý của tôi?”

“Người không hiểu rốt cuộc là ai a?!”

“Vậy đành phải làm cho cậu hiểu.” Anh Thiên Ngạo đột nhiên cười lạnh.

Hàn Tử Hằng còn chưa hiểu hết hàm nghĩa của hắn, đã bị khuôn mặt Anh Thiên Ngạo tới sát gần làm hoảng sợ, Anh Thiên Ngạo chột cùi đầu cắn môi y. (lạp~, tôi thích a~, *tung bông*)

Đúng vậy, hắn cắn y!

“Cậu đang làm cái gì?!” Hàn Tử Hằng giận, tổng cảm thấy Anh Thiên Ngạo rất là lạ?

“Hoàng Khai đối với cậu làm cái gì tôi sẽ đối với cậu làm cái đó.”

Anh Thiên Ngạo lại cúi đầu cắn cổ y, nhìn dấu vết vừa cắn, hắn cảm thấy một bụng tức giận, cố ý cắn thêm mấy cái.

“Đệt! Anh Thiên Ngạo hỗn đản, sao lại cắn tôi?!” Hàn Tử Hằng bị hắn cắn đau muốn chết, người này rốt cuộc bị bệnh gì a?

Anh Thiên Ngạo thở ra một hơi. Được lắm, cắn mấy cái cho hả giận cũng đã đủ, hiện tại, mới bắt đầu.

Hắn đem đầu Hàn Tử Hằng tới gần, trực tiếp hôn lên môi y.

Hàn Tử Hằng vốn tưởng hắn muốn cắn y nữa, lại không ngờ hắn đối môi mình vừa duyên vừa hút, còn vươn đầu lưỡi ngạnh cây miệng y ra, vói vào trong.

Nếu là bình thường, y dám nói khí lực của y sẽ không thua Anh Thiên Ngạo, nhưng y chặt vật đã vài ngày nay, vốn đã mệt chết đi, còn có khí lực gì chống cự Anh Thiên Ngạo?

Hơn nữa y đột nhiên nhớ tới lời Hoàng Khai nói, vì thế không chống cự nữa...

Anh Thiên Ngạo muốn như thế thì sẽ theo hắn đi.

Lưỡi Anh Thiên Ngạo thực nóng, bị hắn đụng tới mỗi một chỗ đều nóng lên, muốn nói thoải mái sao? Thì cũng cực thoải mái, nhưng mà, hai đại nam nhân a?! Hàn Tử Hằng tưởng tượng đến đây liền cảm thấy không thể cùng hắn hôn sâu hơn.

Anh Thiên Ngạo chậm rãi đem môi rời khỏi, nhẹ nhàng cắn cằm y, một cắn này làm cho Hàn Tử Hằng nhin không được run lên. Trời ạ, dường như y có cảm giác...?

Ngay sau đó, Anh Thiên Ngạo theo cằm liếm xuống dưới, từ cổ đi tới xuống vai, lại một trận khe cắn, Hàn Tử Hằng găm nhẹ một tiếng.

Xuống chút nữa, Anh Thiên Ngạo mới thấy nơi bị hắn cắn qua, còn lưu lại dấu răng, nhưng hắn vẫn không thể xem nhẹ dấu răng cũ kia, hắn há mồm bắt đầu hút, thực cẩn thận đem từng chỗ có hôn ngân đánh thành dấu hiệu của hắn.

Hàn Tử Hằng đã sớm thấy thân thể nhũn ra, vô pháp tư khảo, mà nhũ tiêm xinh xắn của y, cũng không biết khi nào đã gượng lên, Anh Thiên Ngạo chú ý tới, là vì nó không ngừng ma sát đến trong ngực y.

“Hàn Tử Hằng, nơi này cậu đã ngạnh như vậy?” Anh Thiên Ngạo nói. Không thể tưởng được Hàn Tử Hằng miễn cảm như vậy?

“Ai cần cậu lo...” Hàn Tử Hằng đương nhiên biết thân thể y có phản ứng. Đột, cũng không nghĩ do ai làm hại?!

Anh Thiên Ngạo bắt đầu giải khai áo hắn, lộ ra lồng ngực rộng lớn rắn chắc. Là dáng người hay vận động chứ không phải giả, trên người hoàn toàn nhìn không tới một vết sẹo, còn có sáu khối cơ bụng, làn da khỏe mạnh đến bất hành, cái gọi là cực phẩm chính là hình dung trên người Anh Thiên Ngạo đi?

Cởi quần áo xong, hắn đem ngực hướng trên người y cọ cọ.

Nhũ tiêm Hàn Tử Hằng đã sớm cứng, lại bị Anh Thiên Ngạo cọ đến cọ đi, có loại khoái cảm vừa đau vừa ngứa bắt đầu chiếm lĩnh y.

Anh Thiên Ngạo cọ thấy đủ mới rời đi, lần thứ hai vươn cái lưỡi nóng rực bắt đầu liếm lộng nhũ tiêm y, hắn cố ý chậm rãi liếm từ dưới lên trên tới xung quanh, vì hắn phát hiện Hàn Tử Hằng tựa hồ thích như vậy.

Quả nhiên như hắn suy nghĩ, Hàn Tử Hằng nhịn không được đưa tay ôm lấy đầu hắn, đưa hắn áp chế xuống ngực, bộ dáng kia thoát nhìn như đang nói cho tôi càng nhiều hơn nữa.

Nhưng Anh Thiên Ngạo không tính toán thuận theo ý y, hắn ngồi dậy, khoan dung nhìn Hàn Tử Hằng phía dưới đã muốn mê loạn.

Hàn Tử Hằng cũng nhìn hắn, y không biết hiện tại hắn lại muốn làm cái gì?

Chân Hàn Tử Hằng đột nhiên bị nâng lên, Anh Thiên Ngạo kéo quần lót y ra, đưa hai chân y để trên bờ vai của hắn, lấy một chiếc gối để dưới mông y.

Hàn Tử Hằng đại khái biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, chính là, Anh Thiên Ngạo có khoa trương quá không, chẳng lẽ tiền hí còn chưa đủ đã muốn trực tiếp tiến vào đầu hí? Hàn Tử Hằng nghĩ nghĩ thấy đáng sợ

Anh Thiên Ngạo kéo khóa quần, đưa nhục hành ra hít thở không khí, Hàn Tử Hằng nhìn một chút mới phát hiện, hắn cũng đã sớm ngạnh đến kỳ cực, còn dám nói y, hắn còn không phải có phản ứng.

Nhưng y căn bản còn chưa đắc ý được bao lâu, đã bị xâm nhập bất ngờ đau đến kêu rên.

“A... A...!”

Đột! Anh Thiên Ngạo thật sự trực tiếp đi vào?! Đau quá!

Anh Thiên Ngạo có điểm cố hết sức đem nhục hành ngạnh chen vào trong cơ thể Hàn Tử Hằng, hắn không khỏi nghĩ sao lại nhanh như vậy? Vậy thật sự... Đi vào sao?

“Anh... Thiên Ngạo... Tôi phải... giết... cậu...” Hàn Tử Hằng chỉ cảm thấy đau muốn chết, thật muốn giết chết nam nhân trước mắt.

Anh Thiên Ngạo ở trên người y gây sức ép một đoạn thời gian, rốt cục toàn bộ mới đi vào, kế tiếp, nên hảo hảo tiến lên một phen đi? Bản năng dự vọng nam nhân nói cho Anh Thiên Ngạo nên làm như vậy.

Ngay từ đầu động thật sự hơi khó khăn, chỗ tiếp hợp bị hấp hút thật chặt không thể động dẩy, chỉ có thể chậm rãi rút ra, rồi đẩy mạnh, mà Hàn Tử Hằng dưới thân miệng vẫn la hét nếu hắn không rút ra sẽ giết hắn.

Kiên nhẫn trừu sáp một lúc, cảm giác lại tốt hơn, tiểu huyết Hàn Tử Hằng đã không chặt như này, rốt cục cảm thấy thoải mái hơn.

Phân thân Hàn Tử Hằng cũng lặng lẽ ngẩng đầu lên, đỉnh đầu lờ lờ lượng lượng, Anh Thiên Ngạo xấu xa vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, quả nhiên lại khiến trong người Hàn Tử Hằng run lên.

Hắn đưa tay giúp y bộ lộng, bắt quá cũng không nhàn rồi nửa người dưới, vẫn chậm rãi đỉnh nhanh hơn, Hàn Tử Hằng cũng không tái la hét, chỉ thấy y ngậm miệng, không muốn kêu ra tiếng.

Cuối cùng, Hàn Tử Hằng nhịn không được bắn ra trước, tinh dịch phun toàn bộ vào tủy Anh Thiên Ngạo, Anh Thiên Ngạo cũng không để ý tới, bởi vì kế tiếp sẽ tới hắn, tốc độ bắt đầu nhanh hơn, mỗi lần xâm nhập đều sâu hơn trước, khiến Hàn Tử Hằng nhịn không được kêu ra tiếng.

Sau đó, Anh Thiên Ngạo xuất ra trong cơ thể y.

“Hàn Tử Hằng, hiện tại, cậu hiểu được cậu là ai đi?” Anh Thiên Ngạo chậm rãi buông chân Hàn Tử Hằng, nghiêng thân nói với y.

Tác giả:

* Không nhiều thật ~ đây là lần đầu tiên H ác!

Tử Hằng ca: tôi với cậu có thâm cừu đại hận gì mà cậu muốn cho tôi bị thượng...

Tôi: Bằng không cậu muốn thượng đại ca sao? (lo lắng)

Đại ca: các ngươi muốn chết sao?!

21. Chương 21: 21

Ngày hôm sau.

Anh Thiên Ngạo nhớ tới sự tình phát sinh tối hôm qua trong phòng Hàn Tử Hằng.

Hắn, Anh Thiên Ngạo, là một người có giới tuyến rõ ràng, hắn muốn, nhất định phải được, về phần y, ai cũng không thể loạn chạm.

Hàn Tử Hằng chính là y, từ lúc 18 tuổi năm ấy phụ thân muốn y đi theo bên cạnh hắn, Anh Thiên Ngạo vẫn cho rằng như thế, muốn nói hắn bá đạo cũng đúng.

Tối hôm qua cứ nhiên cùng Hàn Tử Hằng làm, điểm ấy ngay cả chính hắn cũng có điểm hoảng sợ.

Cảm giác, thật cũng không kỳ quái như hắn tưởng tượng.

Kỳ quái ngược lại chính là Hàn Tử Hằng, dựa vào cá tính của y thì không có khả năng ngoan ngoãn như vậy, nhưng tối hôm qua dường như y không có giấy dựa nhiều, hắn còn nhớ rõ sau khi làm xong, Hàn Tử Hằng căn bản động cũng không động nằm im như đang ngủ, nhìn nhìn trên người y còn dính tinh dịch, hắn cũng chỉ hảo ôn lấy thất lưng y đưa đến phòng tắm giúp hắn rửa sơ qua rồi thả lại trên giường.

Chẳng lẽ Hàn Tử Hằng thật sự mệt mỏi? Rốt cuộc đã ở chỗ Hoàng Khai kia làm gì, lại mệt thành như vậy? Nghĩ vậy hắn lại không thể thư thái.

Còn có, tại sao cùng nam nhân làm lại đau? Nhớ tới lúc hắn sáp nhập tối hôm qua, thật sự cảm thấy nơi đó muốn đứt ra, hơn nữa Hàn Tử Hằng cũng bị hắn làm cho rất đau, này rốt cuộc là tại sao? Cùng nữ nhân làm rất thông thuận a, gắt gao thoải mái, làm sao mà đau?.

.....

Một trận im lặng, lúc sau, trên mặt Anh Thiên Ngạo phủ đầy hắc tuyến.

Đệt! Hắn quên bơi trơn!

*_*_*_*_*

Lúc Hàn Tử Hằng tỉnh lại, đã là gần tới ngày hôm sau.

Ở chỗ Hoàng Khai hành một tuần, trở về lại bị Anh Thiên Ngạo thương, Hàn Tử Hằng cảm thấy muốn đứt khoát chết ngắt đi không dậy, con mẹ nó thật sự mệt, nhưng chỉ là suy nghĩ, tỉnh vẫn phải tỉnh.

Y nằm ngửa ở trên giường, vẫn có thể cảm giác được hậu đình truyền đến cơn đau.

Anh Thiên Ngạo chết tiệt cư nhiên thương y!

Tuy rằng đi theo hắn nhiều năm như vậy, nhiều ít hiểu biết cá tính hắn, nhưng y vẫn nghĩ hắn chiếm hữu khát dục chỉ nhằm vào Anh Lạc Ngưng, lại không nghĩ rằng ngay cả y cũng bị quản chế?

Bất quá nói thế nào, cũng không có tất yếu thương giường để chứng minh y là Anh Lạc Ngưng đi?

Nghĩ đi nghĩ lại, đều do y nói linh tinh với Anh Thiên Ngạo gì mà cùng Hoàng Khai làm thực thoải mái, y mệt điên rồi mới có thể nói ra lời nói ngu xuẩn này chọc giận hắn.

Y căn bản còn chưa có cùng Hoàng Khai làm.

Nhớ tới tới hôm qua, khi Anh Thiên Ngạo áp thương y, y rất muốn đem hắn đẩy ngã trên mặt đất.

Nhưng trong nháy mắt ý thức được Anh Thiên Ngạo thật sự muốn làm y, y tự nói với bản thân một căn là qua, coi như chỉ là kinh nghiệm.

Có kinh nghiệm lúc sau cùng Hoàng Khai sẽ có thích ứng hơn đi?

Hơn nữa, lần đầu tiên cùng nam nhân làm là cho Anh Thiên Ngạo chứ không phải Hoàng Khai, ít nhất, là người y quen thuộc.

Bất quá Hàn Tử Hằng vẫn không thích, Anh Thiên Ngạo là cố ý sao? Tại sao chưa giúp y bôi trơn đã trực tiếp sáp y, biến thành bây giờ y siêu đau! Hại y làm xong căn bản hoàn toàn không dám lộn xộn, vừa động sẽ liên lụy đến thịt vách tường!

Bất quá coi như hắn có lương tâm, ôm y vào phòng tắm giúp y rửa qua một chút.

Nhưng y vừa đau lại mệt, kí ức về tối qua không không có, ngay cả Anh Thiên Ngạo ôm y trên giường khi nào cùng với khi nào rời khỏi cũng nhớ không nổi.

*_*_*_*_*

Hàn Tử Hằng ăn không vô, thân thể không thoải mái cảm giác chẳng muốn ăn uống, cho dù như vậy vẫn nên bồi mọi người ăn bữa tối, tổng không thể vì ngày hôm qua không chào hỏi hôm nay lại không tới đi?

Hàn Tử Hằng đứng ở bên cạnh Anh Thiên Ngạo, không có ngồi xuống.

Anh Húc Kỳ vừa vào phòng ăn, nhìn thấy Hàn Tử Hằng liền nhin không được chạy tới ôm y.

“Tử Hằng ca! Rốt cục đã nhìn thấy anh!”

“Cậu cũng quá khoa trương, đã thật lâu chưa gặp sao?” Hàn Tử Hằng nhìn cậu, thấy buồn cười, Anh gia ngay thơ hồn nhiên chính là cậu.

“Đương nhiên lâu, không thấy anh đi theo bên cạnh đại ca tổng cảm thấy là lạ thế nào ấy.” Anh Húc Kỳ nói.

“Chúng ta cũng không có cảm tình tốt tới dính với nhau cả ngày đi?” Hàn Tử Hằng bắt đắc dĩ, nói như thể y cùng Anh Thiên Ngạo là vợ chồng ý, tuy rằng mấy năm nay y ít khi rời khỏi Anh Thiên Ngạo.

Thân là bảo tiêu, trừ bỏ tắm rửa, ngủ ra, thời gian cơ hồ đều cùng một chỗ.

“Tử hằng ca, anh rốt cục đã trở lại.” Anh Dạ Mạc ở phía sau đầu vào tới cửa cũng nói, nhưng không giống Anh Húc Kỳ khoa trương nhào đến ôm y.

“Oa, nhìn xem ai vậy, Hàn Tử Hằng a!” Anh Mị Sí vừa đến đã lớn tiếng ồn ào.

“Anh Mị Sí, cậu kêu như vậy, tại sao cuối cùng tôi vẫn cảm thấy tôi rất không thích?” Hàn Tử Hằng nói.

Y cùng Anh Thiên Ngạo, Anh Mị Sí từ nhỏ đã chơi cùng nhau, cho nên Anh Mị Sí sẽ không giống các đệ đệ khác gọi y là Tử Hằng ca, toàn là Hàn Tử Hằng, gọi gì cũng Hàn Tử Hằng.

“Tôi nào biết cậu khó chịu cái gì?” Anh Mị Sí nhún nhún vai.

Anh Lạc Ngưng cuối cùng cũng tới, nhìn thấy Hàn Tử Hằng cũng thực vui vẻ, cậu cũng nhào tới ôm Hàn Tử Hằng.

“Hoan nghênh trở về, Tử Hằng ca.”

Anh Mị Sí nhìn thấy khó chịu, hấn lập tức đưa bọn họ tách ra, đối Hàn Tử Hằng nói.

“Cậu không có việc gì không cần loạn ôm Lạc Ngưng, Hàn Tử Hằng.”

“Gi? Mất cậu rốt cuộc có vấn đề hay không?” Thấy thế nào thì cũng là Anh Lạc Ngưng ôm y đi?

“Đều ngồi xuống ăn cơm.” Anh Thiên Ngạo quyết định ra mặt ngăn cản bọn họ ồn ào, nhất là Anh Mị Sí,

ồn muốn chết.

Mọi người vừa nghe đại ca nói lập tức đều từ bên cạnh Hàn Tử Hằng ly khai, ngồi trở lại vị trí của chính mình, trừ bỏ Hàn Tử Hằng.

“Hàn Tử Hằng, cậu cũng ngồi xuống.”

Anh Thiên Ngạo nhìn Hàn Tử Hằng này giờ vẫn đứng đấy, tới giờ ăn cơm không ăn cơm đứng ở kia làm gì? (Còn tại ai~ =.=+)

“Không được, tôi không muốn ăn.”

“Không muốn ăn cũng phải ngồi xuống cho tôi.”

“Không cần, không... tiện.” Câu sau kia là nói cho chính y nghe, bất quá Anh Thiên Ngạo vẫn nghe được, hắn quay đầu nhìn Hàn Tử Hằng liếc mắt một cái, lúc này mới phát hiện ngay cả tư thế đứng của y cũng có điểm là lạ.

Sau đó nghĩ tới tối hôm qua, vì thế cũng không miễn cưỡng y.

Tác giả:

* Tôi: Đại ca cậu tại sao thô lỗ không giúp Hằng ca bơi trơn?!

Đại ca: Tôi lại không cùng nam nhân làm tôi như thế nào biết?!

Tử Hằng ca: Các cậu cho dù cãi nhau cũng thay đổi không được chuyện tôi đau hông đi = =.

22. Chương 22: 22

Anh Mị Sí bây giờ đã nhận ra Hàn Tử Hằng quái dị, hơn nữa Hàn Tử Hằng lại không ngồi xuống, hắn lập tức liên tưởng tới...

“Hàn Tử Hằng...Sẽ không phải anh..” Anh Mị Sí cố ý kéo dài thanh âm.

Hàn Tử Hằng căng thẳng, chẳng lẽ bị nhìn ra gì đó?

“Quả nhiên là bị táo bón đúng không!” Anh Mị Sí tự cho là đúng tiếp tục nói.

Cơm trong miệng Anh Húc Kì phun ra, hơn nữa phun ở chính trên mặt Anh Mị Sí, lúc ăn cơm nói mấy cái này rất mất vệ sinh a?

“Anh Mị Sí, cậu còn dám mở miệng, tôi sẽ không khách khí.” Anh Thiên Ngạo cảnh cáo hấn. Hấn thủy chung cảm thấy, ở đâu có Anh Mị Sí ở đó sẽ ầm ĩ...

Anh Mị Sí đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng ăn cơm, trong nhà, người duy nhất hấn sợ chính là đại ca.

“Tử Hằng ca, anh ở chỗ Hoàng Khai có khỏe không?” Anh Lạc Ngưng mở miệng hỏi.

“Hấn đối với anh thế nào?” Anh Dạ Mạc cũng quan tâm.

“Tôi không sao. Đúng rồi, Hoàng Khai có lời mời cho Anh bang không?”

Hàn Tử Hằng lúc này mới nhớ y quên hỏi Anh Thiên Ngạo chuyện này, di động bị lấy, liên lạc không hơn, cũng không biết Hoàng Khai nói thật hay giả, cũng không thể không công bị sổ sàng còn không được gì!

“Có, nhưng không đến nơi đến chốn.” Anh Thiên Ngạo nói. Chỉ toàn một ít tiểu già không có nhiều tác dụng.

“Phải không... Tôi đã biết...”

Tâm tư Hàn Tử Hằng hơi lay động, hấn nhớ tới lời Hoàng Khai từng nói, xem ra vẫn nên làm như vậy mới có thể khiến Hoàng Khai xuất ra thành ý.

“Suy nghĩ cái gì?” Anh Thiên Ngạo nhìn y mất hồn, hỏi y.

“Không có gì.” Hấn mới không có khả năng nói cho Anh Thiên Ngạo.

Nhưng Anh Húc Kì ngây thơ vẫn nhin không được lại hỏi.

“Tử Hằng ca, rốt cuộc anh làm cái gì ở đây? Tại sao hấn chịu bang tôi?”

Toàn bộ bàn nhất thời lại lâm vào một trận lặng im, chỉ có Anh Húc Kì đang chờ mong Hàn Tử Hằng trả lời.

Lúc này quả nhiên vẫn có người nhảy ra giải quyết cục diện bế tắc này.

“Húc Kì, tôi nói, ngoan ngoãn ăn cơm.” Anh Thiên Ngạo bác bỏ câu hỏi của cậu.

Tuy rằng Anh Húc Kì đã ngậm miệng lại, có điều về vấn đề này, lại khiến trong lòng Anh Thiên Ngạo dâng lên một cỗ ý tưởng không để Hoàng Khai gặp mặt Hàn Tử Hằng.

Bữa tối qua đi.

“Hàn Tử Hằng, Hoàng Khai cho cậu làm những gì?” Anh Thiên Ngạo hỏi Hàn Tử Hằng, hai người đang ở phía sau tiểu hoa viên.

Tuy rằng tối hôm qua có nghe được Hàn Tử Hằng nói chút ít, nhưng hần tổng nghĩ muốn xác nhận lại một lần.

“Không có gì a.” Hàn Tử Hằng thản nhiên nói.

“Tôi cũng không quên chuyện hần thích nam nhân.” Anh Thiên Ngạo trừng mắt nhìn y liếc mắt một cái, ám chỉ y tốt nhất nên nói toàn bộ ra.

“Tôi cũng không quên a.” Hàn Tử Hằng tỏ ra lém lỉnh, không chịu nói nhiều.

“Hàn Tử Hằng! Cậu cái gì cũng không làm hần lại nguyện ý cho chúng tôi giật dây?” Anh Thiên Ngạo mới không tin, hần chỉ muốn biết rõ ràng Hàn Tử Hằng đã làm những gì mà thôi.

“Anh Thiên Ngạo, cậu không biết là cậu rất kỳ quái sao? Chỉ cần mục đích chúng ta đã đạt được là tốt rồi, về phần tôi cùng Hoàng Khai làm cái gì, rốt cuộc liên quan gì tới cậu? Sao vẫn hỏi hoài!” Hàn Tử Hằng cảm thấy khó hiểu, không phải vì biết Hoàng Khai thích nam nhân mới đi sao? Nếu như vậy, phát sinh cái gì cũng không kỳ quái đi?

Hơn nữa y cũng không thêm để ý, hần kích động làm gì?

“Tôi đã nói rồi, cho dù cậu muốn bán đứng thân thể cũng phải qua sự đồng ý của tôi.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Làm ơn, cậu thật sự bị bệnh, thân thể Hàn Tử Hằng tôi không thuộc về cậu, được chứ?” Lại nữa, giống ngày hôm qua không biết lại bị thần kinh chỗ nào, Hàn Tử Hằng nhin không được lắc đầu.

Bình thường thì bọn họ vẫn có cuộc sống riêng tư a, chưa từng gặp qua Anh Thiên Ngạo can thiệp vào, hiện tại cứ nhiên bắt đầu hạn chế y, y không thể không hoài nghi hần có vấn đề gì không?

“Đó là suy nghĩ của cậu, tôi không nghĩ như vậy.” Ở trong suy nghĩ của Anh Thiên Ngạo, cùng nữ nhân làm là một chuyện, nhưng là bị nam nhân thương? Tuyệt đối không được.

“Tôi thật sự lười nhiều lời với cậu.” Hàn Tử Hằng đầu hàng, nào Anh Thiên Ngạo rất ngạnh, cùng hắn tiếp tục nói cũng không giải quyết được gì.

“Cậu có thể không cần phải nói, chỉ cần nhớ kỹ lời tôi nói là được rồi.”

“Cái gì?” Cậu nào? Hắn nói một đồng lớn khó hiểu thì y nào biết hắn ám chỉ cậu nào?

“Quản lý tốt trình tiết của cậu cho tôi.” Anh Thiên Ngạo nói. (## Có ai từng gặp anh công kiểu này chưa, ha ha~)

“Được..” Anh Thiên Ngạo hắn, nói vậy là sao?

*_*_*_*_*

Ngày hôm sau, Hàn Tử Hằng một câu cũng chưa nói với Anh Thiên Ngạo, trực tiếp tới chỗ Hoàng Khai, bởi vì trực giác nói cho y biết, tốt nhất đừng cho Anh Thiên Ngạo biết kế tiếp y muốn làm cái gì, bằng không hắn lại lôi chuyện trình tiết ra nói.

Ba ngày trước.

Hàn Tử Hằng như mấy ngày hôm trước, là ở trên giường Hoàng Khai tỉnh lại, hơn nữa là nằm ở trong lòng ngực Hoàng Khai.

Hắn ngủ không ngon giấc, bình thường một mình y ngủ, bây giờ bị một nam nhân xa lạ ôm ngủ, sao có thể ngủ được, hơn nữa hắn thực lo lắng đối phương sẽ nhân cơ hội đối y làm ra cái gì.

Hiển nhiên, y lại sai lầm.

Hoàng Khai kỳ thật không có đối y làm cái gì, nhiều lắm chỉ ôm y, hôn nhẹ y mà thôi, hơn nữa Hàn Tử Hằng cũng phát hiện, cho dù Hoàng Khai hôn y, cũng sẽ không hôn môi y, hắn chỉ hôn nhẹ mặt hoặc cổ y mà thôi, cho nên trên cổ y mới có nhiều hôn ngân như vậy.

Điều này ngoài ý muốn của Hàn Tử Hằng, trên đời này còn có nam nhân gây thơ như vậy? Tuy y không hiểu tại sao nam nhân lại thích nam nhân, nhưng theo kinh nghiệm của y, y mới không có khả năng cùng nữ nhân hôn nhẹ hay chỉ vuốt ve thôi mà thôi.

Nhưng sau khi ngẫm lại y cũng thấy coi như may mắn, hoàn hảo không phải Anh Lạc Ngưng bị coi trọng,

bằng không mọi việc sẽ không thể vẫn hồi, lúc trước y nói dùng mỹ nam kế là được rồi, nhưng y không ngờ Hoàng Khai không phải loại người câu dẫn một tý sẽ bị cắn câu, bằng không y cũng sẽ không bị nhốt ở trong này không thể cùng người bên ngoài liên hệ.

Y ôm chặt quyết tâm hy sinh bản thân, nếu Hoàng Khai thật sự muốn y, vậy y cũng chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên, ai kêu biện pháp này là y nghĩ ra (@@ em cũng hơi ngây thơ a~), hơn nữa y phải giúp Anh Thiên Ngạo mau chóng lời mối mới được.

Hoàng Khai quả nhiên thần bí, ít nhất ở trong mắt y, cũng không cảm thấy hắn là tên gia hỏa, cũng không phải hạng người thấp kém, nghĩ thế nào cũng thấy quý dị. Cũng bởi vì thế, y nên đề phòng hắn một chút, miễn cho có chuyện ngoài ý muốn.

23. Chương 23: 23

Hoàng Khai cũng không có đối y làm ra chuyện gì quá mức, điều này làm y nhớ tới ngày đầu tiên tới đây, Hoàng Khai nói qua những lời kia. Cho nên y hỏi lại Hoàng Khai một lần, nếu y đem toàn bộ bản thân đưa cho hắn, hắn có tài cán gì giúp Anh Bang tới trình độ nào?.

Hoàng Khai chỉ cười cười đáp lại y, nếu y khiến hắn vừa lòng, y muốn cái gì hắn cũng cho y cái đó.

Hoàng Khai trả lời rất rõ ràng, khiến y nghĩ thế nào cũng cảm thấy sẽ có cạm bẫy, y chỉ là một Hàn Tử Hằng sao có thể có mị lực lớn như vậy?

Nhưng trong khoảng thời gian ở chung, y biết Hoàng Khai không nói giỡn, hơn nữa ánh mắt hắn luôn có điểm nóng rực. Hơn nữa, y để Hoàng Khai hôn ôm, hắn cũng đã giúp bọn y lời vài mối, y không khỏi suy nghĩ, nếu y phó xuất nhiều hơn, Hoàng Khai hắn sẽ cho Anh bang nhiều hơn đi?

Nhưng y vừa do dự vừa sợ hãi.

Hoàng Khai cũng nhìn ra, vì thế hắn đối Hàn Tử Hằng nói, hãy suy nghĩ lại cho tốt, nghĩ xong hãy đến tìm hắn.

Cho nên hiện tại, y hiểu rõ, dù sao cũng giống như cùng Anh Thiên Ngạo, chỉ đau, như một cấn nhẫn lại liền qua?.

Lúc Hoàng Khai vào, con đối y nói tiếng cởi quần áo ra.

Hàn Tử Hằng đã hạ quyết tâm, nhưng vẫn cảm thấy trước mặt hắn cởi quần áo rất quái lạ, cho nên y xoay người chậm rãi cởi, thẳng đến khi toàn thân trần như nhộng.

Hoàng Khai ở phía sau đầu nhìn chăm chăm vào y, cũng chưa nói cái gì.

Dáng người Hàn Tử Hằng tuyệt không gầy yếu, thoát nhìn là người có vận động, mỗi một đường cong thoát nhìn đều hoàn mỹ, dáng người như vậy khiến hấn thực vừa lòng, lại có lực hút của người trẻ tuổi.

Hàn Tử Hằng thì nghĩ, không biết trước kia nữ nhân ở dưới thân y cởi sạch cho y xem, có loại cảm giác này không? Tại sao y cảm thấy thực mất mặt...?

Hoàng Khai đến gần y, từ sau lưng bao quát phần eo, cầm tì lên lưng y, chậm rãi cọ cọ.

Cầm Hoàng Khai được cạo thực sạch sẽ, cọ ở trên người không khiến y khó chịu, chân chính không thoải mái chính là Hàn Tử Hằng không ngừng ý thức hiện tại là một người nam nhân đang ôm y, tính toán cùng y làm loại chuyện kia.

Nhưng giờ có thể làm sao? Đều đã ra tình trạng này.

“Cậu rất đẹp.” Hoàng Khai nói, cũng bắt đầu hôn lưng y.

Hàn Tử Hằng chỉ cảm thấy có cổ xúc động muốn cào tường, bị nam nhân nói bản thân xinh đẹp là như thế nào?

Hoàng Khai đưa tay ra trước ngực y tìm kiếm, xoa xoa hai khóa hồng môi kia. Hàn Tử Hằng cũng không biết có khấn trương quá không, lập tức đã bị hấn sờ ngứa lên.

Hoàng Khai thực vừa lòng cười cười, tiếng cười từ sau lưng y truyền đến, khiến y run run.

Kháo! Tại sao cảm giác cùng Anh Thiên Ngạo làm lại không giống nhau? Sao y cảm thấy khấn trương muốn chết?

Hoàng Khai hôn lưng y vài cái, bắt đầu chuyển qua cổ y, lúc này mới phát hiện dấu vết trên cổ y không giống trước? Động tác có điểm chần chờ.

Hấn buông tay ra, sau đó lui vài bước, cũng phát hiện tư thế Hàn Tử Hằng hiện tại có điểm kỳ quái.

Tình huống thực rõ ràng, không cần phải nói hấn cũng biết, Hàn Tử Hằng đã bị chạm qua!

“Dem quần áo mặc vào.” Hoàng Khai nhất thời cảm thấy hứng thú toàn bộ tiêu tan, lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Hàn Tử Hằng không biết vì sao, nhưng không khí nhất thời đã trở nên ngưng trọng.

“Đừng để tôi nói lại lần nữa, mặc quần áo vào!”

Hàn Tử Hằng tuy rằng không rõ, nhưng vẫn theo lời Hoàng Khai đem quần áo từng cái mặc vào.

Khi y nhìn lại sắc mặt Hoàng Khai, y biết Hoàng Khai mất hứng. Nhưng y không biết Hoàng Khai bị làm sao, cũng không tính toán hỏi.

Trong khoảng thời gian ở chung, y phát hiện có đôi khi cảm xúc của Hoàng Khai lên xuống thất thường.

Ngược lại là Hoàng Khai đi đến trước mặt y, không lưu tình chút nào cho y một cái tát.

Hàn Tử Hằng kinh ngạc nhìn hấn.

“Cậu với ai làm?” Hoàng Khai lại dùng thanh âm lạnh lùng hỏi.

Câu này khiến Hàn Tử Hằng hiểu rõ tất cả, nhìn Hoàng Khai lạnh lùng như thế, sẽ khó thu phục.

“Cái gì?” Mặc kệ như thế nào, không thể để hấn nhìn ra y sợ hãi.

“Cậu nghĩ rằng tôi không nhìn ra cậu còn sạch sẽ hay không?” Hoàng Khai ngày càng lạnh lùng hơn.

“Như vậy, ngài muốn như thế nào?” Hàn Tử Hằng hỏi hấn.

“Cậu trở về đi, bị người chạm qua gì đó tôi không thích.”

Hàn Tử Hằng nếu biết người này có tính khiết phích, y sống chết cũng không để Anh Thiên Ngạo bính, hại tâm huyết của y bị uống phí.

Nhưng, lại không thể bỏ qua như vậy được.

“Tôi sai rồi, mời ngài xử phạt tôi đi.” Hàn Tử Hằng hướng hấn cúi đầu.

Hoàng Khai nhìn y một cái, lại hỏi y.

“Là theo Anh Thiên Ngạo làm sao?”

“Phải” Tuy rất muốn trả lời, nhưng vì đại cục nên phải nhẫn nại.

Hoàng Khai lại cho y một cái tát, liên tục hai chưởng, khí lực lại không nhỏ, đã có thể nhìn ra khóe miệng Hàn Tử Hằng chảy ra tỳ máu.

“Cậu nên ra ngoài.” Hoàng Khai nói.

“Không đi, nếu đánh tôi có thể cho ngài hết giận, ngài liền đánh đi.” Hàn Tử Hằng quyết tâm.

“Cho dù bị tôi đánh chết cũng không quan hệ?” Hoàng Khai nheo lại mắt nhìn y.

“Vậy ngài đánh chết tôi đi.” Hàn Tử Hằng như trước cúi đầu.

Hoàng Khai giơ tay lên định tát vào mặt y, nhưng lại thả xuống.

Một hồi lâu sau, hắn mới mở miệng hỏi Hàn Tử Hằng một vấn đề.

“Cậu, tại sao lại vì Anh gia hy sinh đến thế này? Thậm chí bán đứng chính mình? Cậu bất quá chỉ là bảo tiêu mà thôi?”

Vấn đề này, lại khiến Hàn Tử Hằng không thể nào trả lời.

Y chưa từng hỏi qua vấn đề này, y chỉ biết rằng, tài cán vì Anh Thiên Ngạo làm, y nhất định sẽ đi làm, về phần lý do, không trọng yếu.

” Cậu thích Anh Thiên Ngạo sao?” Ngữ khí Hoàng Khai hỏi đã không lạnh lùng như nãy, là loại thân nhiên cùng bi thương...

“Hắn là chủ tử của tôi, tôi phục tùng hắn.”

Vấn đề này, Hàn Tử Hằng cũng không đặc biệt quan tâm, dù sao Anh Thiên Ngạo nói gì thì y làm đó, từ ngày theo hắn trở thành bảo tiêu đã bắt đầu như vậy.

“Chẳng lẽ vì nam nhân kia, có thể ngay cả mạng cậu cũng không cần?” Hoàng Khai lại hỏi.

“Phải” Hàn Tử Hằng trả lời hắn. Thân là bảo tiêu thì vì chủ tử bán mạng không phải đúng sao?

“Thật sự...” Hoàng Khai muốn nói y thật sự rất ngu, lại bị một tiếng động đánh gãy.

Cửa đột nhiên bị đập mở ra, Anh Thiên Ngạo đứng ở ngoài đó.

Anh Thiên Ngạo liếc mắt một cái liền nhìn ra khoe miệng Hàn Tử Hằng chảy máu cú đầu đứng ở trước mặt Hoàng Khai.

“Mới nói tới đã xuất hiện?.” Hoàng Khai lại dùng một trận cười lạnh.

Hoàng Khai đột nhiên đi tới phía Anh Thiên Ngạo, nghĩ tới Hàn Tử Hằng bị hắn chạm qua, cũng muốn quang hắn một cái tát, nhưng Hàn Tử Hằng đã sớm che ở trước mặt hắn, lại trúng một cái tát của Hoàng Khai.

Cái này, y đã trúng tới ba cái tát.

Anh Thiên Ngạo nâng cằm Hàn Tử Hằng lên, thấy mặt y sưng, khoe miệng còn rớm máu, không khỏi phát hỏa.

24. Chương 24: 24

“Hoàng Khai, ngài đối đãi Hàn Tử Hằng như vậy?!” Anh Thiên Ngạo giận dữ hỏi hắn.

“Tôi đối đãi hắn thế nào hình như không quan hệ với cậu, nếu đã đưa hắn cho tôi, tôi muốn sử dụng hắn thế nào là chuyện của tôi.” Hoàng Khai nói.

“Hoàng Khai!” Anh Thiên Ngạo nếu biết Hoàng Khai đối đãi Hàn Tử Hằng như vậy, nói gì hắn cũng không để Hàn Tử Hằng tới đây, dám động người của hắn như thế?

Nếu sáng sớm hắn không phát hiện Hàn Tử Hằng lại tiêu thất, đúng lúc chạy lại đây, nói không chừng Hàn Tử Hằng đã sớm bị hắn đánh chết.

“Hoàng Khai, không cần ngài giúp nữa, chúng ta bây giờ coi như chưa liên quan, Hàn Tử Hằng tôi muốn dẫn đi!” Anh Thiên Ngạo quyết định buông tha mối này, hắn không muốn Hàn Tử Hằng chịu ủy khuất.

“Anh Thiên Ngạo, nếu cậu bước ra khỏi chỗ này, cũng đừng nghĩ tôi sẽ giúp cậu cái gì!” Hoàng Khai ra tiếng quát bảo hắn đứng lại.

“Chính là ý tôi!” Đáng tiếc Anh Thiên Ngạo hắn một khi quyết định chuyện gì ai cũng không thay đổi được.

Anh Thiên Ngạo kéo tay Hàn Tử Hằng ra ngoài, Hoàng Khai lại chặn bọn họ, vốn Anh Thiên Ngạo muốn động thủ, nhưng Hoàng Khai nói ra một tiếng làm bọn hắn không tưởng tượng được.

“Xem như tôi thua, tôi giúp các cậu là được.” Hoàng Khai không biết tại sao lại thỏa hiệp.

“Hoàng Khai, tôi nói, người tôi muốn dẫn đi, ngài không cần lo lắng!” Anh Thiên Ngạo nghĩ, hắn vẫn muốn Hàn Tử Hằng sao? Nhưng hắn làm không được.

“Người cậu mang đi, tôi vẫn giúp.” Hoàng Khai nói tiếp.

“Cái gì?” Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng không thể tin nhìn hắn.

“Ngài đang có chủ ý gì, Hoàng Khai?” Anh Thiên Ngạo hỏi hắn.

“Lý do tôi sẽ không nói cho cậu biết, nhưng cậu nên thấy may mắn, cậu là con Anh Vũ Bùì.” Hoàng Khai nói xong liền tránh ra, phát tay ý bảo bọn họ đi.

“Hắn đây là có ý gì?” Sau khi rời đi, Anh Thiên Ngạo hỏi Hàn Tử Hằng.

“Tôi nào biết?” Hàn Tử Hằng cũng không biết, nhưng lại rất sợ Hoàng Khai bàn tính chuyện gì đó.

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo gọi y.

“Sao?”

“Cậu chảy máu.” Anh Thiên Ngạo nhìn thấy khóe miệng y chảy máu, lại muốn phát bạo, Hoàng Khai chết tiệt này.

“Không chết là tốt rồi a.” Hàn Tử Hằng lơ đãng nói, thân thủ lau lau máu, đau... Thật đúng là đau.

“Cậu cùng hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh Thiên Ngạo hỏi. Hoàng Khai sao lại động thủ đánh y? Luôn luôn có nguyên nhân đi?

“Còn không phải do cậu làm hại.” Hàn Tử Hằng trừng hắn. Nếu Anh Thiên Ngạo không huých y thì làm sao y bị đánh?

“Tôi? Tôi làm sao?” Anh Thiên Ngạo đương nhiên không biết nguyên nhân tranh chấp ở trên người hắn.

“Không giải thích, dài dòng.” Hàn Tử Hằng mới không ngốc cùng Anh Thiên Ngạo nói y vốn nghĩ cùng Hoàng Khai làm loại chuyện kia lại bị cự tuyệt.

Y mới không có việc gì mang vạ vào thân, vạ nhất đại thiếu gia y lại thác loạn... Tao ương y gánh hết!

*_*_*_*_*_*

Hoàng Khai quả thật nhận thua, từ lần đầu tiên mắt hắn nhìn đến Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng, hắn liền thường xuyên thấy thân ảnh hai người kia chồng lên – Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi. (Có ai nhận ra chưa~)

Ba người bọn họ, từ trung học đã nhận thức nhau, tình cảm bằng hữu phi thường tốt.

Anh Vũ Bùi hồi lớp 11 năm ấy từ bên Nhật Bản chuyển trường tới đây, có lẽ do cá tính hòa hợp, bọn họ rất nhanh trở nên quen thuộc, ba người không chỉ thường thường ngoạn cùng một chỗ, cũng thường xuyên thảo luận về sau phải cùng nhau làm này, làm kia.

Vốn hết thấy đều tốt đẹp, nhưng mà...

Thẳng đến có một ngày, hắn không cẩn thận gặp được hình ảnh hai người bọn họ hôn nhau, nên vài ngày sau đó, hắn cũng không biết nên đối mặt hai người thế nào.

Điều khiến hắn không dám đối mặt chính là, hắn cũng thích Anh Vũ Bùi, đối với việc Anh Vũ Bùi bị Lí Khiêm cướp đi, hắn cảm thấy vừa tức vừa hận. (Mối tình tay ba a~)

Hai người kia từ trung học bắt đầu đã như vậy, Lí Khiêm ở chỗ nào thì chỗ đó nhất định sẽ có Anh Vũ Bùi, mà Anh Vũ Bùi cũng luôn lảng lạng ở bên cạnh hắn cười đến thực ôn nhu.

Không biết bọn họ quan hệ lúc trước thế nào, cái gì cũng chưa nghĩ nhiều, nhưng từ khi biết về sau, hai người bọn họ hồ động thế nào cũng khiến hắn đau lòng.

Hắn cảm thấy bản thân như người thừa, cho nên bắt đầu tìm cơ tránh hai người kia. Mà sau khi tốt nghiệp trung học, hắn hoàn toàn cắt đứt liên hệ cùng hai người, hắn không bao giờ muốn gặp bọn họ nữa.

Vốn nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại nhau, lại vì hắn ở đạo thượng nhân mạch rộng rãi, khiến Anh Vũ Bùi tới cửa tìm hắn, yêu cầu hắn chiếu cố Lí Khiêm.

Hắn đương nhiên không muốn, nhưng Anh Vũ Bùi đến đây rất nhiều lần, thậm chí nói chỉ cần hắn có thể giúp Lí Khiêm, y nguyện ý trả giá đại giới.

Nói đến thật sự châm chọc, tình tiết năm đó cơ hồ lại tái diễn trên người Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng như đúc, khiến hắn lần nữa không khống chế được.

Mà năm đó Anh Vũ Vùi ở trước mặt hấn cỡi quần áo, cũng giống Hàn Tử Hằng hiện giờ, cho dù sợ hãi nhưng lại thực kiên định.

Hấn thật sự không hiểu, Lí Khiêm thực sự tốt đến cỡ nào, để Anh Vũ Bui vì hấn hy sinh đến loại tình trạng này?

Hấn như trước vẫn không thể bính Anh Vũ Bui, bởi vì hấn biết, hấn thật thương y, cho dù người y yêu là Lí Khiêm.

Vì thế, hấn thỏa hiệp.

Hấn ở trong tối trợ giúp Lí Khiêm dẫn thông rất nhiều nhân mạch, còn hấn thì lựa chọn yên lặng lui xuống.

Chỉ cần có Anh Vũ Bui hiện diện, hấn vô pháp cùng Lí Khiêm là địch.(tình địch?)

Anh Vũ Bui có nói qua, trước đây ở Nhật Bản, phi thường thích phong cách nhà cửa bên đó, nếu về sau có người thích, cũng muốn ở nơi như vậy. Cho nên hấn mới ở nơi này tạo dựng kiến trúc nhà cửa như thế, như để tưởng niệm Anh Vũ Bui, bản thân lại cô đơn qua nhiều năm.

Bất quá lão thiên gia cũng thật sự thích tra tấn hấn, cố tình để Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng tìm tới chính mình.

Vì hấn yêu Anh Vũ Bui, cho dù là xương cốt, cũng có thể cho đi, chỉ cần hấn có công dụng.

Hấn nhận thua.

25. Chương 25: 25

Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng Thật không ngờ Hoàng Khai nói muốn giúp bọn họ là thật, thẳng đến khi có người lần lượt bắt đầu tới cửa Anh gia bái phỏng, bọn họ mới biết Hoàng Khai là thật sự giúp, hơn nữa giúp bọn hấn tìm đến không ít nhân sĩ hữu lực.

Dựa vào viện trợ này, cá tính Anh Thiên Ngạo cũng quyết đoán kiên quyết hơn, chỉ hai, ba tháng ngắn ngủi, khí thế Anh bang đã hơn trước rất nhiều, người ở lại trong bang dần dần nhận thức tin tưởng hấn, điều này khiến khởi sự thuận lợi hơn, thậm chí ngay cả người lúc trước bị Hứa Kính Quốc mượn sức, có một số cũng quay đầu hướng về phía hấn dựa hơi, bọn họ thập phần xem trọng Anh Thiên Ngạo tương lai tấu thế.

Có người nói, vận khí cũng là một loại thực lực, Anh Thiên Ngạo nghĩ, hấn thật là có phúc, bằng không

sao lại hội ngộ Hoàng Khai, rồi hẩn nguyện ý vô điều kiện viện trợ bọn họ?

Nhưng mà, có một chuyện làm cho hẩn thực để ý.

Hàn Tử Hằng từ ngày cùng hẩn rời khỏi nhà Hoàng Khai, hình như càng ngày càng uể oải.

Cho dù y tác tức (làm việc và nghỉ ngơi) đều giống như trước đây, nhưng hẩn có thể cảm giác được y không thích hợp, mỗi khi hẩn hỏi, y không nói mình mệt mỏi thì cũng nói phải vội, căn bản không cho hẩn hỏi nhiều, hơn nữa hẩn lại dốc tâm ở trong bang giải quyết mọi chuyện, cũng không có nhiều tâm lực đi quan tâm y.

Hẩn dành thời gian hẹn Hàn Tử Hằng đi chơi bóng, hẩn nghĩ chảy mồ hôi có thể làm cho hết thấy mọi thứ không sáng khoái đều dứt bỏ được.

Có điều, chơi không được bao lâu, khiến Anh Thiên Ngạo thiếu chút nữa tức chết, Hàn Tử Hằng này làm cái gì, sao động tác chậm chạp như vậy, còn một bộ hữu khí vô lực sắp chết, y tùy tiện chạy, tùy tiện đá thì còn chơi cái gì?

Anh Thiên Ngạo đá tới chỗ Hàn Tử Hằng, mà Hàn Tử Hằng vừa vặn bị đá vào người!

Kháo, Hàn Tử Hằng này rốt cuộc bị cái gì?

“Hàn Tử Hằng, cậu rốt cuộc đang làm cái gì?!” Anh Thiên Ngạo từ xa nói với y.

“Bất trượt một chút.” Hàn Tử Hằng nghĩ chắc là hẩn đang nói tới vừa nãy tại sao không bắt được bóng.

“Trượt đầu của cậu, cậu muốn chết hay muốn duy trì tới khi nào?!”

“Tôi? Tôi rất bình thường đi?” Hàn Tử Hằng nghĩ, y làm sao muốn chết?

“Quên đi, không chơi! Về nhà!” Anh Thiên Ngạo vốn muốn tìm y đi thả lỏng một chút, ngược lại lại bị y chọc đến càng không thể thả lỏng.

“Cái gì a..” Nói muốn chơi chính là người, không có cũng là người, đều là người nói.

Mang một bụng hỏa về nhà, Anh Thiên Ngạo định vào phòng tắm, sau khi vào lại thay đổi chủ ý, hẩn nghĩ đi ngâm nước thì tốt hơn, vì thế thay đổi mục đích đi ra bồn ối nhà bọn họ, nơi đó có một đục trì rất tuyệt.

Hàn Tử Hằng cảm thấy mệt, nhìn Anh Thiên Ngạo đi vào trong phòng, nghĩ nghĩ hẩn đại khái muốn tắm

vòi sen đi, vậy y đi ngâm nước một cái thì tốt lắm, đã thật lâu không ngâm nước, nên thư hoãn một chút.

Nhưng mà sau khi Hàn Tử Hằng đi vào, thấy Anh Thiên Ngạo cư nhiên ở bên trong ngâm nước, y bắt đầu do dự có nên đi vào hay không?

Nhưng mà, y do dự cái gì? Cũng không phải không cùng nhau ngâm nước qua? Hơn nữa đều là nam nhân, hắn có y cũng có a, dường như không có lý do gì không đi vào.

Quên đi, muốn đi ngâm thì đi thôi!

Anh Thiên Ngạo đang thoải mái ngâm nước, nghe thấy có tiếng người đi vào, trương mắt nhìn, là Hàn Tử Hằng.

Bất quá tên kia núp ở góc bể làm gì, cơ thể gầy đi không ít? Trời ạ, là hắn lâu lắm không quan tâm y sao?

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo ra tiếng gọi y.

“Gi?” Hàn Tử Hằng lười biếng ngâm nước, không nghĩ muốn động.

“Lại đây bên này.”

“Tôi ở đây là được rồi.” Tới chỗ đó làm gì? Hàn Tử Hằng nghĩ.

“Gọi người lại đây thì cứ tới đây.”

“Không.”

“Hàn Tử Hằng!”

“Phiền a...” Ai, tắm một cái cũng muốn gây sức ép, sớm biết y sẽ không vào.

Nhưng Hàn Tử Hằng vẫn ngoan ngoãn tiêu sái đi qua.

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo nhìn y ngồi xuống bên cạnh hắn lại ra tiếng gọi y.

“Anh Thiên Ngạo, cậu có chuyện thì nói một lần cho xong!” Hàn Tử Hằng thật sự chịu không nổi hắn mỗi lần kêu tên y rồi lại không nói chính sự.

“Cậu ở chỗ Hoàng Khai rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lần này, Anh Thiên Ngạo trực tiếp tiến nhập chính đề.

“Cái gì?” Không đầu không đuôi, đây là đang hỏi cái gì? Hàn Tử Hằng nhìn hắn.

“Ngày tôi mang cậu đi, cậu xảy ra chuyện gì hả?” Anh Thiên Ngạo nói.

“Không có a, cái gì cũng không có.” Có sao không? Chính y sao lại không biết?

“Vậy sao từ lúc đó cậu trở lên rất lạ?”

Còn nói không có gì, tuy Anh Thiên Ngạo hẳn không phải loại người nhạy bén, nhưng nhìn y hai, ba tháng này, nhìn không ra thì thật sự là người mù.

“Tôi rồi cuộc làm sao?” Hàn Tử Hằng cảm thấy hắn mới trở lên lạ, y giống bình thường, không phải sao?

“Cậu xác định?” Anh Thiên Ngạo nghi hoặc nhìn y.

“Đúng, xác định.”

Hai người lại trầm mặc một trận.

“Hàn Tử Hằng...” Anh Thiên Ngạo đột nhiên lại gọi y.

“Tôi không phải đã nói với cậu nói một lần cho xong cho tôi sao?!” Sao cứ gọi y là thế nào! Gọi một lần nữa y thật sự muốn động thủ!

“Chúng ta làm đi.” Anh Thiên Ngạo cũng không biết vì sao, từ lúc y mới tiến vào vẫn cảm thấy rất muốn cùng y làm loại chuyện kia.

Hàn Tử Hằng không thể tin y đang nghe được cái gì, trời ạ, Anh Thiên Ngạo sinh bệnh...

“Anh Thiên Ngạo...” Lần này đổi sang Hàn Tử Hằng gọi hắn.

“Như thế nào?”

“Cậu nên tìm bác sĩ, tôi lập tức đưa cậu tới bác sĩ!” Đúng, việc này không nên chậm trễ!

“Không sinh bệnh tìm bác sĩ làm gì?”

Hàn Tử Hằng nghĩ, xong đời, bệnh đến bản thân cũng không biết đang bị bệnh?

“Anh Thiên Ngạo, cậu có thể lặp lại lời cậu vừa mới nói?” Hàn Tử Hằng hết sức kiên nhẫn giúp hần nhớ lại lời nói ngu xuẩn hần vừa mới nói.

Anh Thiên Ngạo rốt cục biết suy nghĩ của y.

“Hàn Tử Hằng, muốn nói vài lần đều được, để cho tôi làm đi.”

Hàn Tử Hằng nghĩ, nếu không rời khỏi thì thật là ngu ngốc, người này không cứu được!

Lần trước sai lầm có thể giải thích vì y chọc hần sinh khí nên bị trừng phạt, nhưng hiện tại hần lại chủ động nói muốn cùng y làm, này không phải điên rồi còn gì? Anh Thiên Ngạo khi nào thì đã đổi tính yêu nam nhân?

Không được, phải tẩu vi thượng sách!

26. Chương 26: 26(h)

Anh Thiên Ngạo sớm từng bước từ sau lưng ôm lấy y.

“Anh Thiên Ngạo, tôi thấy cậu nên bình tĩnh một chút.” Hàn Tử Hằng sợ hãi, lưng dán vào nhau là thế nào?

“Bình tĩnh không được, phải lập tức làm.” Anh Thiên Ngạo cố ý thổi khí vào lỗ tai y.

“.....” Đột, đây là đang nói gì?

“Tử Hằng...” Anh Thiên Ngạo bắt đầu hôn cổ y.

Trời ạ! Anh Thiên Ngạo cứ nhiên gọi y Tử Hằng? Sao lại thế này a...?

“Anh Thiên Ngạo! Cậu bình thường cho tôi là tốt rồi!” Hàn Tử Hằng né tránh mở cái ôm của hần, lần trước là vì thể lực chống đỡ hết nổi mới mặc hần chà đạp, hiện tại y có đủ tự tin không thua hần!.

Khoảng cách nháy mắt bị cách ra một đoạn, Hàn Tử Hằng nghĩ, nhìn cậu còn có thể thế nào.

“Ai?!” Anh Thiên Ngạo đột nhiên nhìn về phía bên cạnh, biểu tình cùng ngữ khí nghiêm túc hẳn lên.

Ai? Hàn Tử Hằng theo trực giác cho là có người xâm nhập, cũng nhìn về phía đó.

Nhưng y bị xiêm áo một đạo, Anh Thiên Ngạo nhân cơ hội từ sau lưng đem y ôm chặt.

“Anh Thiên Ngạo!!” Vừa có kinh nghiệm né tránh?, Hàn Tử Hằng phát hiện lần này khí lực của hắn lớn hơn này, có điều, y cũng có thể làm được!

Nhưng y thật không ngờ, Anh Thiên Ngạo cứ nhiên túm lấy cổ hạ y.

“Đừng lộn xộn, bằng không phát sinh bi kịch gì tôi cũng không biết.” Anh Thiên Ngạo cười, muốn cùng hắn đấu thì còn sớm.

Anh Thiên Ngạo bắt đầu đối phân thân y bóp nhẹ, bàn tay bao phúc dục vọng y, động tác tuyệt đối không phải thực ôn nhu, nhưng có lẽ do ngâm mình trong nước, có loại một loại cảm thụ khác thường, không thể rõ là do nước hay do tay Anh Thiên Ngạo truyền đến.

Anh Thiên Ngạo một bên vội vàng tiến công bộ vị, một bên đưa tay sờ hai điểm trước ngực lại phát hiện nó ngạnh lên.

“Tử Hằng... Nơi này thật sự mẫn cảm...” Hắn sờ một cái đã ngạnh, chắc chắn.

“Cậu... Quần tôi...” Đáng giận! Sao y thấy không thể phát ra tiếng được?

“Đương nhiên muốn quần cậu, cậu quên cậu là ai?”

Anh Thiên Ngạo buông tay phía dưới, bắt đầu chuyên tâm đem hai tay sờ soạng trước ngực y, chà đạp nhũ tiêm y.

Kháo, người này cứ nhiên làm cho y một nửa, sờ soạng xong lại không đụng đến ngọn?!

“Tử Hằng...” Anh Thiên Ngạo gọi y, động tác trước ngực đột nhiên dừng lại.

“Lại gì nữa...?!” Còn? Lại làm một nửa

“Chúng ta đi lên làm, thế này tôi không có cảm giác.”

Anh Thiên Ngạo thấy từ lúc bắt đầu đã cảm thấy rất lạ, cảm giác không lên.

Hàn Tử Hằng dở khóc dở cười, vậy y bị hấn sờ rất có cảm giác là như thế nào?

Đi ra khỏi bể, Anh Thiên Ngạo trực tiếp đem Hàn Tử Hằng đặt ở sàn nhà lạnh lẽo.

“Như vậy quả nhiên có cảm giác.” Anh Thiên Ngạo phát hiện hấn thích nhìn Hàn Tử Hằng như vậy, nhìn bộ dạng Hàn Tử Hằng ở dưới thân hấn.

“Có cảm giác đầu cậu!” Hàn Tử Hằng nhin không được đáp trả hấn.

“Đầu của tôi rất có cảm giác a!” Anh Thiên Ngạo cố ý hướng bên tôi y thổi một hơi.

Muốn chết! Người này vốn tình sắc như vậy sao? Sao cùng bình thường hoàn toàn bất đồng a?

Anh Thiên Ngạo đưa đầu lưỡi từ bên tai hạ xuống miệng, hút ngậm, vươn đầu lưỡi liếm lỗ tôi y, khiến y ngứa ngáy. Sau đó liếm một vòng cung từ hai má xuống cằm, lần qua sườn hai má, cuối cùng hấn cắn một bên vành tôi.

Hàn Tử Hằng tuy thấy thoải mái, nhưng y không thích rên rỉ a, cho nên y cố gắng áp chế thanh âm xuống.

Anh Thiên Ngạo đem một ngón tôi vào trong miệng của y, dùng móng tôi nhẹ nhàng đùa bỡn đầu lưỡi, thẳng đến khi Hàn Tử Hằng bị hấn đùa đến khó có thể nuốt nước bọt, khiến nước từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, hấn mới rút ngón tôi lại, thay thế bằng miệng mình.

Lưỡi hấn cực nóng, bị hấn liếm qua mỗi một chỗ, cảm giác như ăn phải trái ớt cay, vừa nóng vừa tê, nhưng như vậy lại thoải mái, làm cho người tôi không khỏi nghĩ muốn nhiều hơn nữa.

Mà khi hấn hàm ngậm nhũ tiêm, y lại nhin không được hưng phấn kêu ra tiếng.

Anh Thiên Ngạo phát hiện, nguyên bản đầu vú y đã ngạnh, thế nhưng khi hấn hàm liếm lại càng trưởng lớn thêm, thật không ngờ nơi này y lại mẫn cảm như vậy, làm hấn lại càng không nhin được trước ngực y đùa bỡn một trận, vừa liếm vừa cắn.

Hàn Tử Hằng cảm nhận được đầu lưỡi của hấn, giống một con rắn nhỏ ẩm áp trơn nhẵn ẩm ướt, không ngừng ở trước ngực y bơi lội, mà mỗi lần lướt qua, đều hung hăng kích thích thần kinh tối mẫn cảm của y.

“Tử Hằng, nơi này hảo tướng, tôi khiến cậu rất thư thái?” Anh Thiên Ngạo cố ý hỏi y, mà y bị hấn hỏi như vậy, mặt không khỏi đỏ ửng.

Đệt, đây là đang khoe kỹ xảo tốt lắm sao? Muốn tôi nói thoải mái, cậu vẫn nên bớt tự tin đi. Nhưng Hàn Tử Hằng chỉ có thể ở dưới đáy lòng hò hét như thế, y sợ một khi đã mở miệng, sẽ tiết lộ y quả thật cảm thấy thoải mái, hưng phấn.

Có điều, Anh Thiên Ngạo chết tiệt này lại đột nhiên đứng lên.

Hấn đứng lên, đến chỗ tảng đá ngồi xuống, Hàn Tử Hằng khó hiểu nhìn hấn, hấn lại muốn làm gì?

“Tử Hằng, lại đây.” Anh Thiên Ngạo đối y nói.

Hàn Tử Hằng ngồi dậy, bất quá vừa mới được thoải mái đứng dậy đột ngột khiến y hơi choáng, y thấy đi không được.

Tiếng Anh Thiên Ngạo gọi lại truyền đến lần thứ hai.

“Lại đây, giúp tôi ngâm.” Anh Thiên Ngạo vừa nói vừa kéo khăn tắm quấn quanh hạ thể, mở hai chân ra.

Giúp hấn ngâm? Đây là đang nói cái gì?! Anh Thiên Ngạo đa dạng như vậy?!

Nhưng Hàn Tử Hằng vẫn chậm rãi đứng lên, đi tới chỗ hấn, ở trước mặt hấn ngồi xuống, tầm mắt vừa lúc đối phân thân hấn đã thoáng sùng.

“Dem miệng mở ra.” Anh Thiên Ngạo lại lần thứ hai ra mệnh lệnh.

Hàn Tử Hằng hé miệng, đem phân thân cực nóng ngâm vào miệng, bắt đầu ra sức vì hấn phục vụ.

Anh Thiên Ngạo không ngờ quá miệng y ngâm mút lại thoải mái như vậy, có lẽ do những nữ nhân trước kia miệng quá nhỏ, không thể gây cho hấn thỏa mãn lớn nhất, nhưng Hàn Tử Hằng lại có thể đem hấn ngâm đến thật sự sâu, rất sâu.

Cảm giác thoải mái làm cho Anh Thiên Ngạo nhịn không được gọi y.

“Tử Hằng...”

Đang cố gắng chiến đấu với phân thân, nghĩ nghĩ Anh Thiên Ngạo lại gọi y làm gì, hấn lại đề đầu của y xuống, cái miệng của y trừ bỏ đang làm việc ra, đã không thể nói gì, chỉ có thể trọn tròn mắt hưởng lên

trên nhìn hần, nhìn hần rút cuộc lại muốn như thế nào?.

Bị Hàn Tử Hằng nhìn như vậy, hần chỉ cảm thấy biểu tình hiện tại cùng với cái miệng nhỏ nhắn ngậm chứa hần, thoát nhìn thật sự dâm loạn, khiến hần không khỏi gia tăng lực đạo đem đầu Hàn Tử Hằng ấn xuống nơi đó.

Nhận thấy hô hấp của hần dần dần ngưng trọng, Hàn Tử Hằng cảm thấy một cổ thẳng lợi khó hiểu.

Mỗi lần như vậy đều là tôi cho cậu cảm giác đi?! Như vậy tính là huề nhau!

27. Chương 27: 27(h)

Hàn Tử Hằng bắt đầu gia tăng tốc độ phun ra nuốt vào, bất quá y cảm thấy Anh Thiên Ngạo nhấn lại khá giỏi, rõ ràng ở trong miệng y đã cương như vậy, lớn như vậy, lại còn chưa phát tiết, y là vì muốn xem hần sớm tiết mới ra sức giúp hần lỏng a, mà bây giờ miệng y đã mau bị đau muốn chết, Anh Thiên Ngạo còn chưa muốn bắn.

Chẳng lẽ kỹ thuật của y kém quá sao? Nhưng cũng không có thể trách y, y chưa từng giúp nam nhân làm loại chuyện này, hơn nữa lại sợ không cẩn thận cắn thương hần, còn cố ý đem miệng mở to ra, vì thế làm cho miệng y càng đau.

Cho nên, Anh Thiên Ngạo rút cuộc có muốn bắn hay không a?

Anh Thiên Ngạo quả thật nhịn không được, Hàn Tử Hằng giúp hần làm thực thoải mái, cho nên hần gầm nhẹ một tiếng, bắn đầy bạch trọc trong miệng y.

“Tử Hằng...”

Anh Thiên Ngạo phóng thích xong thấy toàn thân thoải mái, nhưng hần lại luyến tiếc rút phân thân từ miệng Hàn Tử Hằng ra, cũng bởi vì thế, miệng y không thể chịu được nhiều thứ, chất lỏng màu trắng liền từ khóe miệng chảy xuống cằm.

Xem ở trong mắt Anh Thiên Ngạo, lại là một màn dâm loạn kích thích hần.

Phân thân hần rời khỏi, Hàn Tử Hằng rút cục nơi có thể hảo hảo suyễn khí, thuận tiện đem tinh dịch trong miệng đẩy ra.

Lần đầu tiên bị nam nhân bắn tinh dịch đầy miệng thật sự có điểm kỳ quái.

Anh Thiên Ngạo làm bước tiếp theo, đem Hàn Tử Hằng để lên đùi, muốn Hàn Tử Hằng mở hai chân ra khóa ngồi trên đùi ôm lấy thắt lưng hắn, tư thế này vì không có điểm tựa, y chỉ có thể đem tỳ ôm trụ cổ hắn, để tránh bị ngã xuống.

Anh Thiên Ngạo cũng lấy một tỳ ôm trụ thắt lưng y, đưa y kéo tới sát mình một chút.

Ngay từ đầu, hai người đều không nói chuyện, chỉ có hơi thở phá vỡ không khí im lặng, mà ở trong lòng hai người, đều cảm thấy có cỗ lửa đang cháy.

“Tử Hằng...” Anh Thiên Ngạo mở miệng trước, thanh âm khàn đục.

“Àn...” Thanh âm y trả lời nghe ra cũng là đang nhẩn nại.

“Cậu thật sự... Cùng Hoàng Khai làm?”

Anh Thiên Ngạo không thể quên lời Hàn Tử Hằng nói lúc ấy, tưởng tượng đến Hoàng Khai cũng xem qua Hàn Tử Hằng như vậy, hắn biết bản thân không thể không chú ý tới.

Hàn Tử Hằng, chính là chuyên chúc phẩm của hắn.

Hàn Tử Hằng không ngờ tới Anh Thiên Ngạo lại đột nhiên hỏi y như vậy, nhưng xét thấy lần trước đấu võ mồm khiến mình bị hắn đối đãi như vậy, nên lần này y học ngoan, quyết định không chọc giận hắn.

“Không có.” Hàn Tử Hằng nói.

“Không có?”

“Thật sự không có, bị cậu chạm qua nên Hoàng Khai không muốn tôi.” Hàn Tử Hằng thành thật trả lời hắn.

Anh Thiên Ngạo tạm dừng một chút, lại hỏi y.

“Tôi là nam nhân đầu tiên của cậu?”

“Bằng không thì sao? Cậu nghĩ rằng tôi không có việc gì lại thích bị nam nhân thượng sao?” Hàn Tử Hằng chịu không nổi bạch liễu tha nhất nhân.

“Cho nên... Cậu thích bị tôi thượng?” Anh Thiên Ngạo cũng không biết logic như thế nào, liền nói ra như vậy.

“Đệt, cậu nghe rõ, là cậu cường thượng tôi được chứ?!” Hàn Tử Hằng cảm thấy đầu Anh Thiên Ngạo rất cuộc làm bằng gì, nói tiếp không chừng sẽ bị hấn nhuộm đen óc.

“Nhưng cậu thích.” Anh Thiên Ngạo cũng không tính toán nhượng bộ, kiên trì nói.

“Cậu...” Hàn Tử Hằng chỉ cảm thấy có nỗi khổ nói không nên lời.

Anh Thiên Ngạo sau khi biết hấn là nam nhân thứ nhất của Hàn Tử Hằng, khúc mắc mấy tháng nay nhất thời mở ra, hấn tiếp tục làm thứ chưa xong việc.

Hấn đem bàn tay ra sau đỉnh Hàn Tử Hằng, đưa ngón tay dò xét gầy nắn bên ngoài.

“A...!” Xúc cảm bất ngờ ập đến, làm cho Hàn Tử Hằng không khỏi hô một tiếng.

Khóa ngồi ở trên người hấn, móng vốn đã mất thăng bằng, bị Anh Thiên Ngạo mỗi lần gầy như vậy, càng thêm sống chết ôm chặt hấn, sợ rằng chân bị nhuyễn mà ngã xuống.

Anh Thiên Ngạo bắt đầu vươn tay ngón tay vào thịt huyết tìm kiếm, ngay từ lúc tiến vào, Hàn Tử Hằng đã ăn đau đến cắn đầu vai hấn một ngụm.

Anh Thiên Ngạo cũng bị phản ứng của y hoảng sợ, sao mới với một ngón tay vào y đã đau như vậy? Ngay đó cái gì cũng chưa giúp y làm đã trực tiếp đi vào, y rốt cuộc nhấn lại thế nào a?.

Vì thế Anh Thiên Ngạo đưa tay ngón tay đẩy vài cái rồi rút ra, hy vọng có thể xoa giảm thống khổ của y.

Hàn Tử Hằng cảm nhận được động tác của y ôn nhu lên, cũng bớt khẩn trương.

Hấn lại đưa thêm một ngón tay vào, lần này đi vào có phần nhẹ nhàng hơn, phản ứng của y cũng không như trước, chỉ là khẽ cắn hấn một chút, đại khái vừa mới bôi trơn nên có tác dụng đi? Vì thế hấn nghĩ, dù sao cũng đã bớt đau nên thừa cơ thêm một ngón nữa, để y đau một lần rồi sẽ quên.

Quả nhiên, đưa tới Hàn Tử Hằng phi thường dùng sức cắn hấn một ngụm.

Anh Thiên Ngạo chết tiệt, còn tưởng rằng hấn biết ôn nhu, kết quả vẫn như vậy! Hàn Tử Hằng ở trong lòng mắng hấn, y cảm thấy đau quá...

Hàn Tử Hằng ở bên tay hấn không ngừng truyền đến âm thanh rất nhỏ nhẩn nại, không ngừng khiêu khích dây thần kinh của hấn, hấn thấy có phần nhịn không được, vì thế dùng tốc độ làm trơn nhanh hơn.

Mà tốc độ như vậy cũng làm cho Hàn Tử Hằng phát ra càng nhiều âm thanh rất nhỏ.

Cảm giác được Hàn Tử Hằng đã có thể nghênh đón hấn, hấn mới rút ngón tay bên trong ra, đem móng y nâng lên, nhắm ngay nhục hành đã ngạnh, thẳng ngay hoa huyết ăn vào, đến khi nó từng chút một biến mất ở bên trong Hàn Tử Hằng.

Rốt cục hoàn toàn tiến nhập vào bên trong y, nơi đó gắt gao hấp thụ hấn, kẹp hấn thực thoải mái.

“Tử Hằng... Bên trong cậu... Thật là thoải mái...” Anh Thiên Ngạo đối y nói.

“Anh Thiên Ngạo... Cậu làm liền làm... Không cần nói...” Hấn nói như vậy là bảo y phải trả lời như thế nào a?!

Nếu thanh âm Hàn Tử Hằng không cần rất nhỏ như vậy, Anh Thiên Ngạo còn có thể cảm thấy y đang tranh luận, nhưng hiện tại lời nói của y nghe vào trong tai lại làm cho hấn thấy đáng yêu không được mà thôi.

“Tử Hằng... Lúc theo tôi làm... Kêu Thiên Ngạo...” Anh Thiên Ngạo khẽ cắn lỗ tai y một chút, khiến cho y run rẩy.

Nhưng Hàn Tử Hằng lại nhịn không được ở trong lòng cười nhạt, ai muốn gọi cậu như vậy?

“Tử Hằng... Chính cậu động đi...” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Cái... Cái gì?” Còn muốn chính mình động là như thế nào?

“Mau động...” Anh Thiên Ngạo lại cắn một bên tai khác, còn lấy tay nhéo nhéo móng y.

Hàn Tử Hằng đành phải tự động, mỗi lần nhướn người lên, đều cảm thấy nơi đó muốn trượt ra, nhưng với tốc độ gia tăng cùng trọng lực ép xuống, tư thế này luôn làm phân thân hấn đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Động một hồi, Hàn Tử Hằng cảm thấy thắt lưng hảo đau, tần suất vận vẹo cũng dần dần chậm lại, Anh Thiên Ngạo phát hiện y dùng lực không nổi, đành phải vươn tay đỡ thắt lưng y giúp y lên xuống.

Hai người một câu cũng chưa nói, nhưng hơi thở ồ ồ lại tố cáo bọn họ đang bị khoái cảm bao phủ, hơn nữa cả hai đều hưng phấn đến không được.

Cảm giác được Anh Thiên Ngạo giúp mình lên xuống cùng tần suất dần dần nhanh hơn, y nghĩ Anh Thiên Ngạo đại khái cũng nhanh hết đi? Nhưng y thật sự mệt mỏi quá, y bất động, đơn giản ôm chặt hấn, vùi đầu vào gáy hấn, chờ đợi hấn phát tiết.

Quả nhiên, cho dù thiếu y đông đưa, khí lực của hắn vẫn đủ để nâng y lên xuống, qua một trận co rút, hắn rốt cục bắn ra.

“Tử Hằng... Cậu giỏi quá...”

” Ừm...”

Anh Thiên Ngạo nói, hôn hôn môi hắn, Hàn Tử Hằng tuy rằng không có đáp lại hắn, nhưng y cảm thấy thật sự thoải mái.

Nhiều khi edit H mấy bộ này tôi nản lắm, không có tình thú mấy =)), nhưng về chi hai thì khác, tác giả đã khá hơn rất nhiều.

28. Chương 28: 28

Kết thúc màn kịch tình trong đục thất, Hàn Tử Hằng trở lại trong phòng.

Vốn muốn ngủ một giấc, nhưng y càng nằm lại càng ngủ không được, còn suy nghĩ loạn cả lên, không biết vì sao, ở trong đầu y lại hiện lên lời nói kia của Hoàng Khai.

“Tại sao cậu vì Anh gia hy sinh nhiều như vậy?”

Kỳ thật về vấn đề này, từ ngày đó đến giờ luôn một mực không ngừng hiện lên trong đầu y, nhưng y không muốn suy nghĩ nhiều, thà khiến mình mệt mỏi để không chú ý tới nó.

Nhưng hôm nay Anh Thiên Ngạo lại nhắc tới Hoàng Khai, giờ phút này trong đầu y luôn chặt kín những lời đó. Vì thế, y đành phải ngược nhìn trần nhà, thất thần tự hỏi vấn đề này.

Đúng vậy, do đâu ta vì Anh gia hy sinh nhiều như vậy?

Lúc đầu đáp ứng làm bảo tiêu Anh Thiên Ngạo, là bởi vì Lí Khiêm, y thích cùng tôn kính Lí Khiêm, không muốn làm cho người ở giữa khó xử, mới nguyện ý thối lui đến phía sau Anh Thiên Ngạo.

Nhưng cũng không phải y chán ghét Anh Thiên Ngạo, ngược lại là sùng bái cùng hâm mộ đi?

Hắn có được tính chất đặc biệt, y thì không, như vậy hắn nhìn lúc nào cũng thoát nhìn đều phi thường chói mắt, tuy rằng thực kiêu ngạo, nhưng đích xác hắn có quyền kiêu ngạo.

Nghĩ lại, ngay từ nhỏ, y luôn đuổi theo Anh Thiên Ngạo, cùng nhau ồn ào, cùng nhau đánh nhau, nhưng y biết chính mình sùng bái hắn, mà phần cảm giác này thủy chung không thay đổi.

Vài năm nay cùng Anh Thiên Ngạo đánh nhau như hình với bóng, y phát hiện cá tính hắn thập phần quyết đoán, có lẽ sẽ có suy nghĩ không chu toàn, có khi cũng sẽ không để ý đại cục nên làm việc theo cảm tính, nhưng về điểm ấy, dường như là mị lực của hắn, dù sao muốn thành đại sự không lẽ lúc người nào cũng nhân nhó?

Có đôi khi cảm thấy Anh Thiên Ngạo làm cho y rất ngưỡng mộ, ít nhất sẽ không giống y hay lo lắng với suy nghĩ nhiều.

Dần dần càng ngày y càng phục tùng Anh thiên Ngạo, không biết từ khi nào thì bắt đầu, Anh Thiên Ngạo nói cái gì thì y làm cái đó, cho dù có lúc nghi ngờ, cũng luôn lấy mệnh lệnh của hắn làm ưu tiên.

Lấy quan hệ chủ tớ bọn họ xem lại, nếu là vì phải bảo vệ Anh Thiên Ngạo mà bị thương, thì bình thường hơn nữa cũng phải làm, nhưng mà, có tất yếu vì Anh Thiên Ngạo làm đến tình trạng này không? Thậm chí cho dù để Hoàng Khai đánh chết, chỉ cần hắn có thể nguôi giận y cũng không hối tiếc.

Còn có, Anh Thiên Ngạo cũng không nên đối y làm loại chuyện kia, y chỉ là bảo tiêu, không phải nam kĩ.

Nhưng tại sao, Anh Thiên Ngạo muốn y làm mỗi việc, cho dù là muốn y cùng hắn làm tình, y đều cảm thấy bản thân không thể phản kháng? Rõ ràng y không cần phải nghe lời như vậy?.

Anh Thiên Ngạo ở trong suy nghĩ của y, trừ bỏ Anh Thiên Ngạo, Hàn Tử Hằng y, ai cũng không phục.

Chỉ phục tùng một mình hắn.

Cho nên, ta tại sao vì Anh gia hỷ sinh nhiều như vậy?

Hàn Tử Hằng muốn suy nghĩ cho ra nhẽ, nhưng vẫn không thể cho ra đáp án chính xác. (anh iu rồi chứ có gì đâu $a \sim = \hat{=}$)

Mà loại cảm giác này lại làm cho y không thư thái.

Ai, rốt cuộc là vì sao?

Anh Thiên Ngạo bên này, cũng đang suy nghĩ.

Hắn thật sự rất muốn biết Hàn Tử Hằng rốt cuộc bị làm sao? Y nói y thực bình thường, căn bản không có chuyện gì, nhìn bộ dáng y thật sự không biết bản thân bị làm sao, cho nên hắn cũng vô pháp tiếp tục truy vấn.

Hàn Tử Hằng thông minh như vậy, cũng sẽ có chuyện làm y phiền não không giải quyết được?

Nhớ lại mấy năm qua, đều là Hàn Tử Hằng ở bên cạnh phụ trợ chính mình, hắn là người không thích mọi chuyện phức tạp, cho nên rất nhiều chuyện hắn cũng không đi sâu vào, có nhiều khi nói chuyện khiến đầu óc rối bời, nhưng Hàn Tử Hằng luôn từng bước giúp hắn biểu đạt, thậm chí giúp hắn giải quyết tốt hậu quả, mới không làm cho song phương xấu hổ.

Hàn Tử Hằng trước kia, là người bướng bỉnh bất tuân, cá tính bọn họ giống nhau, thậm chí thích cái gì đó cũng giống nhau, chưa từng nghĩ tới nam nhân này lại nguyện ý chịu thiệt ở dưới hắn, càng không nghĩ tới nam nhân này lại nguyện ý vì hắn, vì Anh bang làm tới loại tình trạng này.

Cho dù biết lúc trước là vì phụ thân y mới miễn cưỡng đáp ứng làm bảo tiểu cho hắn, nhưng hắn thật sự không ngờ một nam nhân có cốt khí như vậy có thể làm được như vậy, nếu là hắn có muốn cũng không muốn, tuyệt đối không có khả năng!

Đối mặt Hàn Tử Hằng như vậy, Anh Thiên Ngạc chỉ cảm thấy càng kích khởi ham muốn chinh phục, Hàn Tử Hằng là nam nhân hắn nhận thức, đương nhiên chỉ có thể khuất phục ở dưới hắn.

Cho nên khi Hoàng Khai nói ra điều kiện muốn Hàn Tử Hằng, trong lòng hắn đã có ý không muốn, có thể sai khiến người của hắn chỉ có chính hắn, càng miễn bàn là muốn Hàn Tử Hằng cùng hắn (Hoàng Khai) làm loại chuyện kia.

Hắn sao có khả năng để nam nhân của hắn ở dưới nam nhân khác rên rĩ? Cho dù phải như vậy, đối tượng cũng phải là chính hắn.

Trước kia hắn không hiểu, tại sao phụ thân, cũng chính là Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi hai đại nam nhân phải cùng một chỗ? Nhưng hắn ở trong gia đình này lớn lên mà vẫn thấy không được tự nhiên là sao, hắn còn không hiểu tại sao nam nhân lại thích nam nhân?

Mà hiện tại, hắn vẫn không hiểu.

Bất quá hắn thực xác định một việc, đó chính là, cùng Hàn Tử Hằng làm tình thật sự phi thường thoải mái, mà hắn thích như vậy.

*_*_*_*_*

Hứa Kính Quốc đi theo Lí Khiêm gần hai mươi năm, giúp Anh bang ổn định thế cục, trở thành bang phái có lực ảnh hưởng ở Tây khu.

Nhưng kỳ thật hần không hần là người thông minh, là người có quyền mưu, hần chỉ là thủ hạ của Anh Vũ Bùi mà thôi.

Ngay từ đầu là Anh Vũ Bùi đi theo bên cạnh Lí Khiêm, hần chỉ là một tiểu đệ đi theo.

Anh Vũ Bùi quả thật thực thông minh, tổng là người thích hợp có thể trợ giúp Lí Khiêm, bọn họ như hình với bóng, trên đạo thượng cũng rất danh khí, tất cả mọi người đều biết bên cạnh Lí Khiêm có một trợ thủ đắc lực lợi hại.

Có một lần Anh Vũ Bùi cùng nhiều người đánh nhau bị trọng thương thiếu chút nữa chết, điều này làm cho Lí Khiêm quyết định Anh Vũ Bùi không được đi theo hần để tránh phát sinh nguy hiểm, vì thế Lí Khiêm đưa y đi, nhưng hần lo lắng sẽ có người thay thế Anh Vũ Bùi phô trương thanh thế, vì thế hần, Hứa Kính Quốc, đã xuất hiện, từ đó thành thủ hạ Anh Vũ Bùi.

Người biết diện mạo Anh Vũ Bùi không tới vài người, càng đừng nói tính danh thật, hần bắt đầu lấy thân phận Hứa Kính Quốc, sắm vai trợ thủ đắc lực của Lí Khiêm, mà trên thực tế Anh Vũ Bùi mới là người đứng ở sau lưng.

Theo Anh bang mở rộng phát triển rộng lớn, Hứa Kính Quốc cảm thấy công lao hần chiếm rất lớn, cũng cho rằng Lí Khiêm hần sẽ cho hần hồi báo rất lớn, hần yêu cầu kỳ thật cũng không nhiều, chỉ cần cho hần một vị trí trong Anh bang, để đối mặt bang phái khác hô phong hoán vũ, chỉ vậy mà thôi.

Khi hần biết Lí Khiêm có ý rút lui, hần nghĩ hần là cơ hội đã tới, vì thế cùng Lí Khiêm nói ra hy vọng có thể cho hần một đường khâu, để hần ở bên ngoài độc lập, nhưng chỉ là nhánh nhỏ của Anh bang.

Nhưng Lí Khiêm không muốn ngay mặt đáp ứng cho hần, thậm chí nói, hết thấy để Anh Thiên Ngạo quyết định.

Tác giả:

Đại ca thật sự trì hoãn... orz. Nhân tiện nhắc luôn, bộ Hấp dẫn cùng bộ này sẽ có vài chi tiết tương đối giống nhau, nên ta sẽ không đề cập qua, như vậy rất dài dòng! Cho nên giản lược một chút.

29. Chương 29: 29

Hần nằm mơ cũng không ngờ, Anh Thiên Ngạo căn bản không xem hần để vào mắt, hoàn toàn không để ý tới thỉnh cầu của hần, thậm chí hần cúi đầu van xin Anh Thiên Ngạo vẫn bất vi sở động, ở ngày đầu tiên Anh Thiên Ngạo tiếp nhận chức vụ, liền tuyên bố hần phải về hưu, đem hần trục xuất khỏi Anh bang.

Hứa Kính Quốc đương nhiên không cam lòng, cho dù hắn không có công lao cũng có khổ lao đi? Nếu không có hắn, Anh Vũ Bùi có thể ẩn đi dưỡng thương không? Nếu không có hắn hy sinh tuổi thanh xuân hơn hai mươi năm làm một đương vai diễn nhẵn nhụi thôn thanh, Anh bang có thể phát triển đến thế này?

Hắn chỉ muốn một con đường khâu mới, phụ tử hắn cư nhiên đều là một dạng, trở mặt.

Hắn càng hận Anh Thiên Ngạo, chỉ là một tên tiểu mao đầu, nếu hắn không phải là con nuôi Lí Khiêm, hắn nghĩ hắn có thể leo lên được vị trí bang chủ sao? Cư nhiên dám cuồng vọng như thế.

Hắn trên danh nghĩa là phụ tá đắc lực, chỉ có Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi biết. Mọi người trong bang nghĩ hắn là người Lí Khiêm không thể không thiếu, nên kính trọng hắn, khi Anh Thiên Ngạo lên vị trí bang chủ, quả thật có không ít người phản đối, đầu tiên là không thể tiếp nhận hắn qua cầu rút ván, thứ hai là không tin tưởng vào năng lực quản lý Anh bang.

Cho nên lúc Hứa Kính Quốc xuất tẩu, có không ít người đi theo hắn, còn nhiều hơn theo Anh Thiên Ngạo, bọn họ tin tưởng Hứa Kính Quốc mới là người có biện pháp tiếp tục dẫn dắt bọn họ.

Nhưng mà, thời gian sẽ chứng minh hết thảy.

Anh Thiên Ngạo tiếp nhận chức vụ, ngay từ đầu, bên trong bang đã bị chia rẽ nghiêm trọng, làm cho thế lực bên ngoài có cơ hội thừa dịp sấn vào, hắn chỉ xử lý người tới cửa nháo sự thôi cũng đã hết cách, càng miễn bàn những nhân vật có giao tình với Lí Khiêm trên đạo thượng, vì Lí Khiêm đem quyền thế giao cho một tên tiểu mao đầu nên không quá cao hứng, lại nghe tin tức trong bang chia rẽ, đã rút khỏi quan hệ hảo hữu với Anh bang.

Tất cả mọi người đang chờ Anh bang tự thủ diệt vong, rồi ngư ông đắc lợi, điều này làm cho Anh Thiên Ngạo ngay lúc đó tiến thoái lưỡng nan.

Có điều, cho dù là như vậy, Anh Thiên Ngạo vẫn không chịu thua, cố gắng vài tháng, tuy rằng có điểm khởi sắc nhưng không đến mức đến có thể xoay thế cục. Rồi thời gian gần đây, một đồng người hướng hắn dựa vào, xem ra Anh Thiên Ngạo đã làm ra thành tích.

Trái lại là Hứa Kính Quốc, ngay từ đầu đắc ý dào dạt mang đi rất nhiều người trong Anh bang, tự cho là Anh Thiên Ngạo lập tức sẽ nếm mùi đau khổ, thối nát, này xem ở một ít trong mắt người bí mật trong bang đã không thấy thoải mái, nên đi khuyên Hứa Kính Quốc, kết cục là bị hắn phản nộ khiến trách nhục nhã.

Bọn họ đối năng lực của Hứa Kính Quốc, càng ngày càng hoài nghi, lại nghe được lời những người lựa chọn ở lại bên Anh Thiên Ngạo, luôn nói Anh Thiên Ngạo tuy rằng tuổi trẻ nhưng làm việc rất có khí phách cùng quyết đoán, rất có khí độ của Lí Khiêm năm đó, không lâu nữa trong tương lai sẽ có điều đột phá, trong lòng có phần bị lay động.

Ngay từ đầu tất cả mọi người còn bảo trì thái độ bán tín bán nghi xem thế nào mà thôi, thẳng đến khi

danh khí của Anh Thiên Ngạo ở trên đạo thượng dần dần vang dội lên, mọi người mới rất cực hiểu được, người chân chính có thực lực là Anh Thiên Ngạo chứ không phải Hứa Kính Quốc, vì thế không ít người lại hồi đảo Anh bang.

Rời khỏi Anh bang một năm, hiện tại đã tới cực diện này, Hứa Kính Quốc biết hẳn đã không có đường lui, điều duy nhất hẳn nghĩ đến có thể làm cho Anh Thiên Ngạo bị thuyết phục cũng chỉ có người kia, đó chính là Anh Lạc Ngưng.

*_*_*_*_*

“Đại ca, anh có thấy Lạc Ngưng không?” Anh Mị Sí đột nhiên hoang mang hoảng loạn chạy vào phòng Anh Thiên Ngạo, ngay cả cửa cũng quên gõ.

Vốn Anh Thiên Ngạo là muốn nói hẳn vài câu, nhưng khi nghe hẳn nói tới Lạc Ngưng, cũng liền quên phải răn dạy hẳn.

“Chú nói Lạc Ngưng làm sao?” Anh Thiên Ngạo không có nghe rõ vừa này Anh Mị Sí rốt cuộc nói gì.

Hàn Tử Hằng vừa lúc đi qua phòng Anh Thiên Ngạo, muốn nói sao cửa lại mở ra, đi đến trước cửa liền nhìn thấy Anh Mị Sí vẻ mặt kích động.

“Đại ca, Lạc Ngưng đến bây giờ còn chưa có trở về.”

Anh Mị Sí lo muốn chết. Lạc Ngưng nói trường học có việc, cho nên không trở về nhà ăn bữa tối, hẳn cũng sẽ không để ý, chờ hẳn phát hiện bây giờ đã 11 giờ, hỏi hạ nhân cũng chưa có người nhìn thấy cậu, mới có thể chạy tới hỏi Anh Thiên Ngạo.

“Sao có thể? Điện thoại đâu, gọi chưa?” Anh Thiên Ngạo cũng bị dọa, Lạc Ngưng không có khả năng lại vô cớ về muộn.

“Đã gọi mấy lần, đều nói chuyển lời nhắn vào hộp thư.” Cho nên hẳn mới có thể kích động như vậy a!

“Có thể có chuyện làm chậm trễ hay không?” Hàn Tử Hằng đi vào, hai người kia mỗi lần nói tới Anh Lạc Ngưng đều kích động muốn chết.

” Không có khả năng!” Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí khó có ăn ý nói ra một lời giống nhau.

“Lạc Ngưng nếu về muộn sẽ gọi điện thoại.” Anh Thiên Ngạo nói, Lạc Ngưng sẽ không để cho bọn họ lo lắng.

“Đại ca, có thể xảy ra chuyện gì hay không?” Chẳng lẽ ở trên đường xảy ra cái gì ngoài ý muốn?

” Trước tiên gọi tới chỗ bạn học, xem Lạc Ngưng có ở đó hay không.” Anh Thiên Ngạo ý bảo đứng Hàn Tử Hằng một bên.

Vì thế Hàn Tử Hằng đi ra ngoài, gọi điện thoại xong mới lại đi vào.

“Sao rồi, Hàn Tử Hằng?” Anh Mị Sí vội vã hỏi.

“Nói là sáu giờ tối hôm nay đã ly khai.” Hàn Tử Hằng đánh mấy số bằng hữu Anh Lạc Ngưng hỏi kết quả.

“Sáu giờ?!” Anh Mị Sí không thể tin được, người từ lúc sáu giờ đã không thấy tăm hơi?

“Nhất định đã xảy ra chuyện.” Trực giác Anh Thiên Ngạo nói cho hắn, Lạc Ngưng tuyệt đối đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

“Có thể bị thương không?” Chẳng lẽ đã xảy ra tai nạn xe cộ? Nhưng cho dù là như vậy cũng sẽ có người từ bệnh viện gọi tới đi?

“Cho nên tôi đã bảo mang bảo tiêu xuất môn, Lạc Nhưng lại luôn không nghe.” Anh Thiên Ngạo cáu lên, như thế rất tốt, người đi đâu cũng không biết.

“Đại ca, em nghĩ thế nào cũng thấy không thích hợp, Lạc Ngưng nhất định đã xảy ra chuyện!” Anh Mị Sí mạnh mẽ nắm chặt tay, có ý tỉnh táo lại, hiện tại không thể kích động.

Anh Thiên Ngạo đứng ở kia tự hỏi, trong lòng hắn luôn luôn có cỗ bất an nổi lên.

“Hàn Tử Hằng, cậu thấy thế nào?” Anh Thiên Ngạo hỏi, không biết Hàn Tử Hằng nghĩ có giống hắn?

“Tôi nghĩ Lạc Ngưng hẳn đã xảy ra chuyện.” Dù sao sáu giờ đã ly khai, không thể đi đâu lâu như vậy còn chưa trở về, khả năng duy nhất y nghĩ đến chính là thật sự đã xảy ra chuyện.

“Đại ca, có thể là Hứa Kính Quốc không?” Anh Mị Sí nói ra suy nghĩ.

“Vì sao em lại cảm thấy cùng hắn có quan hệ?” Anh Thiên Ngạo hỏi, nhưng kỳ thật trong lòng hắn cũng mơ hồ nghĩ tới người này.

“Tên kia không phải bị anh làm cho cùng đường? Hắn là loại người có chuyện gì là hắn làm không được?”

Anh Mị Sí nói đúng, Hứa Kính Quốc biết đã không có cách nào hô phong hoán vũ giống như trước, nhưng lại không muốn nhận thua, đành phải sử dụng một ít thủ đoạn làm khó xử bọn họ, dựa vào cá tính thích giở thủ đoạn của hắn, Lạc Ngưng bị hắn bắt đi cũng là suy luận hợp lý.

Ở bộ 1, mọi người cho rằng Lí Khiêm và Anh Thiên Ngạo đối xử với Hứa Kính Quốc không quá hay, nhưng theo chương này, ta thấy bọn họ làm vậy vì biết hắn chẳng làm được gì, chỉ tham danh vọng mà thôi.

30. Chương 30: 30

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Anh Thiên Ngạo tán thành quan điểm.

“Vậy chúng ta nhanh đi tìm Hứa Kính Quốc đi.” Anh Mị Sí hy vọng có thể lập tức khởi hành đi tìm người, hắn thực lo lắng cho sự an nguy của Anh Lạc Ngưng.

Nhưng mà, Hàn Tử Hằng lại mở miệng.

“Chúng ta có cái gì chứng minh người do hắn bắt? Nếu không có chứng cứ, bằng cái gì liệu linh đi hỏi người?” Hàn Tử Hằng nói đúng, cho dù là Hứa Kính Quốc, nếu không đủ chứng cứ mà muốn đi tìm đối phương phiền toái, truyền ra ngoài sẽ không hay lắm.

Tuy rằng tình thế Anh bang hiện tại còn tốt hơn lúc Anh Thiên Ngạo mới vừa tiếp nhận rất nhiều, nhưng chưa thể củng cố vững chắc, bởi vì mọi người còn đang xem thử hắn muốn xử lý Hứa Kính Quốc thế nào. Lúc trước đuổi hắn đi ra ngoài tạo thành cách nhìn không tốt, nhiều ít còn là sự sinh kế, nếu trực tiếp kích động tìm tới Hứa Kính Quốc, chỉ sợ sẽ bị bên ngoài xuyên tạc theo ý tứ khác.

Hứa Kính Quốc không thể tùy tiện động, bởi vì hắn ở thời kì Lí Khiêm quá mức phóng túng, nhiều ít thì2 vẫn đối Anh bang có trình độ uy hiếp nhất định.

“Còn muốn chứng cứ gì nữa? An toàn của Lạc Ngưng là quan trọng!” Anh Mị Sí mới mặc kệ tới điều này, đối hắn mà nói, Anh Lạc Ngưng chính là đệ nhất.

“Cho dù cậu nói như vậy tôi vẫn cảm thấy không thể được.” Hàn Tử Hằng cũng kiên trì.

“Hàn Tử Hằng, anh cảm thấy Lạc Ngưng sẽ ở chỗ Hứa Kính Quốc kia sao?” Anh Thiên Ngạo hỏi y.

Hàn Tử Hằng gật gật đầu.

“Nếu cả ba chúng ta đều nghĩ như vậy, không có lý do gì không đi cứu Lạc Ngưng.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Cậu có biết cậu đang nói cái gì không?!” Anh Thiên Ngạo này lại là đang làm gì? Cho dù Anh Mị Sí không rõ tình trạng thì không tính, hẳn đường đường là một bang chủ chẳng lẽ không biết làm việc tùy tiện là sai sao?

“An nguy của Lạc Ngưng là hàng đầu” Anh Thiên Ngạo biết không thể dựa vào phỏng đoán mà tìm tới Hứa Kính Quốc, nhưng hẳn chú ý không được nhiều như vậy.

Hàn Tử Hằng cắn chặt răng, nhịn xuống xúc động muốn đánh Anh Thiên Ngạo.

Y biết, Anh Thiên Ngạo có một nhược điểm rất lớn, chính là Anh Lạc Ngưng, mỗi lần chỉ cần Anh Lạc Ngưng có chuyện gì, hẳn chính là trước làm nói sau, không lo lắng hậu quả.

Hàn Tử Hằng lần này cũng quyết tâm, không tính toán dễ dàng thỏa hiệp.

“Các cậu bình tĩnh một chút được chứ, nghĩ lại tại sao Hứa Kính Quốc muốn bắt Lạc Ngưng, chẳng lẽ muốn thương tổn Lạc Ngưng? Thế nào thì cũng không cần làm lớn chuyện này đi? Nếu thật sự là như vậy, hẳn về sau cũng đừng nghĩ muốn ở trên đạo thượng sống yên.”

“Lời này có ý gì?” Anh Mị Sí hỏi y.

“Hắn bắt Lạc Ngưng, nhất định là vì muốn chúng ta làm giao dịch đường khẩu với hắn, nếu là vì đường khẩu mà đến, hẳn không có lý do gì thương tổn Lạc Ngưng.”

Hàn Tử Hằng than nhẹ. Hai người kia vì Anh Lạc Ngưng đã muốn mất đi lý trí, thế nhưng ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng nghĩ không được? Hoàn hảo Hàn Tử Hằng y không giống bọn họ.

Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí nghe y nói như vậy, rốt cục mới hơi bình tĩnh xuống.

“Tôi nghĩ, đợi thêm vài ngày, Hứa Kính Quốc sẽ tới cửa.” Hàn Tử Hằng cuối cùng nói ra phương pháp y cảm thấy thích hợp nhất chính là chờ đợi.

“Không được! Tôi một khắc cũng chờ không được!” Anh Mị Sí cảm thấy muốn nhìn thấy Lạc Ngưng ngay, xác định an toàn của cậu.

“Anh Mị Sí!” Hàn Tử Hằng hung hãn một tiếng.

“Tốt lắm, liền chiếu theo cách Hàn Tử Hằng làm đi.” Anh Thiên Ngạo cũng làm ra quyết định của hắn.

“Đại ca?!” Anh Mị Sí không thể tin được đại ca thủy chung cùng hấn đứng ở đồng trận tuyến lại hướng Hàn Tử Hằng phản chiến.

“Mị Sí, nghe lời.” Anh Thiên Ngạo nói.

Anh Mị Sí thật sự rất muốn phản bác hấn, nhưng hấn thấy Anh Thiên Ngạo sự kiên định trong mắt hấn.

Hấn biết đại ca một khi quyết định tốt sự tình thì sẽ không sửa đổi, đành phải bức chính mình nhịn xuống, nhưng hấn cũng nói cho chính mình, nếu Lạc Ngưng thực sự có cái gì vạn nhất, hấn sẽ không bỏ qua cho Hàn Tử Hằng!

*_*_*_*_*

Anh Mị Sí đi khỏi, Anh Thiên Ngạo mới ngồi xuống, cả người hấn vẫn mang trạng thái khẩn trương không buông, hấn cùng Anh Mị Sí đang nhẩn nại.

“Hàn Tử Hằng, tôi có việc hỏi cậu.” Anh Thiên Ngạo nói xong, ý bảo Hàn Tử Hằng cũng ngồi xuống.

“Cậu nói đi.”

“Cậu cảm thấy Hứa Kính Quốc muốn dùng Lạc Ngưng theo ta đổi vị trí đường khẩu?”

“Phải”

“Xem ra lần này hấn bắt đúng người...” Anh Thiên Ngạo cười khổ, nhược điểm bị nắm còn có thể như thế nào?

“Đó là hấn tính toán, chúng ta không nhất định phải cấp.” Hàn Tử Hằng cho rằng, không thể để cho Hứa Kính Quốc lại đi vào Anh bang, nếu không sẽ uống phí bọn họ lúc trước đem hấn đá khỏi.

“Người hiện tại là tự mâu thuẫn sao?”

Người vừa mới nói không thể tùy tiện động Hứa Kính Quốc phải đợi hấn tới cửa là y, hiện tại lại nói không cần đáp ứng điều kiện của hấn, nghĩ thế nào cũng cảm thấy mâu thuẫn. Nếu không làm điểm hy sinh, như thế nào có thể đổi sự an toàn cho Lạc Ngưng trở về?

“Bằng không cậu thật sự muốn cho Hứa Kính Quốc trở về?” Hàn Tử Hằng hỏi lại hấn.

“Hiện tại không phải vấn đề hấn có trở về hay không, là vấn đề Lạc Ngưng!”

Hàn Tử Hằng lại muốn gặp trở ngại, Anh Thiên Ngạo quả nhiên đã đánh mất lý trí, y còn tưởng rằng hắc bảo Anh Mị Sí không được xúc động là tỏ vẻ hắc hiểu được lấy đại cục làm trọng, xem ra y sai lầm rồi.

Hàn Tử Hằng cũng biết, không thể lại cùng hắc đá chọi với đá, nên phải đổi phương thức câu thông.

“Tên Hứa Kính Quốc kia đã không có đường lui mới có thể làm như vậy, điều này đối chúng ta mà nói ngược lại là một bước ngoặt, người ngoài đối với người lúc trước đã hắc đi vẫn không hoàn toàn lượng giải (hiểu rõ và thông cảm), hiện tại Hứa Kính Quốc tự mình giẫm lên chân mình một cước, trước động Lạc Ngưng, sao cậu không suy nghĩ nên lợi dụng cơ hội này phản hắc một quân, khiến hắc vĩnh viễn biến mất?”

Đây là điều Hàn Tử Hằng cân nhắc, bọn họ vẫn muốn đem Hứa Kính Quốc diệt trừ, nhưng tổng chưa có thời cơ thích hợp, dù sao phải làm cho tất cả mọi người tin phục là chuyện khó khăn. Nhưng mà, Hứa Kính Quốc nếu một ngày không trừ, Anh bang vĩnh viễn không thể ổn định.

Anh Thiên Ngạo đem lời Hàn Tử Hằng nói tiếp thu vào đầu, hắc cảm thấy Hàn Tử Hằng nói đúng.

“Vậy cậu tính toán làm như thế nào?”

Anh Thiên Ngạo có đôi khi cảm thấy thực may mắn Hàn Tử Hằng cùng hắc không phải quan hệ đối địch, hắc thấy được suy nghĩ của bản thân không tốt giống Hàn Tử Hằng, sẽ đem sự tình rất có trật tự sửa sang lại, hơn nữa quan trọng là ... Hàn Tử Hằng thủy chung rất lạnh.

“Hứa Kính Quốc nhất định sẽ tìm tới cửa, mặc kệ hắc muốn cái gì, cậu cũng không cấp cho hắc, còn có...” Hàn Tử Hằng đột nhiên ngừng lại.

“Còn có?”

“Mặc kệ hắc đối Lạc Ngưng làm cái gì, cậu cũng phải nhịn xuống.” Hàn Tử Hằng nhìn hắc, y biết điều này đối Anh Thiên Ngạo mà nói là không chuyện có khả năng, nhưng y vẫn nói ra.

“Đây là có ý gì?”

“Cho dù hắc dùng an nguy Lạc Ngưng uy hiếp cậu, cậu vẫn phải kiên trì.” Hàn Tử Hằng bổ sung.

“Cậu đang nói giỡn? Cậu thấy tôi có thể nhìn Lạc Ngưng gặp chuyện không may?!” Anh Thiên Ngạo thật không dám tin tưởng hắc nghe từ trong miệng Hàn Tử Hằng được cái gì? Cự nhiên muốn hắc mặc kệ sống chết của Lạc Ngưng?

“Tin tưởng tôi, hắc không dám làm cho Lạc Ngưng chết.” Đại khái. Nhưng Hàn Tử Hằng không dám nói ra.

“Tôi nghĩ tôi nhịn không được.” Muốn hấn xem Lạc Ngưng lâm vào nguy hiểm? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng đề cao âm lượng.

“Đi ra ngoài đi, tôi không muốn nói chuyện, chuyện này liền chiếu theo cậu nói chờ hấn tới cửa, về phần làm như thế nào, do tôi quyết định.” Anh Thiên Ngạo nói.

31. Chương 31: 31

Mỗi lần nhìn Anh Thiên Ngạo vì chuyện Anh Lạc Ngưng liền biến thành như vậy, y đều cảm thấy y thực uất ức, cái tên Anh Thiên Ngạo cuồng ngạo kia tiêu thất, biến thành một người bình thường.

Mà Hàn Tử Hằng y, ghét nhất Anh Thiên Ngạo bị như vậy.

Y vì sùng bái Anh Thiên Ngạo mới nguyện ý tử tâm đi theo hấn, y không muốn Anh Thiên Ngạo vô dụng như vậy.

Hiện tại hấn lại vì Anh Lạc Ngưng, đã buông tha cho sự kiên trì. Nếu như vậy, lúc trước y sẽ không đem Hứa Kính Quốc đá khỏi a! Khiến y mệt mỏi giúp hấn xử lý nhiều như vậy, thật vất vả quay về quỹ đạo, vừa muốn toàn bộ đều phủ định, vậy trong khoảng thời gian trước tới nay cố gắng của y rốt cuộc thành cái gì?

Người nói muốn làm bang chủ là hấn, nói muốn y ở bên cạnh hiệp trợ hấn cũng là hấn, nhưng do đâu chỉ cần đụng tới Anh Lạc Ngưng, người này sẽ hoàn toàn biến thành một tên ngu ngốc?

Chỉ là một Anh Lạc Ngưng, liền dễ dàng quật ngã đảo lộn Anh Thiên Ngạo.

Mà y đi theo hấn vì hấn làm này, làm kia, không đổi lấy một lời cảm tạ, có khi còn phải thừa nhận hấn đối đãi chính mình lãnh gön, rốt cuộc đối Anh Thiên Ngạo mà nói, Hàn Tử Hằng y tính là cái gì?

Tựa như hấn nói, y chính là “Bảo tiêu tư nhân” mà thôi sao?

Kháo! Nếu hấn để ý Anh Lạc Ngưng như vậy còn đối y làm loại chuyện kia?! Thật sự là một cái tên mạc danh kỳ diệu!

*_*_*_*_*

Hai ngày sau, Hứa Kính Quốc thật sự tìm tới cửa, còn mang theo Anh Lạc Ngưng.

Bọn họ rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì Anh Lạc Ngưng tựa như Hàn Tử Hằng nói, lông tóc vô thương. Hứa Kính Quốc quả thật là muốn dùng cậu làm điều kiện trao đổi.

Hứa thúc thúc, Lạc Ngưng quả nhiên chỗ ngài!” Anh Mị Sí dẫn đầu làm khó dễ, đợi hai ngày mới nhìn đến Anh Lạc Ngưng, cục đá treo trong lòng rốt cục đã thả xuống.

“Ai nha, tam thiếu gia chẳng lẽ không nói cho các cậu biết ở chỗ tôi làm khách sao?” Hứa Kính Quốc nói dối mặt không đỏ khí không suyễn.

“Làm khách? Loại này ngài cũng nói ra được!” Anh Mị Sí đối hắc cười nhạt.

“Ha hã, bất quá, tôi còn thật sự vui vẻ khi các cậu yên tâm để tam thiếu gia ở chỗ tôi.”

Hứa Kính Quốc vốn có ý nói mát, hắc kỳ thật không nghĩ tới Anh Thiên Ngạo lại trầm khí như vậy, vốn nghĩ hắc sẽ lập tức đánh tới cùng hắc hỏi người, kết quả không có, điều này khiến hắc sợ hãi nghi ngờ quỷ kế nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hai ngày đều trôi qua, một chút động tĩnh cũng chưa có, hắc cũng chỉ vờ đến dò xét thực hư.

“Nếu phải đi làm khách, cũng không có gì phải lo lắng đi?” Anh Thiên Ngạo rốt cục mở miệng nói.

Nhìn khuôn mặt hắc quá mức bình tĩnh, ngược lại khiến trong lòng Hứa Kính Quốc không khỏi phỏng đoán.

“Vẫn là đại thiếu gia sáng ý.” Hứa kính Quốc đáp cười.

“Nhưng ta thấy, nếu Lạc Ngưng phải đi làm khách, ngài trối Lạc Ngưng làm gì?” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Ha hã, đại thiếu gia, đại gia sẽ không nói đến nói đi, cậu có biết ta muốn chính là cái gì?” Hứa Kính Quốc đem lời nói ra, dù sao giả bộ cũng không có ý nghĩa gì.

“Ác? Ngài muốn cái gì?” Anh Thiên Ngạo đứng lên, Hàn Tử Hằng có điểm lo lắng hắc sẽ xúc động hành động.

“Đại thiếu gia, cậu hôm nay làm sao vậy, vẫn theo ta nhiều tới nhiều lui?” Hứa Kính Quốc nói.

“Không nhiều cũng có thể, bất quá ngài muốn ta cho một đường khẩu phải không?” Anh Thiên Ngạo nói.

Nghe hắc nói, Hàn Tử Hằng nghĩ, xem ra vẫn không ngăn cản được Anh Thiên Ngạo.

“Đương nhiên, chỉ cần cậu nguyện ý cho ta, tam thiếu gia hiện tại là có thể về nhà với các cậu đoàn tụ.” Anh Lạc Ngưng quả nhiên là vết thương trí mệnh của Anh Thiên Ngạo.

Hắn nói như thế nào cũng là nhìn bọn họ lớn lên, cho nên hắn thực hiểu Anh Lạc Ngưng chính là bảo bối của Anh Thiên Ngạo, trình độ hắn bảo hộ Lạc Ngưng chỉ sợ ngay cả Lí Khiêm cùng Anh Vũ Bùi còn kém hơn, cho nên hắn mới có thể đi bước này.

“Hứa Kính Quốc, ngài nghe rõ, cái gì ta cũng sẽ không cho người.” Chính là, Anh Thiên Ngạo lại nói như vậy.

“Đại thiếu gia, cậu nói như vậy ta có thể mất hứng, cậu không biết là Anh gia các cậu thiếu ta nhiều lắm sao?” Hứa Kính Quốc ám chỉ chính là, Anh Thiên Ngạo qua cầu rút ván.

“Thiếu ngài? Ngài cho là nài vì Anh bang làm được cái gì?” Anh Thiên Ngạo cho tới bây giờ đã không thích người này, hắn cảm thấy Hứa Kính Quốc căn bản không phải người có năng lực, chỉ là đi theo phụ thân nổi tiếng uống cay mà thôi, điểm ấy hắn thủy chung bất mãn.

“Cậu chớ quên, phụ thân cậu có bao nhiêu nể trọng ta!” Hứa Kính Quốc dặt dối, dù sao bọn họ cũng không biết hắn chỉ là một quan sư trên danh nghĩa thôi.

“Đó là cha ta, mà ta là ta.” Thái độ Anh Thiên Ngạo đang nói cho Hứa Kính Quốc, không cần lấy sự tình trước kia đến áp hắn, hắn là hoàn toàn không đem hắn để vào mắt.

“Anh Thiên Ngạo người!!” Hứa Kính Quốc bị nam nhân trước mắt làm sinh khí, loại thái độ này làm người ta chán ghét muốn chết, hoàn toàn không thể lý giải cổ vũ ngạo tự tin kia là từ đâu tới?!

Nếu mềm không được, vậy hắn phải mạnh bạo!

Hứa Kính Quốc ôm Anh Lạc Ngưng bên cạnh, xuất súng ra để ở huyết thái dương cậu.

“Người muốn làm gì?! Mau buông súng xuống cho ta!” Một màn này làm cho Anh Mị Sí hoảng sợ.

“Ha hã, Anh Thiên Ngạo, ta thật muốn nhìn thái độ của người có bao nhiêu cường ngạnh, đường khẩu cùng Anh Lạc Ngưng, người chọn một cái đi.” Hứa Kính Quốc cười lạnh, cũng không tin Anh Thiên Ngạo còn có thể thờ ơ.

Anh Mị Sí nhìn Anh Thiên Ngạo, hy vọng hắn đáp ứng đối phương, trước bảo trụ Lạc Ngưng nói sau.

Hàn Tử Hằng cũng nhìn Anh Thiên Ngạo, nhưng y hy vọng hắn có thể lấy đại cục làm trọng, không cần xúc động.

Cuối cùng, Anh Thiên Ngạo lựa chọn xoay thân, thanh âm phi thường lãnh.

“Đường khẩu là không có khả năng đưa cho người, người đi đi.”

Anh Thiên Ngạo nói xong lập tức rời khỏi, khiến Hứa Kính Quốc căn bản không kịp cùng hắn cò kè mặc cả.

Anh Mị Sí vừa thấy Anh Thiên Ngạo cư nhiên cứ rời khỏi như vậy, mắt choáng váng, vậy hắn chỉ có thể dựa vào chính mình cứu Lạc Ngưng, nhưng Hàn Tử Hằng lại trước một bước chặn hắn, không cho hắn qua.

“Đại thiếu gia nói, để hắn đi.” Ánh mắt Hàn Tử Hằng nói cho Anh Mị Sí, nếu hắn dám ra tay y sẽ phụng bồi.

Cho nên Anh Mị Sí chỉ có thể trơ mắt nhìn Anh Lạc Ngưng lại bị mang đi.

Hắn thật sự không thể lý giải đại ca rốt cuộc bị làm sao vậy? Hàn Tử Hằng bị làm sao vậy?

32. Chương 32: 32

Hàn Tử Hằng gõ gõ cửa, bên trong cánh cửa không có truyền ra tiếng đáp lại, nhưng y biết Anh Thiên Ngạo ở bên trong, liền trực tiếp mở cửa đi vào.

Người Hàn Tử Hằng có vài chỗ bị thương, là do vừa bị Anh Mị Sí đánh.

Y thật sự thấy ngoài ý muốn, Anh Thiên Ngạo lần này cư nhiên không xúc động?

Y vốn ôm quyết tâm đi vào sẽ bị hắn đánh, nào biết y vừa đi vào tới cửa đã bị Anh Thiên Ngạo ôm vào trong ngực, đang muốn nói gì đó, lại phát hiện toàn thân Anh Thiên Ngạo phát run, hơn nữa lại ôm y rất chặt.

Cũng phải, một màn kia thật sự kinh tâm động phách, ngay cả y cũng lo lắng Hứa Kính Quốc sẽ thật sự nổ súng, huống chi là Anh Thiên Ngạo, nhất định cũng sợ muốn chết đi?

Nhưng hắn lại có thể kiên trì, thật sự rất dũng cảm.

“Hàn Tử Hằng, nói cho tôi biết, Lạc Ngưng không sao.” Thanh âm Anh Thiên Ngạo rầu rĩ truyền ra, có thể cho thấy hắn có bao nhiêu lo lắng.

“Lạc Ngưng sẽ không sao.” Hàn Tử Hằng an ủi hần. Nhưng kỳ thật ngay cả chính y cũng không biết.

“Thật sự?” Tựa hồ khi nghe Hàn Tử Hằng nói như vậy, hần an tâm không ít, mới buông lỏng tay ra, nhìn mắt y nghĩ muốn xác định lại một lần.

“Thật sự.” Hần chỉ có thể nói như vậy.

Anh Thiên Ngạo thoát nhìn mệt mỏi, đại khái do vừa nãy căng thẳng, khiến cả người hần thoát nhìn thiếu tinh thần.

“Cậu... Vì sao thay đổi tâm ý?” Hàn Tử Hằng rất muốn biết, tại sao nam nhân này đột nhiên lại thay đổi thái độ, rõ ràng chỉ cần đợi tới chuyện của Anh Lạc Ngưng sẽ mất đi lý trí không phải sao?

“Bởi vì cậu nói, cậu nói hần không dám linh tinh với Lạc Ngưng.”

Trong thâm tâm Anh Thiên Ngạo kỳ thật đã đấu tranh thật lâu, thậm chí nhìn tới Anh Lạc Ngưng một khắc kia hần còn cảm thấy bản thân có thể không nói hai lời liền đem đường khẩu cho Hứa Kính Quốc, nhưng hần nhịn xuống, đơn giản là hần nhớ tới lời của Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng cảm thấy khó có thể tin, Anh Thiên Ngạo cư nhiên sẽ nghe lời y nói? Đây thật phải là thiên hạ hồng vũ đi?

“Hàn Tử Hằng.”

“Ân?”

“Tôi muốn cậu cam đoan một lần nữa, Lạc Ngưng tuyệt đối không có việc gì.”

“Tôi cam đoan.”

Anh Thiên Ngạo liên tục muốn y nói nhiều thứ cam đoan, cái này thật sự phiền toái, nếu Anh Lạc Ngưng thật sự xảy ra chuyện gì, Anh Thiên Ngạo nhất định sẽ không bỏ qua cho y, y vẫn nên suy nghĩ xem có phương pháp gì để vẹn toàn đôi đường để có thể cứu Anh Lạc Ngưng ra, vừa có thể làm cho h

Hứa Kính Quốc ném chút đau khổ.

Đêm đó, Anh Thiên Ngạo ôm Hàn Tử Hằng ngủ.

Thăng đến hần ngủ sâu, Hàn Tử Hằng mới rón ra rón rén rời khỏi, mở điện thoại.

*_*_*_*_*_*

Hứa Kính Quốc bị cho ăn bẻ môn canh*, tức giận một bụng hỏa.

*Bẻ môn canh: từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn canh.

Không ngờ Anh Lạc Ngưng căn bản không sử dụng được, điều này sẽ ảnh hưởng tới hần, vạn nhất việc này truyền ra ngoài, “Hứa Kính Quốc bất nhân bất nghĩa đối hải tử huynh đệ ra tay” sẽ trở thành tiêu đề đầu lớn nhất trên đạo thượng, tình cảnh này nói cho hần biết ngày càng nguy cơ mà thôi.

Nhưng hiện tại hần quả thật vô kế khả thi, việc bắt cóc Anh Lạc Ngưng tổng hội sẽ truyền ra ngoài, hơn nữa kéo dài càng lâu, việc này sẽ gây bất lợi, hần không biết nên đi bước nào, Anh bang không thể lưu lại, hần còn có biện pháp đi đâu?

Không lẽ đem Anh Lạc Ngưng thả ra, ngoan ngoãn cùng Anh Thiên Ngạo nhận sai? Không được! Như vậy sẽ tổn hại đến tự tôn của hần, hần là không muốn khuất phục ở dưới tiểu mao đầu Anh Thiên Ngạo kia.

Đang lúc trong đầu Hứa Kính Quốc bị việc này phiền nhiễu, đột nhiên điện thoại đổ chuông, Hứa Kính Quốc nghe xong, rất có tâm cơ nở nụ cười.

Hần thật không ngờ, Anh Thiên Ngạo không cần Anh Lạc Ngưng, không có nghĩa là người khác không cần a? Anh Lạc Ngưng vẫn có giá trị nhất định.

Không biết đối phương tại sao biết Anh Lạc Ngưng ở chỗ hần, tóm lại trong cuộc trò chuyện, nói với hần y muốn Anh Lạc Ngưng, đối phương coi như là có nguyên do, tuy rằng không thể giống Anh bang, nhưng nếu có thể dùng Anh Lạc Ngưng đổi lấy một số tiền, có cái gì không được?

Bất quá điều này cũng làm cho hần suy nghĩ vài lần, hần chẳng thà liên lạc một ít người, giống như là cạnh tranh, đem Anh Lạc Ngưng trộm bán, tiền thôi, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Rồi đến cuối cùng, ai trả nhiều thì sẽ giao người.

Sau đó hần nói cho Anh Lạc Ngưng biết hần muốn bán cậu, Anh Lạc Ngưng ngoài dự đoán trả lời lại khiến hần bất ngờ, cậu nói bang chủ Mộc Tuyền ở Đông khu phi thường thích cậu, nếu Hứa Kính Quốc thật muốn bán, hy vọng có thể đem cậu bán cho đối phương, cậu tin tưởng điều kiện đối phương sẽ làm hần vừa lòng.

Hứa Kính Quốc không tin, lập tức phái người đi hỏi thăm, không ngờ thật sự như lời Anh Lạc Ngưng nói, đối phương thực vừa ý cậu, vì thế hần nghĩ, hần muốn một đường khâu nói không chừng có cơ hội đạt thành, chỉ là đổi chỗ ở mà thôi.

Mà sự tình cũng ngoài ý muốn rất thuận lợi, đối phương thập phần đáp ứng với điều kiện hần đưa ra.

Cho nên Hứa Kính Quốc lâm thời đại chuyển biến, đem Anh Lạc Ngưng đưa tới chỗ bang chủ Đông khu.

*_*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng bị bắt đã hai tuần, Hàn Tử Hằng cảm thấy thời cơ rất cực đủ chín muồi, có thể thu vông. Nhưng không có ngờ tới Hứa Kính Quốc lâm thời chuyển biến, khiến y rối loạn tay chân...

Ngày đó, Hàn Tử Hằng lo lắng Anh Lạc Ngưng vạn nhất xảy ra chuyện gì không tốt, vì thế y suy nghĩ một vài biện pháp, nghĩ nghĩ không để lại dấu vết (ở đây là vết thương) khi Hứa Kính Quốc đem Anh Lạc Ngưng trả về cho bọn họ.

Y an bài người gọi điện thoại cho Hứa Kính Quốc, nói muốn cùng hắn trao đổi Anh Lạc Ngưng, bởi vì y biết Hứa Kính Quốc nhất định sẽ động tâm, sẽ cắt liên lạc với những người khác, hy vọng đối phương có thể phối hợp hỗ trợ mua Anh Lạc Ngưng về. Đương nhiên bọn họ giả danh, tiền vẫn từ Anh bang phụ trách, thậm chí cũng nguyện ý cho bọn hắn nhiều ưu đãi coi như thù lao, mà điều kiện duy nhất chính là đừng cho Hứa Kính Quốc nghi ngờ.

Trong lúc chờ đợi, Hàn Tử Hằng cũng không nhàn rỗi, y làm rất nhiều chuyện.

Đầu tiên, y đem tin tức Hứa Kính Quốc bắt cóc Anh Lạc Ngưng truyền ra ngoài, hy vọng có thể suy yếu tin tưởng mù quáng mọi người dành cho Hứa Kính Quốc, biến Hứa Kính Quốc vì bản thân cư nhiên ngay cả hài tử huynh đệ cũng dám bắt cóc, người như vậy là không xứng tái nhập Anh bang, bởi vì hắn chỉ biết làm bản thân danh Anh bang, như vậy cũng có thể thuận tiện diệt trừ tai họa lớn Hứa Kính Quốc này.

Hàn Tử Hằng sở dĩ đi bước này, là bởi vì lúc trước thấy Anh Thiên Ngạo chịu đựng có bao nhiêu vất vả. Nhân nghĩa loại này, ở hắc bang tựa hồ không đáng một đồng, nhưng kỳ thật, là người có thể làm ra sự nghiệp to lớn, hay là nhìn người có bao nhiêu khí phách.

Về phương diện khác, y cũng vì Anh Thiên Ngạo tuyên truyền một chút, thả ra tin tức cho mọi người biết, Anh Thiên Ngạo khi đối mặt Hứa Kính Quốc uy hiếp, không hề do dự, không hướng Hứa Kính Quốc thỏa hiệp, thậm chí muốn hắn hy sinh tánh mạng để cứu chính mình, cũng không nguyện ý nhận Hứa Kính Quốc bước vào Anh bang lần nữa, bởi vì Anh bang không thể nhận người cặn bã như vậy. Mà mục này cũng là nghĩ muốn tẩy đi ô danh lúc trước Anh Thiên Ngạo đã hắn đi, để mọi người biết Hứa Kính Quốc bị trục xuất không phải là qua cầu rút ván, mà do tự thân hắn.

Tin đồn vang rộng tuy rằng không ít, bất quá may mắn chính là, Hàn Tử Hằng đi bước này rất đúng, đại đa số vẫn đều thiên về Anh Thiên Ngạo, cũng dần dần có tin đồn Anh Thiên Ngạo nên cho Hứa Kính Quốc một chút giáo huấn.

Nhân loại là sinh vật dễ dàng bị tẩy não, thời cơ một đôi, hơn nữa dùng đúng phương pháp, một chút khí lực cũng không cần thiết.

33. Chương 33: 33

Hàn Tử Hằng hiện rất cao hứng vì rốt cục đã có thể chờ tới ngày Hứa Kính Quốc phải ngã bài, không còn trở ngại nào có thể cản trở bọn họ tiêu diệt hắn. Nhưng lại không dự đoán được, đang lúc y muốn nói cho Anh Thiên Ngạo biết thời gian có thể hành động, lại nhận được tin có người mua lại Anh Lạc Ngưng, Hứa Kính Quốc muốn đem Anh Lạc Ngưng bán cho bang chủ Đông Khu.

Hàn Tử Hằng không tin được, có gì bang chủ Đông Khu lại biết chuyện Anh Lạc Ngưng bị bắt? Càng không hiểu vì sao còn nhúng tay vào? Cái này thật sự xong đời, vạn nhất Hứa Kính Quốc muốn đem người giao cho hắn, đối phương cũng không phải là nhân vật dễ dàng có thể giao hảo.

Y kiên trì đem sự tình nói cho Anh Thiên Ngạo, giống như y suy nghĩ, Anh Thiên Ngạo sinh khí, phi thường tức giận, y bây giờ đã bị đánh vài quyền, Anh Thiên Ngạo thật không tức đến đánh chết y đi?

“Cậu không phải đã nói tất cả đều ở trong kế hoạch sao? Sao lại như vậy!” Anh Thiên Ngạo nổi giận, hắn sao lại tin tưởng Hàn Tử Hằng?

“Tôi cũng tưởng như vậy...”

“Tưởng cái gì?! Hàn Tử Hằng, người làm mọi chuyện ra như vậy?”

“Chẳng lẽ tôi hy vọng vậy sao?” Hiện tại đối y nổi giận cũng vô dụng a.

“Hàn Tử Hằng, tôi không nên tin cậu!” Anh Thiên Ngạo lạnh lùng nói ra những lời này.

“Cậu có biết người đang nói cái gì không?!” Hàn Tử Hằng không thể tin được hắn cư nhiên đối y nói ra những lời này, người ra quyết định là hắn, chẳng lẽ y lấy dao ép hắn?

“Vậy cậu biết Lạc Ngưng hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm không?! Nếu để bang chủ Đông Khu mang đi thì làm sao bây giờ?!” Anh Thiên Ngạo chỉ cần tưởng tượng đến Lạc Ngưng, liền nhin không thể khống chế được.

“Lập tức hành động đi! Không thể kéo dài, cứu Lạc Ngưng là trên hết!” Anh Thiên Ngạo ra lệnh.

*_*_*_*_*

Hứa Kính Quốc đang vui vẻ, ngày mai chỉ cần đem Anh Lạc Ngưng giao cho đối phương, là hắn có thể đến Đông Khu an nhàn sinh sống, xem ra hắn chỉ nhất thời xui xẻo, lão thiên gia quả nhiên vẫn chiếu cố hắn.

Tin tức trên đạo thượng hắn đương nhiên có nghe qua, Anh Thiên Ngạo này rất âm hiểm, hắn muốn đạo thượng (người trong giang hồ) chú ý tới hắn, để thuận thể diệt trừ hắn, đáng tiếc a, ngày mai hắn sẽ rời

khỏi nơi này, Anh Thiên Ngạo sẽ không có biện pháp đối hẩn.

Hứa Kính Quốc đi tới phòng nhốt Anh Lạc Ngưng.

Vừa nghe có người tiến vào, Anh Lạc Ngưng liền đề cao cảnh giác.

Mấy ngày nay cậu mới chính thức sống khá giả chút, bởi vì Hứa Kính Quốc muốn bán cậu, cho nên không cho người đánh cậu, thực may mắn khi cậu có thể chống đỡ được tới giờ phút này, ngày mai cậu rất cục có thể tự do.

Hứa Kính Quốc thoát nhìn rất vui vẻ, kế hoạch của cậu cũng rất hoàn mỹ.

“Thật không ngờ người có giá trị như vậy.” Hứa Kính Quốc cười đến thoải mái.

Anh Lạc Ngưng cũng không đáp lại hẩn, dù sao cùng người như thế không có gì hay để nói.

Hứa Kính Quốc tâm tình tốt, lấy ghế bên cạnh, thực cẩn thận ung dung ngồi trước mặt cậu, hẩn muốn nhìn một chút nam nhân này rốt cuộc có mị lực thể nào mà bang chủ Đông Khu muốn mua cậu, Anh Lạc Ngưng này giá trị một đường khẩu?

Đây là lần đầu tiên Hứa Kính Quốc đánh giá cậu.

Anh Lạc Ngưng làn da phi thường trắng nõn, trong trắng ngoài hồng, khiến tâm tư người ta cảm thấy ngứa ngáy, mái tóc dài được cột cao, rơi xuống vài sợi tóc tôn nên một cổ mị thái nói không nên lời, dáng người nhỏ dài tinh tế, đôi chân kia tuy rằng lộ ra một ít, nhưng làn da không có lông, thoát nhìn so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Ngũ quan tinh xảo khéo léo, xứng với khuôn mặt trái xoan, thấy thể nào cũng không giống với nam nhân, khó trách lại nhiều nam nhân muốn cậu như vậy, cậu đúng là một món bảo bối.

Nghĩ tới ngày mai hẩn phải đưa cho đối phương hưởng dụng, hẩn đột nhiên cảm thấy không muốn, tuy rằng hẩn không thích nam nhân, nhưng hẩn cũng vô pháp không tưởng tượng, Anh Lạc Ngưng khuất phục ở dưới thân hẩn là bộ dáng gì? Nhưng lại sợ bính cậu sẽ làm đối phương mất hứng thì thảm.

Nếu không thể làm, vậy để Anh Lạc Ngưng khẩu giao một chút có thể đi?

Hứa Kính Quốc hạ quyết tâm, liền đứng dậy hướng tới gần Anh Lạc Ngưng, đương nhiên cậu không biết trong đầu hẩn có tư tưởng tà ác, chỉ nghĩ hẩn muốn đối cậu nói một đồng lời nhằm chấn, nên cậu không lơ là phòng bị.

Thẳng đến khi Hứa Kính Quốc đột nhiên nâng cầm cậu lên, kéo tới gần đưng quần hẩn, tay bắt đầu kéo khóa quần, cậu mới cảm thấy sự việc nghiêm trọng.

“Người muốn làm gì?” Anh Lạc Ngưng giận dữ hỏi hần.

“Giúp thúc thúc liếm đi, Lạc Ngưng.” Hứa Kính Quốc đối cậu cười ghê tởm.

“Người không nên như vậy, người không sợ người mua ta sẽ sinh khí sao?” Cậu có nghe lầm hay không, muốn cậu giúp hần làm loại chuyện này?

“Cho nên ta mới bảo người giúp ta liếm liếm là được rồi a, đến, nhanh há miệng ba.” Hứa Kính Quốc dè ép đầu của cậu tới gần nơi dừng quần.

“Ta không muốn!” Anh Lạc Ngưng sống chết ngậm chặt miệng, liều chết không theo.

“Tôi mặt người còn không biết xấu hổ, mau đưa miệng mở ra!” Hứa Kính Quốc động thủ muốn bài khai cái miệng của cậu, Anh Lạc Ngưng liều chết ngậm chặt miệng, thậm chí còn cắn ngược lại hần một ngụm (xong đời nha con), Hứa Kính Quốc một mạch đánh cậu mấy bạt tai.

Anh Lạc Ngưng bị đánh mặt mày tê dại, ngược lại làm cho Hứa Kính Quốc có cơ hội thừa dịp tiến tới cạy miệng cậu, đem cái thứ vừa đen vừa thối tiến vào.

Miệng bị dị vật nhồi vào, Anh Lạc Ngưng chỉ cảm thấy tất cả lý trí đều bị đứt, cậu không có cách nào nhịn được nữa, vì thế cậu quyết tâm, dùng sức cắn một phát, trong miệng nhất thời tràn ngập mùi máu tươi, còn nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hứa Kính Quốc truyền đến. (lần này thì pê cmn đề nha con).

Hứa Kính Quốc lập tức đẩy cậu ra, hung hăng kéo cậu đứng dậy, đánh cậu văng tới cạnh tường, đau đến đứng không được, sau đó Hứa Kính Quốc rút ra dao nhỏ bên hông muốn đâm cậu.

Trong nháy mắt, Anh Lạc Ngưng cảm thấy sẽ xong đời. Cậu không muốn chết a.. .(Ta tưởng người không sợ chết hả???)

Chính là, kỳ tích đã xảy ra.

Không biết Anh Mị Sí từ nơi nào lao tới đá rơi con dao Hứa Kính Quốc cầm trên tay, đá hần quỳ rạp trên mặt đất. (Vỗ tay, vỗ chân, anh hùng cứu mỹ nhân)

“Lạc Ngưng!” Anh Mị Sí xông lên phía trước ôm lấy cậu, cả người phẫn nộ đến không ngăn được run rẩy.

“Ta không sao... Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng đối hần suy yếu cười cười, xem ở trong mắt Anh Mị Sí càng đau lòng mà thôi.

Anh Thiên Ngạo cũng đến đây, chỉ thấy mặt hần lạnh lùng, cầm súng lục nhắm ngay đầu Hứa Kính Quốc (

tính pằng pằng pằng), khiến Hứa Kính Quốc biến mất trên thế giới này.

Nhưng Hàn Tử Hằng lại cầm tay hắn không cho hắn nổ súng, cũng đối hắn nói gì đó, Anh Thiên Ngạo mới cực kỳ không muốn dừng lại.

Giây tiếp theo, Anh Mị Sí liền mất đi lý trí đối Hứa Kính Quốc mãnh liệt đập đập đập, hạ thể hắn máu chảy đầm đìa, nhưng rất nhanh đã bị Hàn Tử Hằng ngăn lại.

Hàn Tử Hằng mang Hứa Kính Quốc về, hạ màn!.

++++++

34. Chương 34: 34

Anh Lạc Ngưng rốt cục về với Anh gia, cả nhà trên dưới đều vui mừng khôn xiết.

Trừ bỏ Anh Thiên Ngạo, cùng với Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng quỳ gối trước mặt Anh Thiên Ngạo, vì lý do Anh Lạc Ngưng thiếu chút nữa đã bị cưỡng bạo, không nói gì, đợi Anh Thiên Ngạo nổi bão.

Nhưng Anh Thiên Ngạo không muốn cùng y nói chuyện, cho dù y đã quỳ nửa giờ, Anh Thiên Ngạo vẫn không mở miệng kêu y đứng lên.

“Nếu cậu thật sự không vui, cậu có thể đánh tôi.” Những lời này nửa giờ trước theo từ miệng Hàn Tử Hằng lặp lại vài lần.

Nhưng Anh Thiên Ngạo chỉ tùy ý lật sách, một câu cũng không nói.

“Anh Thiên Ngạo! Cậu nhất định phải như vậy sao?” Hàn Tử Hằng cảm thấy còn hơn bị Anh Thiên Ngạo đánh, so với hiện tại lạnh lùng tới cực điểm.

Nghe y đối hắn rỗng lớn tiếng, Anh Thiên Ngạo lần này có phản ứng, đóng sách lại, ngẩng đầu nhìn y một cái.

“Tôi không muốn nhìn thấy cậu, cậu đi đi.” Chính là Anh Thiên Ngạo khi mở miệng, muốn y đi.

“Cậu không biết cậu quá ngây thơ sao? Anh Thiên Ngạo!” Cũng không phải tiểu hài tử cãi nhau, sao lại nói vậy với y?

Cho dù y thật sự có sai, nhưng có tất yếu đối y như vậy không?

Y vì Anh Thiên Ngạo làm nhiều việc như vậy, cũng không phải muốn hắn nói một câu cảm tạ, cũng tuyệt đối không muốn nghe hắn nói như vậy.

“Tôi ngây thơ? Cậu cho là cậu đang nói chuyện với ai?” Anh Thiên Ngạo bị y nói như vậy có chút hờn giận.

“Chính là nói với cậu, Anh Thiên Ngạo!”

“Hàn Tử Hằng, cậu thật sự càng ngày càng kiêu ngạo!” Anh Thiên Ngạo thật sự muốn đối y động thủ. (Anh thì sao hử? Bộp bộp! Chạy~)

Hắn vẫn nói cho bản thân phải bình tĩnh, Lạc Ngưng không có việc gì là tốt rồi, nhưng y thật sự tức giận, cho nên mới không muốn gặp Hàn Tử Hằng, bởi vì hắn biết nhất định chịu không được lửa giận sẽ bùng phát trên người y, nhưng Hàn Tử Hằng cố tình tới, dám chọn thời điểm hắn tức giận đối mặt.

“Tôi vốn đã như vậy.”

“Cậu!” Anh Thiên Ngạo bị y lộng điên rồi, hắn rất cuộc muốn như thế nào?!

“Chuyện Lạc Ngưng tôi thật sự thật có lỗi, là tôi lo lắng không chu toàn.” Hàn Tử Hằng nói.

“Cho nên tôi đã nói không muốn thấy cậu, cậu còn nghe không hiểu sao?!” Hắn đã nói rõ ràng như vậy, Hàn Tử Hằng sao còn không hiểu?

“Cậu thật sự... Không muốn nhìn thấy tôi?” Hàn Tử Hằng lặp lại lời hắn nói.

Đêm nay đây là lần thứ hai nghe hắn nói những lời này.

“Đúng! Cậu đi.” Anh Thiên Ngạo lại mở sách ra tiếp tục nhìn vào.

Hàn Tử Hằng đứng lên, mới phát hiện hai chân do quỳ đã tê rần.

Nhìn Hàn Tử Hằng rất cục đã ra ngoài, Anh Thiên Ngạo mới đem sách buông xuống.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hắn biết Hàn Tử Hằng đã chuẩn bị rất nhiều, gần nhất là vì chuyện Lạc Ngưng cũng đã đủ mệt mỏi, cho nên hắn kỳ thật cũng không muốn trách móc y nặng nề, có điều không thừa nhận cũng không được, hắn luôn vì chuyện của Lạc Ngưng mà mất kiểm soát.

Hắn như cái cửa, căn bản không có lý do để hiểu, sửa cũng sửa không xong.

Hắn cũng từng thử khống chế cảm xúc, cho nên mới muốn Hàn Tử Hằng đi ra ngoài, còn lại hắn tập trung bình tĩnh.

Hắn không muốn Hàn Tử Hằng là nơi phát tiết sự tức giận, mỗi lần vì chuyện Lạc Ngưng, Hàn Tử Hằng đều mặc hắn đánh chửi cũng không hé răng nửa lời.

Hắn không muốn đối đãi Hàn Tử Hằng như vậy.

Hắn không muốn loạn tức giận với Hàn Tử Hằng, nhưng không biết nói cho y thế nào, chỉ có thể ngốc dùng loại phương pháp này buộc y rời khỏi.

*_*_*_*_*

Hứa Kính Quốc sau khi bị bắt về vài ngày, Anh bang kêu gọi một ít người đối hắn triển khai xét xử.

Trận xét xử này đã sớm có kết quả nhất định tốt.

Tội trạng của Hứa kính ở trước mặt mọi người lần lượt được tuyên đọc, cho dù có chút người không muốn cho Anh Thiên Ngạo phát triển an toàn, nhưng không thể không thuyết phục ở dưới chương Anh bang, bởi vì không có lý do gì có thể ngăn cản bọn họ diệt trừ Hứa Kính Quốc.

Bọn họ chỉ có thể chấp nhận. Thời đại của Lí Khiêm cùng Hứa Kính Quốc đã qua đi, kế tiếp là thiên hạ của Anh Thiên Ngạo.

Vì thế mọi người đồng ý việc xử lý Hứa Kính Quốc, giao cho Anh bang toàn quyền, mà kết cục của hắn, chính là bị trời lại ném xuống biển, từ nay về sau biến mất.

Mọi người không thể không bội phục Anh Thiên Ngạo quả thật rất có cung cách, thủ đoạn của hắn đại khái rất hiểm đi? Cho nên không thấy máu mà thoải mái đạt được hết thảy.

Không ai biết được, Anh Thiên Ngạo lợi hại cỡ nào, không có Hàn Tử Hằng giúp hắn, hắn cũng không có biện pháp chống đỡ đại cục.

Cũng không ai biết, Hàn Tử Hằng vĩnh viễn đem vinh quang cho Anh Thiên Ngạo, mọi ủy khuất lưu ôi về mình.

*_*_*_*_*

Vài ngày sau, Anh Thiên Ngạo rốt cục nguôi giận.

Hàn Tử Hằng lại khác, y như người mất hồn, y không thể không hồi tưởng lại lúc ấy Anh Thiên Ngạo nói y rời khỏi, câu này làm cho y thật sự thực đau lòng.

Tuy y vốn chỉ biết Anh Thiên Ngạo là người xúc động, cũng biết khi hấn nổi nóng nói chuyện sẽ không dễ nghe, thậm chí cũng không phải lần đầu tiên nhìn hấn vì Anh Lạc Ngưng hành động như vậy.

Y rõ ràng biết như vậy, nhưng tại sao lại cảm thấy đau lòng?

Hàn Tử Hằng càng ngày càng không thể hiểu nổi bản thân, trước kia Anh Thiên Ngạo nói với y những lời này căn bản không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng hiện giờ đồng dạng nói lại làm cho lòng y như bị tổn thương, rốt cuộc là sao?

Y không thể hiểu rõ, chỉ biết bản thân hiện rất mệt mỏi.

Y tự an ủi bản thân phải cố chống đỡ, bởi vì hiện tại là thời cơ giúp Anh bang mở rộng địa bàn, y không thể ngã xuống. Y phải cố gắng giúp đỡ Anh Thiên Ngạo, chỉ cần y có thể nghĩ ra, hoặc là trợ giúp được Anh bang, y sẽ luôn cố gắng làm đến tốt nhất, chỉ vì không muốn để Anh Thiên Ngạo lo lắng ở nhà.

Y tự điên cuồng vì đầu vào công việc, như vậy mới không có thời gian suy nghĩ, sẽ không có loại cảm giác đau lòng.

Sau mấy tháng, thế cục Anh bang mới rốt cục đứng vững, cũng càng mở rộng thêm thế lực, mọi đường khẩu ở Tây Khu hầu hết nằm trong tay bọn họ, Anh bang bây giờ còn lớn hơn trước lúc Lí Khiêm đứng đầu, Anh Thiên Ngạo rốt cục đứng lên làm bá chủ Tây Khu.

Sau khi địa vị được củng cố, tuy rằng trên đạo thượng có rất nhiều người có chủ ý muốn đánh nhau với Anh bang, ngược lại cũng rất nhiều người muốn mượn sức người của hấn.

Hấn cũng không phải người thích cho mượn sức, hấn cùng Lí Khiêm bất đồng ở chỗ, Lí Khiêm cho dù không thích đối phương cũng sẽ khách khí cho mượn một ít, nhưng Anh Thiên Ngạo lại trực tiếp biểu đạt hỉ nộ, một chút mặt mũi cũng không cho, cũng không sợ đắc tội với người ta.

Cho rằng Anh Thiên Ngạo là một mao tiêu tử thích phô trương thanh thế cũng được, nhưng sự thật không phải vậy, mấy ngày nay mọi người nhiều ít đều thấy thủ đoạn của hấn, thái độ làm người của hấn cùng Lí

Khiêm đều tính là quang minh lỗi lạc, nhưng so với Lí Khiêm càng hiểu được nên dùng ưu thế Anh bang đến áp chế bọn họ, làm cho bọn họ giận cũng không dám nói gì.

Đơn giản chỉ cần nói chính là, nếu ai dám lỗ mãng, Anh Thiên Ngạo nhất định sẽ cho bọn họ biết cùng Anh bang đối nghịch sẽ có kết cục gì, hần cần bản không đem mọi người để vào mắt, chỉ cần hần muốn, ai đối hần cũng không có biện pháp.

Hần có thực lực khiến mọi người câm miệng, không ai dám dễ dàng động hần.

Vì lấy lòng Anh Thiên Ngạo, cách thức gì bọn họ cũng đều dùng tới, đáng tiếc chính là ít khi dùng được, vì khi bọn họ đạt được, Anh bang đạt được cũng không so với bọn hần ít hơn là bao, thậm chí còn nhiều hơn.

Sau đó, bọn họ liền đem ý niệm trong đầu chuyển sang hướng khác, đem nữ nhân đưa tới cho Anh Thiên Ngạo, chỉ chờ nữ nhân nhà ai may mắn được coi trọng.

++++++

Ta mệt mỏi quá, có bao nhiêu tiền thì BM chồng, anh chị chồng, em trai chồng mượn hết, không có vốn làm ăn thì quay ra bảo là đi tuần trăng mật tiêu hết tiền, zzz,

35. Chương 35: 35

Sắc mặt Anh Thiên Ngạo hiện tại rất lúng túng.

Trong khoảng thời gian này hần nhận được không ít mời, đi mười lần có chín lần đều là muốn giới thiệu nữ nhân (chất nữ linh tinh) cho hần, khiến cho hần thực tức giận.

Anh Thiên Ngạo thích nữ nhân, nhưng hần không muốn đến gặp, hơn nữa biết rõ ý đồ của đối phương là cái gì, cho dù đối phương đúng khẩu vị của hần, hần cũng nuốt không nổi.

Hần cũng nói với Hàn Tử Hằng rất nhiều lần, nếu trực tiếp từ chối, Hàn Tử Hằng mỗi lần lại đùa giỡn hần, nói là cuộc gặp quan trọng tuyệt đối không thể vắng.

Hôm nay cũng như vậy, bị xiêm áo một đạo, hần thực hận không thể lập tức bóp chết Hàn Tử Hằng, nhưng hần còn muốn bóp chết bản thân hơn, không có việc gì lại đi tin tưởng Hàn Tử Hằng làm gì?!

Hàn Tử Hằng này gần nhất chắc thật thiếu quần áo!

“Đại thiếu gia... Thật sự thật có lỗi... Tiểu y nhà chúng tôi lập tức đi ra...” Cái trán trung niên nam tử điên cuồng đổ mồ hôi lạnh, hần liền mạng lau mồ hôi, nếu nhìn sơ qua, cái áo hần mặc đã ướt hơn phân nửa.

“Nếu thiên kim vội như vậy, tôi xem hôm nào hẹn lại đi.” Anh Thiên Ngạo đã bị chờ đợi nửa canh giờ, hần thấy như vậy là nể tình lắm rồi, dù sao nếu đối phương xuất hiện cũng chỉ đổi lấy lời cự tuyệt hung hăng mà thôi, cần gì đợi lát nữa.

Nếu không phải Hàn Tử Hằng chết tiết ngạnh kéo hần đi, thì ngay cả một phút hần cũng không chờ được.

Anh Thiên Ngạo đứng lên chuẩn bị rời đi, trung niên nam tử rất sợ hãi, chỉ có thể có ý định thất lễ đi theo giữ hần lại.

Máu hần mau dồn lên não, thật vất vả hẹn được Anh Thiên Ngạo, một cơ hội tốt cứ như vậy chuồn mất, bảo hần sao có thể chịu được a?

Có vẻ do hần cầu nguyện thật sự thành kính, ông trời rốt cục nghe lời hần kêu cứu, ở một khắc cuối cùng làm cho nữ nhân xuất hiện.

“Tiểu y, con rốt cục đã tới!” Trung niên nam tử nhìn nữ nhân xuất hiện, vui vẻ thiếu chút nữa không kêu đi ra, hoàn hảo còn kịp.

Sắc mặt Anh Thiên Ngạo lại càng khó nhìn, còn kém vài giây là có thể thoát khỏi, thật sự là đáng chết tới cực điểm!

“Đại thiếu gia, đây là người cùng ngài đề cập qua, con của tôi, Lưu Y Nhân.” Nam nhân bên giới thiệu. Đối với mỹ mạo con gái nhà mình hần không phải khoác lác, hần tin tưởng chỉ cần Anh Thiên Ngạo vừa thấy, tuyệt đối sẽ thích, thông gia không thành vấn đề.

Anh Thiên Ngạo bất đắc dĩ bị Hàn Tử Hằng ấn trở về chỗ ngồi, cũng ngẩng đầu nhìn nữ nhân tên Lưu Y Nhân kia liếc mắt một cái.

Không thể phủ nhận, là một nữ nhân làm cho người ta kinh diễm, một đôi mắt to ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đôi môi nhỏ nhắn, cả người tuy rằng tinh tế, bất quá bộ ngực lại hùng vĩ, đúng cái gọi là gương mặt thiên sứ dáng người ma quỷ.

Hàn Tử Hằng vừa thấy cũng hiểu được nữ nhân này quả là Thái Cực phẩm, y lập tức có thể đoán được trong lòng Anh Thiên Ngạo suy nghĩ cái gì, căn bản đây chính là khẩu vị của hần a!

Tại sao y lại rõ ràng như vậy? Bởi vì cũng là khẩu vị của y a! (Các người bao giờ chả đấu đá nhau).

Hần cùng Anh Thiên Ngạo thích chính là cùng một loại hình nữ nhân.

Tuy rằng thấy bọn họ có suy nghĩ lệch lạc như vậy thì thật đáng buồn, bắt quá nam nhân mà, đương nhiên vẫn hy vọng nữ nhân tuổi càng trẻ càng tốt, dáng người càng nóng bỏng càng tốt, bộ ngực càng lớn càng tốt...

“Đại thiếu gia ngài khỏe... Trên đường tắc xe cho nên đến chậm... Thỉnh ngài dừng cùng Y Nhân trách móc...” Lưu Y Nhân nói, ánh mắt rưng rưng, giống như nếu Anh Thiên Ngạo mắng nàng thì sẽ rơi vài giọt lệ cho hắn nhìn.

Anh Thiên Ngạo trầm tĩnh vài giây, hắn nhìn nữ nhân tên Lưu Y Nhân này, toàn thân cao thấp mặc kệ hắn thấy thế nào, đều thực hợp khẩu vị, có điều, cho dù có hợp cũng chỉ có thể buông tha đi?

Hắn chán ghét phiền toái, cho nên hắn cũng không cùng nữ nhân chính thức kết giao, chỉ như qua đường mà thôi, nhưng nữ nhân trước mắt lại riêng muốn tới trối trự hắn, hắn sao có thể nuốt trôi? Đến lúc đó nếu cùng hắn dây dưa không rõ hắn sẽ thảm.

Hàn Tử Hằng ở một bên, biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, nhìn Anh Thiên Ngạo kia trương ra vẻ mặt tâm động lại không dám hành động, đã sớm ở trong lòng cười vài lần.

Hàn Tử Hằng kỳ thật cũng không phải cố ý bắt hắn tới tham gia loại hẹn hò này, có điều địa vị Anh Thiên Ngạo mới vừa cũng cố, đạo thượng rất nhiều người muốn hướng hắn dựa hơi, cho dù Anh bang không tính toán tiếp thu bang phái bên ngoài, cũng phải cùng một bang phái thành lập quan hệ, như vậy về sau mới làm việc tốt.

Y cùng Anh Thiên Ngạo thương lượng qua, muốn đem sự nghiệp làm được so với hiện tại càng lớn hơn nữa, so với thời đại Lí Khiêm càng lớn hơn mới được.

Cho nên, cho dù y biết Anh Thiên Ngạo chán ghét trường hợp này, cũng chỉ có thể hống liên tục lừa bắt hắn quảng tới, ít nhất, người ta mời không thể thất lễ, về sau gặp mặt mới nói chuyện tốt, về phần xã giao, kỳ thật Anh Thiên Ngạo chỉ cần nói không phải loại hình hắn thích là được, cảm tình nam nữ không thể miễn cưỡng, thì ai dám nói gì.

Bắt quá nhìn khuôn mặt hiện tại của hắn, chỉ biết hắn tâm động, đừng nói hắn, ngay cả y còn tâm động, thật muốn lập tức đem nàng cởi sạch làm nàng.(Ặc, thể chỉ XXOO thôi chứ yêu thì sao hử)

“Tôi không tức giận.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Đại thiếu gia, không biết ngài vừa lòng Tiểu Y nhà chúng tôi không?” Trung niên nam tử xoa xoa tay, hắn cảm thấy Anh Thiên Ngạo nhất định sẽ vừa lòng.

“Hoàn hảo.” Anh Thiên Ngạo khác thường không nói không thích mà nói hoàn hảo, chứng minh hắn thật sự có điểm động tâm.

“Y Nhân cảm ơn đại thiếu gia.” Lưu Y Nhân nghe Anh Thiên Ngạo không chán ghét mình, rốt cục nở nụ cười.

“Vậy đại thiếu gia, không bằng lão nhân gia tôi đi trước, ngài cùng Tiểu Y một chỗ nói chuyện.” Trung niên nam tử rất sợ kéo dài Anh Thiên Ngạo lại thay đổi tâm ý, chạy lấy người, tổng để hai người bọn họ một chỗ nói chuyện.

Anh Thiên Ngạo cũng chưa nói gì, trung niên nam tử liền ly khai.

Hàn Tử Hằng vốn ở trong lòng cười trộm, nhưng y không ngờ tới sự tình lại phát triển trở thành như vậy, hiện tại căn bản cười không nổi.

Hay là Anh Thiên Ngạo muốn đến thật sự? Y nghĩ đến dựa vào cá tính của hắn, nhất định sẽ không cự tuyệt.

Không biết vì sao, Hàn Tử Hằng bắt đầu cảm thấy trong lòng có hơi là lạ.

Anh Thiên Ngạo kỳ thật cũng có chút choáng váng, hắn hoàn toàn không biết vừa nãy mới nói gì, làm cái gì, chờ hắn hoàn hồn, cũng chỉ còn lại Lưu Y Nhân.

Điều duy nhất hắn có thể giải thích cho bản thân, tám phần là do hắn bận rộn quá, không thời gian hảo hảo phát tiết, kết quả trước mặt lại xuất hiện Lưu Y Nhân hợp khẩu vị hắn như vậy, hắn nhất định là hoảng hồn mới để đối phương lưu lại.

“Đại thiếu gia, xin hỏi chúng ta hiện tại nên làm cái gì?” Lưu Y Nhân sợ hãi hỏi. Nàng cảm thấy Anh Thiên Ngạo thoát nhìn tuy rằng thực nghiêm túc, chính là loại nam nhân uy vũ, làm cho nàng rất có cảm giác an toàn, nếu hắn cũng thích nàng thì tốt rồi

Anh Thiên Ngạo hiển nhiên không biết tâm tư của nàng, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, đầu lại cúi thấp xuống. Nếu nàng là nữ nhân bình thủy tương phù (người qua đường), hắn nhất định không nói hai lời đem nàng ngoạn ngoạn, nhưng mà, tình hình này cũng chỉ có thể buông tha..

36. Chương 36: 36

“Lưu tiểu thư, tôi đưa cô về đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Vì sao? Là tôi làm được không tốt sao?” Lưu Y Nhân không ngờ tới Anh Thiên Ngạo mở miệng chính là muốn đưa nàng về, nàng nhớ rõ ba ba vẫn nói nàng phải hảo bắt lấy Anh Thiên Ngạo, cho nên hôm nay nàng còn riêng đến cửa hàng làm tóc mới tới muộn, không ngờ vừa mới đến lại bị đưa về?

“Không, cô hiểu lắm, cô tốt lắm.” Anh Thiên Ngạo nói, lại đứng lên.

“Không, đại thiếu gia, ngài đừng như vậy, để Y Nhân bồi bồi ngài đi?” Lưu Y Nhân đứng lên, hướng về phía Anh Thiên Ngạo, cũng không sợ ngượng trực tiếp ngã vào lòng Anh Thiên Ngạo.

Nàng biết chiêu này đối nam nhân rất hữu dụng, bộ ngực to lớn cũng không phải để nhìn, mà chính là vũ khí, đương nhiên còn khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ cần là nam nhân thì không ai chịu được.

Một màn này xem ở trong mắt Hàn Tử Hằng.

Nếu bình thường, đại khái chỉ ở trong lòng ‘sách’ một tiếng, rồi mắng một câu, tới địa ngục đi Anh Thiên Ngạo, chỗ tốt đều cho người chiếm rồi. Mà hiện tại, trong lòng y lại không như thế, cảm thấy có điểm khó chịu, hơi hơi quay mặt đi không muốn nhìn thấy một họ thân thiết.

Anh Thiên Ngạo không phát hiện Hàn Tử Hằng không thích hợp, bất quá hắn thấy được Lưu Y Nhân rất không thích hợp, tuy rằng hắn thích loại hình này, nhưng hắn cũng không thích nữ nhân có cá tính chủ động, cư nhiên dính tới người hắn? Vừa mới đối ấn tượng của nàng rất tốt lập tức toàn bộ trống rỗng.

“Lưu tiểu thư, thỉnh tự trọng.” Anh Thiên Ngạo kéo khoảng cách giữa hắn với Lưu Y Nhân ra, ngữ khí nghiêm túc lên.

Lưu Y Nhân bị hắn lôi kéo cũng luống cuống, nước mắt lập tức lăn xuống, đương nhiên đây chính là một loại thủ đoạn trang đáng thương, nàng cũng không tin Anh Thiên Ngạo còn có thể đối nàng nhìn như không thấy.

Hàn Tử Hằng xem tình huống không quá thích hợp, vốn định khuyên Anh Thiên Ngạo không cần khi dễ người ta, nhưng lại nghĩ tới vừa nãy Lưu Y Nhân cư nhiên nhào vào Anh Thiên Ngạo, sẽ không rất vui giúp nàng. (người ghen thì nói đi còn bày đặt lí do lí chấu)

Bởi vì y biết Anh Thiên Ngạo chán ghét nữ nhân chủ động, cũng chán ghét nữ nhân thích khóc. Y tính toán ở một bên xem kịch vui là tốt rồi.

Quả nhiên như Hàn Tử Hằng sở liệu, thấy Lưu Y Nhân khóc, Anh Thiên Ngạo lại càng phát hỏa.

“Lưu tiểu thư, tôi đưa cô về, đi thôi.” Anh Thiên Ngạo trực tiếp đi ra ngoài, đem đối phương quăng ở bên trong, hắn không thể chịu đựng được loại nữ nhân này.

Hàn Tử Hằng nhìn Lưu Y Nhân trước mắt đã khóc tới khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ, ai kêu nàng dẫm chân mình của Anh Thiên Ngạo. (Xem người hã hề quá ha~).

Hơn nữa, ai kêu nàng loạn bính Anh Thiên Ngạo, xứng đáng!

Tính cách Anh Thiên Ngạo thực khó hiểu, hẳn không phải chán ghét người khác bính hẳn, nhưng không gặp qua rồi mà chưa được sự cho phép thì không thể đụng vào hẳn, bằng không kết cục giống như Lưu Y Nhân này.

Nhưng Hàn Tử Hằng càng xem nàng như vậy lại càng là buồn cười, tâm tình tốt.

“Đi thôi, Lưu tiểu thư.” Hàn Tử Hằng làm bộ hống nàng, đem nàng mang ra ngoài.

Trên xe.

Hàn Tử Hằng phụ trách lái xe, Anh Thiên Ngạo ngồi ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, đến nỗi Lưu Y Nhân một người ngồi phía sau, đại khái còn chưa có khóc đủ, nước mắt vẫn rơi.

Lưu Y Nhân không hiểu được vì sao Anh Thiên Ngạo không thích nàng, còn đối nàng hung ác như thế, nàng căn bản cũng mới cùng hẳn lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa từ nhỏ nàng đã được phụng ở trong lòng bàn tay che chở, chưa từng chịu ủy khuất. Hơn nữa nam nhân nào nhìn thấy nàng không phải bị nàng mê đến thần hồn điên đảo? Anh Thiên Ngạo dường như coi nàng như rắn rết, kính nhi viễn chi.

Hàn Tử Hằng từ kính chiếu hậu nhìn Lưu Y Nhân, đại khái cũng có thể đoán được nàng suy nghĩ cái gì, khẩu trừ nhân tố qua các cuộc hẹn, kỳ thật không phải Lưu Y Nhân có vấn đề, là Anh Thiên Ngạo có bệnh, không hiểu một đồng lớn cấm kỵ, Lưu Y Nhân không phải người thứ nhất cũng không phải người cuối cùng bị hẳn cự tuyệt.

Trong lòng Hàn Tử Hằng vì nàng bi ai.

“Đại thiếu gia... Y Nhân có thể xin hỏi ngài một vấn đề không...?” Lưu Y Nhân quyết định nàng không cần buồn không mở miệng, nàng nhất định phải biết rõ ràng Anh Thiên Ngạo rốt cuộc không hài lòng nàng ở chỗ nào?

Nhưng Anh Thiên Ngạo không có đáp lại, ngay cả ánh mắt cũng chưa mở.

“Y Nhân rốt cuộc có điểm nào khiến ngài không hài lòng? Thỉnh ngài nói cho Y Nhân đi?” Lưu Y Nhân mặc kệ Anh Thiên Ngạo có đáp lại hay không, vẫn kiên trì hỏi.

Đương nhiên, Anh Thiên Ngạo vẫn không mở miệng.

Cuối cùng vẫn do Hàn Tử Hằng nhảy ra làm dịu không khí.

“Lưu tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm, đại thiếu gia nhà chúng tôi tuyệt đối không phải đối với cô có gì bất mãn?” Hàn Tử Hằng đánh bài giảng hòa. Trong lòng thì đang mắng Anh Thiên Ngạo, giả vờ ngủ? Y biết hẳn căn bản không ngủ được chứ?

“Vậy tại sao ngay cả một chút thời gian cùng Y Nhân ở chung cũng không cho?” Lưu Y Nhân không tin Hàn Tử Hằng nói, nhất định là Anh Thiên Ngạo chán ghét nàng làm sao, chỉ là muốn cho nàng biết nàng mới có thể sửa a.

“Này... Lưu tiểu thư, tôi cứ việc nói thẳng, cô nghe xong không nên tức giận. Kỳ thật cô... Không phải là loại hình đại thiếu gia chúng tôi thích...” Hàn Tử Hằng nói được một bộ thật cẩn thận, ý nghĩ Lưu Y Nhân hẳn là người thông minh, hiểu được ý tứ của ý.

Lưu Y Nhân quả thật nghe hiểu, nhưng nàng không cam lòng a, nàng tuy rằng là lần đầu tiên cùng Anh Thiên Ngạo gặp mặt, nhưng đã sớm lên xem qua ảnh hắn vài lần, nàng chính là thích Anh Thiên Ngạo, nàng không muốn buông tha cho Anh Thiên Ngạo.

“Vậy... Anh giúp tôi được chứ...? Đại thiếu gia thích loại nữ nhân nào, tôi có thử biến thành như vậy.” Lưu Y Nhân chuyển hướng Hàn Tử Hằng xin giúp đỡ, ý là bảo tiêu hắn, nhất định rõ ràng hắn thích gì.

Hàn Tử Hằng thật đúng là bị Lưu Y Nhân làm hoảng sợ, nữ nhân này nghe không hiểu tiếng người sao? Đã cố nói khéo như vậy, hơn nữa, nàng nhảy vào ai không nhảy, cứ ngạnh nhảy vào Anh Thiên Ngạo?

Này không thể được, tìm cách bức lui đối phương mới được!

“Lưu tiểu thư, ta là có thể nói cho cô đại thiếu gia thích loại hình gì, nhưng mà... Cô thật sự không tắt yếu cố ý đem bản thân biến thành như vậy... Tôi cảm thấy cô như vậy là được rồi...” Hàn Tử Hằng nói úp mở, không trực tiếp đáp lại Lưu Y Nhân.

“Nói cho tôi biết đi, Y Nhân cầu anh.” Lưu Y Nhân nghe Hàn Tử Hằng nói thật sự biết, mừng rỡ lên, nàng nhất định phải biết rõ ràng Anh Thiên Ngạo thích thể nào.

“Này... Đại thiếu gia thích loại hình có điểm kỳ lạ, hắn không thích người gầy yếu, hắn thích loại hình vận động, làn da khỏe mạnh, tốt nhất là có điểm cường tráng, bộ ngực càng phẳng càng tốt, mông cũng không phải quá nhỏ, chân đương nhiên phải có chút cơ bắp mới được...” (Ta thấy người tả người thì có, đồ xiên xẹo) Hàn Tử Hằng nói rất vui vẻ, ý không lợi hại gì cả, chỉ động não một chút, dù sao chỉ cần nói tương phản lại Lưu Y Nhân là được.

Lưu Y Nhân quả nhiên càng nghe càng đỏ mặt hơi lạnh, Anh Thiên Ngạo thật sự thích loại nữ nhân này?

37. Chương 37: 37

“Lưu tiểu thư, tôi biết điều này thực khó nói, nhưng cô vẫn nên buông tha, không cần vì đại thiếu gia mà hy sinh...” Hàn Tử Hằng nghĩ, nếu không bức lui người thì cũng kỳ quái đi? Có nữ nhân nào sẽ muốn đem bản thân biến thành như vậy? Hơn nữa thân hình Lưu Y Nhân rất được, còn cần cải tạo?

“Không phải là anh đang nháo Y Nhân chứ? Điều này nghe thật sự rất vớ vẩn!” Lưu Y Nhân càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng, nhất định là y cố ý lừa mình.

“Tôi sao dám lừa cô?” Đúng, chính là lừa ngươi, mau buông tha đi. Hàn Tử Hằng lại nghĩ. (Ngươi diệt trừ tình địch cũng ác lắm).

“Không có khả năng, Y Nhân không tin, tuyệt đối không có khả năng!” Lưu Y Nhân che tai cúi đầu, đây là giả, nàng không tin.

“Sao lại không có khả năng?” Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, Anh Thiên Ngạo cuối cùng mở miệng, cũng mở mắt.

Hàn Tử Hằng đương nhiên sẽ không nói tiếp, Anh Thiên Ngạo đại khái muốn tự xử lý đi, vậy y ngồi xem kịch hay là được.

“Ngài thật sự thích mẫu hình này?” Lưu Y Nhân nghe Anh Thiên Ngạo nói như thế, thật sự khiếp sợ, chẳng lẽ bảo tiêu hấn nói đều là thật sự?

“Đúng, tôi thích loại mẫu này.” Anh Thiên Ngạo nhìn qua kính chiếu hậu, thấy mặt Lưu Y Nhân vì câu trả lời nháy mắt trắng bệch.

“Ngài gạt người! Ngài sao có thể thích loại nữ nhân này?” Lưu Y Nhân vẫn không muốn tin tưởng, điều này không khỏi đã kích nàng, nàng thế nhưng so ra kém cái loại nữ nhân này?

“Tôi chỉ nói tôi thích loại này, cũng chưa nói tôi thích nữ nhân đi?” Anh Thiên Ngạo nói tiếp, lần này còn có điểm mơ hồ.

Hàn Tử Hằng cũng hiểu được có phần buồn bực, hấn lại không thích nữ nhân?

“Ngài... Ngài thích nam nhân...?” Lưu Y Nhân làm sao cũng không nghĩ tới, nam nhân uy phong lẫm liệt như vậy cư nhiên lại thích nam nhân, chẳng lẽ nàng thật sự không có hy vọng.

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng có thể nói với cô tôi thích nam nhân như thế nào. Hàn Tử Hằng, dừng xe.” Anh Thiên Ngạo đột nhiên cười cười.

“Cái gì?” Lưu Y Nhân không hiểu ý tứ của Anh Thiên Ngạo.

Hàn Tử Hằng đưa xe đậu ven đường, y cũng không biết Anh Thiên Ngạo muốn làm gì, chẳng lẽ đem con người ta quăng ở đây? Không tốt đi? Dù sao cũng gần tới rồi, cũng không còn một đoạn nữa a.

“Hàn Tử Hằng, đưa đầu lại đây.” Anh Thiên Ngạo ra mệnh lệnh.

Hàn Tử Hằng không nghĩ nhiều liền đưa đầu tới.

“Xem rõ, Lưu tiểu thư, tôi thích nam nhân như vậy.”

Anh Thiên Ngạo nắm lấy gáy y, trực tiếp hôn lên môi y, ở trước mắt Lưu Y Nhân ước chừng trình diễn hai, ba phần chung.

Lưu Y Nhân bị hù chết, thấy hai nam nhân ở trước mặt hôn thành như vậy, bọn họ căn bản không bình thường a! Không được, nàng chịu không nổi, nàng phải lập tức rời đi mới được! Thế là nàng không nói hai lời mở cửa xe, xuống xe xong liền chạy như điên, một chút cũng không lưu luyến.

Nghe tiếng cửa xe bị đóng cửa, Hàn Tử Hằng đẩy Anh Thiên Ngạo một phen, khóe miệng cười, cứ nhiên ăn đậu hủ y? Nếu không muốn nói phải đem Lưu Y Nhân thu phục, y mới không phối hợp để hân hôn a!

Đúng! Không có khả năng! (Thích bỏ xừ ~)

” Cái gì a?” Anh Thiên Ngạo mãnh liệt bị đẩy ra, đương nhiên là vẻ mặt khó hiểu, hân vừa nãy còn hôn đến say mê.

“Người không cần tiếp tục diễn màn biến thái này, ta là nam nhân!” Hàn Tử Hằng tức giận mắng hân, đã cùng hân nói qua nhiều lần, người này vẫn biến thái như vậy.

“Cho nên?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

“Anh Thiên Ngạo, cậu rốt cuộc có nên tới bác sĩ không a? Cậu thật sự có bệnh!” Quên đi, y vẫn nên giúp hân đăng ký, Anh Thiên Ngạo bệnh rất nghiêm trọng không xem không được.

“Tôi còn nghĩ có bệnh chính là cậu, vừa nãy cậu hình dung người kia chẳng lẽ không phải đang nói chính cậu sao?” Anh Thiên Ngạo vốn nhắm mắt không muốn nói chuyện, nhưng Hàn Tử Hằng nói càng ngày càng kỳ quái, tổng cảm thấy y hình dung hình tượng kia rõ ràng là đang nói chính y. (Há há há)

“Đệt, tôi nói lúc nào?” Hàn Tử Hằng thấy mình đủ oan, bắt quá cẩn thận ngẫm lại, mỗi một điều kiện y đều phù hợp a? Mẹ ơi, rất oan!

“Không quan hệ, tôi đã biết.” Anh Thiên Ngạo vỗ vỗ bờ vai của y, thở dài một hơi.

“Tới địa ngục đi Anh Thiên Ngạo, cậu không cần nghĩ bậy!” Đệt, sao lại bôi nhọ y, y vừa mới hảo tâm cứu hân a.

“Yên tâm đi, nếu tôi thích cậu như thế, tôi sẽ tốt với cậu, tương lai của cậu hãy giao cho tôi đi.” Anh Thiên Ngạo khó có khi đối y vui đùa.

Hàn Tử Hằng đương nhiên hiểu ý tứ của hắn, hắn chính là nói y tự xưng là loại hình hắn thích.

Cho nên Hàn Tử Hằng nhận không được đối hắn động thủ, Anh Thiên Ngạo cũng không phải đèn dầu cạn, bên trong xe không gian quá nhỏ, nhích tới nhích lui vẫn đụng vào bản thân.

“Hàn Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo kêu y.

“Gi?” Mỗi lần nghe Anh Thiên Ngạo kêu y liền cảm thấy không có gì chuyện tốt. (Đúng a~)

“Về nhà nhanh lên.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Là muốn nhanh cỡ nào? Cậu lúc nào nhưng nhớ gia đình như thế?” Hàn Tử Hằng ngoài miệng là nói như thế, bất quá cũng dần dần tăng thêm tốc độ.

Y rất không tự giác chấp hành chỉ thị Anh Thiên Ngạo cho y.

“Càng nhanh càng tốt.” Anh Thiên Ngạo nói, rồi lại nhắm mắt.

“Rốt cuộc đang đuổi cái gì? Là có chuyện gì sao?” Hàn Tử Hằng khó hiểu.

“Không có việc gì, chỉ là rất muốn làm cậu, chúng ta mau trở về thôi.” Anh Thiên Ngạo nói thực đương nhiên.

“Đệt!” Hàn Tử Hằng thật muốn khóc, Anh Thiên Ngạo sao còn không buông tha y a?

Nhưng còn hơn là Anh Thiên Ngạo nói y cút đi lại đau như xé rách tâm can, nói như vậy nghe ra, không biết tại sao có vẻ êm tai hơn.

Y dường như không có biện pháp chán ghét, thậm chí y cũng hiểu được bản thân có điểm khát vọng Anh Thiên Ngạo.

Xem ra Anh Thiên Ngạo nói đúng, người bệnh kỳ thật là y đi?

*_*_*_*_*

Bởi vì dưới Anh bang có hơn mười vùng, cho nên bọn họ đang thảo luận nên để cho ai đi phụ trách, cả nhà tụ cùng một chỗ bàn bạc.

“Mị Sí, Bất Lạc Thành giao cho chú tới quản lý.” Anh Thiên Ngạo nói.

Bất Lạc Thành là một sông bạc của Anh bang, nhưng Anh Thiên Ngạo cố ý để cho nó phát triển lớn hơn nữa, hy vọng khiến nó trở thành sông bạc lớn nhất dưới trướng Anh bang, cho nên hắn muốn cho Anh Mị Sí đến quản lý nơi này, người ra vào sông bạc phức tạp, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Anh Mị Sí có thể đảm nhiệm, hơn nữa hắn cũng tin tưởng năng lực của Mị Sí.

“Được rồi, nhưng, Dạ Sắc thì sao?” Anh Mị Sí cảm thấy bản thân phải quản lý Bất Lạc Thành là không kém, nhưng hắn cũng đưa ra nghi vấn của hắn.

Dạ Sắc khách sạn lớn nhất trước mắt của Anh bang, tuy phương châm kinh doanh là nơi cho khách nhân tới tiêu xài mà thôi, nhưng nơi này, cùng sông bạc giống nhau, người lui tới cũng không đơn thuần, chính hắn thật sự không biết nên chọn đệ đệ nào có năng lực đảm nhiệm? Chính hắn, lợi hại thế nào cũng không thể kiêm hai chức đi?

Anh Thiên Ngạo quả thật cũng vì vấn đề này hao tổn tâm trí, hắn nguyên bản muốn cho Hàn Tử Hằng phụ trách, nhưng nói thật, Hàn Tử Hằng theo hắn cũng đã đủ mệt mỏi, nếu cho y thêm gánh nặng, chỉ sợ Hàn Tử Hằng sẽ ăn không tiêu.

Mà Hàn Tử Hằng lại là loại người lúc oán giận sẽ có bao nhiêu mệt, mặc kệ cái gì cũng yên lặng hướng tới hắn.

38. Chương 38: 38

“Đại ca... Có thể đem Dạ Sắc giao cho em không?” Anh Lạc Ngưng mở miệng, xưng phong nhận việc nói muốn tiếp quản Dạ Sắc.

“Điều này không thể? Anh không cho phép!” Anh Mị Sí nói đầu đầu tiên. Đùa gì chứ, Lạc Ngưng đơn thuần như thế sao có thể chạm tới nơi này?

“Tôi cũng không đồng ý.” Anh Thiên Ngạo cũng có ý tưởng giống hắn. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn cho Lạc Ngưng tiếp nhận sản nghiệp Anh bang, cậu chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà, được mọi người bảo hộ là tốt rồi.

“Đại ca... Em đã không phải trẻ con... Em có thể...” Anh Lạc Ngưng biết, trước mắt trận này rất khó đánh, nhưng cậu vẫn muốn đánh, bởi vì cậu không muốn luôn được bảo hộ, nếu có thể, cậu cũng muốn vì mọi người làm chút gì đó.

“Lạc Ngưng, nghe lời, cái gì em cũng không cần làm.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Đại ca...Dạ Sắc cần có người quản lý... Nhị ca đã tiếp nhận Bất Lạc Thành... Kì Kì cùng Mạc Mạc lại còn nhỏ... Tổng không có khả năng bảo hai đứa gánh đi...?” Anh Lạc Ngưng tiếp tục thuyết phục hần.

“Cho dù như vậy cũng không tới phiên em làm.” Anh Thiên Ngạo vẫn không muốn, hần đương nhiên biết hai đệ đệ khác cũng không thể, cho nên hần mới đau đầu.

“Đúng vậy, Lạc Ngưng, anh cũng không muốn em làm việc này.” Anh Mị Sí cũng hát đệm.

Hàn Tử Hằng một câu cũng không muốn nói, chỉ lẳng lặng nhìn ba người này người một câu ta một câu, thuận tiện nghĩ nghĩ để chuẩn bị mở miệng.

Dù sao loại chuyện này cuối cùng vẫn rơi xuống trên người y, y đã sớm biết.

“Đại ca... Chẳng lẽ anh có người thích hợp để chọn sao...?” Anh Lạc Ngưng hỏi hần.

“Đương nhiên chính là Hàn Tử Hằng a, bằng không còn có ai.” Anh Mị Sí giành trước trả lời.

“Tử Hằng ca...? Vì sao...?” Anh Lạc Ngưng khó hiểu, Tử Hằng ca nào có biện pháp xử lý nhiều chuyện như thế?

“Nào có gì, bằng không có thể làm sao?” Anh Mị Sí mới bất chấp Hàn Tử Hằng có mệt hay không, dù sao hần không muốn Lạc Ngưng đi ra bên ngoài phao đầu xuất hiện.

Anh Thiên Ngạo trong lòng giãy dụa, không biết nên lấy chủ ý gì cho tốt.

“Vậy giao cho tôi đi.” Hàn Tử Hằng cuối cùng hé răng.

“Hàn Tử Hằng đã nói như thế, vậy cho hần đi.” Tính người thúc thời, Anh Mị Sí nghĩ.

“Không được!” Nhưng Anh Lạc Ngưng lại đột nhiên sinh khí.

“Đại ca, không thể để Tử Hằng ca vất vả như thế, anh ấy phải bảo vệ anh còn phải xử lý nội bộ bang đã muốn đủ mệt mỏi, sao có thể để anh ấy tiếp nhận Dạ Sắc? Huống hồ, đây là việc Anh gia chúng ta nên phụ trách không phải sao? Không phải chuyện gì cũng để cho Tử Hằng ca vì chúng ta bôn ba!” Anh Lạc Ngưng khó có khi dùng ngữ khí mạnh bạo nói.

Hàn Tử Hằng có điểm kinh ngạc, Anh Lạc Ngưng cư nhiên sẽ vì y nói chuyện?

“Lạc Ngưng, em... Thật sự muốn tiếp quản Dạ Sắc?”

Anh Thiên Ngạo có điểm bị Anh Lạc Ngưng nói làm đả động, hấn cảm thấy được cậu nói đúng, Hàn Tử Hằng nói sao cũng không phải người Anh gia, quả thật không cần phải vì bọn họ làm tới tình trạng này.

“Em có thể, tin tưởng em, đại ca.” Trong mắt Anh Lạc Ngưng tràn ngập kiên định.

Đại khái đây là tính chất chuyên chúc đặc biệt của Anh gia bọn họ đi? Mỗi người một khi quyết định thật sự rất khó sửa đổi, nhất là khi lộ ra ánh mắt kiên định như thế, tỏ vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Anh Thiên Ngạo có nghĩ tới Lạc Ngưng tiếp quản Dạ Sắc sẽ được, nhưng cũng ở dưới tình huống bất đắc dĩ mới suy tính, nếu Lạc Ngưng có tâm, không bằng để cậu thử xem? Nhưng còn Mị Sí. Cho dù bức Mị Sí tiếp quản hai vùng cũng không thể chuyên tâm, nhưng liên lụy đến Lạc Ngưng, không cần hấn nhiều lời hấn cũng sẽ đi hỗ trợ.

“Vậy... Dạ Sắc làm phiền tới em.” Anh Thiên Ngạo cuối cùng thỏa hiệp.

“Em sẽ cố gắng, đại ca, cảm ơn anh.” Cuối cùng cũng thuyết phục được đại ca, thật tốt quá, Anh Lạc Ngưng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh Mị Sí tuy rằng rất không đồng ý, nhưng hấn cũng không có biện pháp phản kháng đại ca, chính mình chạy hai bên chạy là được, miễn cho Lạc Ngưng có sai lầm gì hấn sẽ chịu không nổi.

*_*_*_*_*

Hàn Tử Hằng cảm thấy rất quái lạ, phi thường quái.

Anh Thiên Ngạo sao có thể dễ dàng thỏa hiệp? Lấy hiểu biết của y đối hấn, căn bản không hợp với lẽ thường a!

“Lại suy nghĩ cái gì?”

Thanh âm Anh Thiên Ngạo phía sau truyền đến, Hàn Tử Hằng bị hấn làm hoảng sợ.

Anh Thiên Ngạo phát hiện Hàn Tử Hằng dạo này luôn như vậy, thường thường xảy ra tình trạng không biết suy nghĩ cái gì, nhìn y một bộ bị hấn dọa nhảy dựng, không nói gì thật bất đắc dĩ.

“Anh Thiên Ngạo, tôi hỏi cậu.” Hàn Tử Hằng quyết định trực tiếp hỏi bản nhân sẽ nhanh hơn.

“Hỏi cái gì?”

“Sao cậu lại nguyện ý để cho Lạc Ngưng tiếp quản Dạ Sắc?”

“EM ấy nói như vậy, bằng không thì sao?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy hần nên tôn trọng quyết định của Lạc Ngưng.

“Không có khả năng, đừng nói giỡn.” Hàn Tử Hằng đối hần lắc lắc đầu.

“Cái gì không có khả năng?” Không hiểu đây là đang nói gì?

“Dựa vào cậu bảo hộ Lạc Ngưng như thế sao có thể để em ấy tiếp quản?” Hàn Tử Hằng mặc kệ nghĩ sao cũng thấy được không hợp.

“Sao vậy? Hay cậu cũng muốn tiếp quản?” Anh Thiên Ngạo lười nói thêm, hơn nữa cũng không muốn cho Hàn Tử Hằng biết kỳ thật hần lo lắng không muốn để y quá mệt mỏi.

Lời nói không được tự nhiên, hần nói không nên lời.

“Vậy cũng không sao, dù sao tôi cũng thực nhàn.” Hàn Tử Hằng nói trái với lương tâm.

“Thực nhàn? Cậu có nhiều thời gian phải không?” Anh Thiên Ngạo đương nhiên biết y nói không phải thật sự, đừng nói đi theo hần bên người bảo hộ hần, thường thường mỗi ngày về đến nhà còn phải đi xử lý công việc, không lẽ có nhiều thời gian?

“Đúng vậy, mỗi ngày chỉ phải bảo hộ cậu tôi nhanh buồn chết, Dạ Sắc không tôi, hần sẽ chơi vui lắm.” Hàn Tử Hằng cười cười, ngẫu nhiên muốn trạc Anh Thiên Ngạo một chút.

“Sao vậy? Cậu lại quên tôi nói rồi cái gì rồi sao?” Anh Thiên Ngạo nhìn y như vậy, chẳng lẽ là muốn đi Dạ Sắc tìm hoan mua vui?

“Nói cái gì?” Hàn Tử Hằng đưa đầu tựa vào trên bàn, kỳ thật y có điểm mệt mỏi, nhưng lại rất muốn cùng Anh Thiên Ngạo đấu đấu vô mồm.

“Thân thể của cậu là của tôi, cậu đã quên sao?” Anh Thiên Ngạo cố ý đi đến trước mặt y nhìn y.

Hàn Tử Hằng ngẩng đầu lên, nhìn hần một cái, trong lòng vẫn cảm thấy được, người này bệnh còn chưa hết a?

“Sao không trả lời?” Không nghe được câu trả lời, Anh Thiên Ngạo sẽ không bỏ qua.

“Vâng, có thể bị cậu thích thật sự là vinh hạnh của tôi.” Hàn Tử Hằng bĩu môi.

“Đương nhiên là vinh hạnh của cậu.” Anh Thiên Ngạo nói.

Hàn Tử Hằng không biết vì sao, cổ cảm giác rối rắm như tơ vò rong lòng kia lại dâng lên.

Rốt cuộc y ở trong lòng Anh Thiên Ngạo, Hàn Tử Hằng là cái gì?

39. Chương 39: 39

Anh Lạc Ngưng tiếp quản Dạ Sắc cũng đã qua một tháng.

Hôm nay, Hàn Tử Hằng vì cảm thấy tâm tình phiền toái, đột nhiên rất muốn đi uống rượu, cũng muốn tìm ai đó bồi, thế là tới Dạ Sắc, dù sao nơi đó mặc kệ là rượu hay mỹ nhân đều có rất nhiều.

“Tử Hằng ca? Sao anh lại đến đây?” Anh Lạc Ngưng nhìn người tới là Hàn Tử Hằng có điểm kinh ngạc, bởi vì ở bên cạnh không có đại ca.

“Lạc Ngưng, cho tôi một chai rượu.” Hàn Tử Hằng cùng cậu đánh tiếng chào hỏi, trực tiếp bước tới một chỗ trống xuống.

Anh Lạc Ngưng tự mình chọn một chai rượu cho y.

“Tử Hằng ca, sao chỉ có mình anh, đại ca em đâu?” Anh Lạc Ngưng hỏi y, thuận tiện giúp y rót rượu.

“Em hỏi thế thật buồn cười, anh có tất yếu đi đâu cũng mang đại ca theo sao?” Hàn Tử Hằng tiếp nhận rượu, một ngụm uống cạn.

Anh Lạc Ngưng nhìn y uống rượu uống đến mãnh liệt như thế, nghĩ thầm đại khái tâm tình y thật không tốt đi?

“Không, ngẫu nhiên một mình thả lỏng cũng tốt lắm.” Anh Lạc Ngưng thuận lời đáp lại.

“Lạc Ngưng, anh nghĩ em hẳn có thể làm được đi? Hai thằng anh kia của em thật sự là...” Hàn Tử Hằng vốn muốn nói, hai tên kia rất biến thái, nhưng ngẫm lại vẫn nên quên đi.

“Đúng vậy, em hiểu, cho nên em mới muốn tự độc lập.” Anh Lạc Ngưng thật cũng thẳng thắn nói ra.

“Độc lập ác? Hẳn là rất khó đi...” Hàn Tử Hằng cười. Anh Lạc Ngưng rất không biết hai người kia xem cậu là bảo bối đi?

“Tử Hằng ca, không phải tâm tình không tốt?” Anh Lạc Ngưng hỏi.

“Cũng không, chỉ có chút mệt, đến thả lỏng một chút, Lạc Ngưng, tìm cho ta mỹ nhân xinh đẹp theo giúp ta đi?” Hàn Tử Hằng đùa.

“Thật sự? Vậy Tử Hằng ca thích loại hình gì?” Anh Lạc Ngưng đáp lại y. Cậu dường như cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua Hàn Tử Hằng nói thích loại nữ nhân nào.

“Àn... Ít nhất phải giống Lạc Ngưng rất xinh đẹp a.” Hàn Tử Hằng đùa đùa cậu.

“Tử Hằng ca...” Anh Lạc Ngưng mặt cười đỏ lên. Ai, bọn họ thật sự rất thích giễu cợt cậu.

“Anh hay nói giỡn, có cậu theo giúp tôi là đủ rồi.” Hàn Tử Hằng cười. Anh Lạc Ngưng chính là da mặt quá mỏng, Anh Mị Sí mới có thể thích khi dễ cậu như thế.

Hai người hữu thuyết hữu tiểu hàn huyền một trận, lại có một tên khách không mời mà đến hưởng bọn họ tới gần.

“Đây không phải tam thiếu gia xinh đẹp sao? Sao lại rót rượu cho người ta?” Một khách nhân uống đến say ngà đột nhiên đánh gãy bọn họ.

“Mày là ai? Tại sao lại nói chuyện với tam thiếu gia như vậy?” Hàn Tử Hằng nhìn hắn, trực giác của y cho thấy người này muốn đến quấy phá.

“Vậy mày là ai? Tại sao để cho đại mỹ nhân chúng ta giúp mày rót rượu?” Nam nhân đặt móng hướng bên cạnh Anh Lạc Ngưng ngồi xuống.

“Ngài uống quá rồi, tôi kêu người đưa ngài về đi?” Anh Lạc Ngưng biết, người uống rượu là rất khó câu thông, liền muốn ngoắc người lại mang hắn đi.

“Không cần, đại mỹ nhân, cậu cũng giúp ta rót rượu đi...” Nam nhân đột nhiên bắt được tay Anh Lạc Ngưng, muốn cậu hắn giúp hắn rót rượu.

Hàn Tử Hằng nhìn không vừa mắt, đứng lên, chén rượu trong tay hất vào người đối phương.

“Đã say khướt rồi thì về cho tao!” Hàn Tử Hằng nói.

Nam nhân bị hất rượu đầy người, nhất thời sinh khí, nắm lấy cổ bình rượu đập xuống bàn, trong tay nắm một nửa bị vỡ còn lại đối Hàn Tử Hằng thét.

“Con mẹ mày, mày có biết lão tử là ai không? Cưng nhiên dám nói với tao như vậy?” Nam nhân hướng y rống giận.

“Vậy mày có biết tao là ai không?” Đùa gì chứ, dám dùng loại khẩu khí này cùng y nói chuyện?

Anh Thiên Ngạo luôn có một người đi theo kêu Hàn Tử Hằng, trên đạo thượng mọi người biết đến, chính là nam nhân say rượu nên căn bản nhận không ra người trước mắt là ai.

“Hảo, xem tao phải giáo huấn mày!”

Nam nhân cầm lấy nửa chai rượu vỡ vọt qua, nhưng hắn còn chưa đụng tới Hàn Tử Hằng đã bị y đá văng, nam nhân chưa từ bỏ ý định, lại múa máy bình rượu đi tới gần y, Anh Lạc Ngưng ở một bên thấy vậy liền khẩn trương, theo bản năng muốn cướp chai rượu trong tay nam nhân trong tay, lại bị chai rượu cắt vào tay chảy máu.

Hàn Tử Hằng vừa thấy bị dọa đến ngậy người, nam nhân rốt cuộc đang làm cái gì? Cưng nhiên tổn thương Anh Lạc Ngưng, hắn là muốn chết sao?!

Hàn Tử Hằng nghĩ nếu không ngăn cản hắn sẽ càng phiền toái, thế là dùng mảnh một phen cầm lấy tay đối phương, lại không chú ý tới tay kia của hắn đang thuận thế lại lấy một chai rượu từ trên bàn tính toán đập vào đầu y, Hàn Tử Hằng nhất thời nóng vội, trực tiếp dùng tay tiếp được chai rượu, kia lại vì va chạm lực đạo quá mạnh làm cho chai rượu vỡ, những mảnh thủy tinh trực tiếp cắt vào lòng bàn tay, nhưng y không có thời gian quản nhiều như thế, lập tức đem nam nhân đập lặn trên đất, kêu người lại đem hắn mang đi, thuận tiện công đạo sau này không cho phép hắn vào Dạ Sắc.

“Tử Hằng ca... Anh chảy máu...” Anh Lạc Ngưng thấy tay phải Hàn Tử Hằng đầy máu, trong tay còn dính lại vài mảnh thủy tinh nhỏ.

“Anh không sao, Lạc Ngưng, em có sao không?” Nhưng ý niệm thứ nhất trong đầu của Hàn Tử Hằng không phải thương thế bản thân, mà là Anh Lạc Ngưng, y bắt lấy tay Anh Lạc Ngưng nhìn một chút, hoàn hảo, chỉ là vết cắt nhỏ mà thôi, hoàn hảo...

“Tử Hằng ca... Mau tới bệnh viện... Anh chảy rất nhiều máu...” Anh Lạc Ngưng vội muốn chết, đến lúc nào y còn quan tâm tới cậu? Rõ ràng vết thương của y còn nghiêm trọng hơn.

Hàn Tử Hằng vừa này còn không cảm thấy được đau, nhìn Anh Lạc Ngưng không bị thương, y buông tâm, lúc này mới phát hiện tay phải dính toàn thủy tinh, máu chảy đầm đìa nghiêm trọng.

*_*_*_*_*

Anh Lạc Ngưng bị thương, tuy rằng vết thương rất nhỏ, cũng đủ để cho Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí phát hỏa.

“Hàn Tử Hằng, người làm sao vậy, sao lại làm Lạc Ngưng bị thương?!” Anh Mị Sí không thể lý giải, có Hàn Tử Hằng bên cạnh, sao còn có thể làm cho Lạc Ngưng bị thương?

“Nhị ca, anh đừng như vậy, không liên quan tới Tử Hằng ca.” Anh Lạc Ngưng muốn chậm rãi từ từ nói.

“Hàn Tử Hằng, người ở trước mặt cậu, cậu còn có thể để Lạc Ngưng bị thương?” Anh Thiên Ngạo cũng lạnh lùng ra mặt, ngữ khí lạnh lẽo.

“Đại ca...” Anh Lạc Ngưng thật sự không biết nên làm sao mới tốt, rõ ràng là lỗi của cậu, nhưng hai ca ca lại nghe không vào, vẫn đối Tử Hằng ca phát hỏa.

“Lạc ngưng, em lui ra.” Anh Thiên Ngạo không nghĩ lại nghe Anh Lạc Ngưng giúp Hàn Tử Hằng cầu tình, muốn cậu rời khỏi.

“Đi thôi, Lạc Ngưng.” Anh Mị Sí kéo Anh Lạc Ngưng ra ngoài, sự tình giao cho đại ca xử lý là tốt rồi, Hàn Tử Hằng thật sự rất khiếm danh!

Hàn Tử Hằng ngay từ lúc mới bắt đầu, chỉ ngồi tại chỗ, cái gì cũng chưa phản bác.

Làm cho Anh Lạc Ngưng bị thương là lỗi của y, cho nên y không lời nào để nói.

“Hàn Tử Hằng, cậu không có gì muốn nói?” Anh Thiên Ngạo hỏi lại y, muốn cho y một cái cớ vì chính mình biện giải.

“Không có.” Nhưng Hàn Tử Hằng hiển nhiên không muốn tìm lý do giải vây cho bản thân.

“Như vậy, cậu thừa nhận Lạc Ngưng bị thương đều là sai lầm của cậu?!” Anh Thiên Ngạo cảm thấy được, Hàn Tử Hằng như vậy làm cho hắn cực kỳ giận dữ.

“Phải” Hàn Tử Hằng cúi thấp đầu.

“Hàn Tử Hằng!!”

40. Chương 40: 40

Kỳ thật, Anh Thiên Ngạo cũng không muốn nghe y nói như thế, hắn thực tức giận khi Hàn Tử Hằng không vì bản thân biện giải.

Tại sao người này luôn như vậy? Có người buộc y đem tất cả ủy khuất nuốt vào trong bụng nuốt sao?

“Cậu đánh đi, tôi sẽ không đánh trả.” Chỉ cần để cho Anh Thiên Ngạo đánh mấy quyền thì tốt rồi, tựa như trước đây vậy. Hàn Tử Hằng chỉ nghĩ thế.

Anh Thiên Ngạo rất muốn động thủ, nhưng nhìn tay phải Hàn Tử Hằng còn quấn băng, hắn sao có thể động thủ? Cho dù hắn sinh khí, nhưng Lạc Ngưng cũng nói, hàn Tử Hằng là vì phải bảo vệ cậu mới bị thương.

Đối mặt Hàn Tử Hằng như vậy, hắn muốn phát giận cũng không được, không phát giận lại cảm thấy sinh khí đến sắp hộc máu.

“Cậu cút, tôi không muốn nhìn thấy cậu.” Anh Thiên Ngạo quyết định muốn một người lẳng lặng, miễn là muốn đối y động thủ.

Hàn Tử Hằng căn bản không có làm gì sai? Lý trí hắn biết rõ. Nhưng Lạc Ngưng đang trước mặt y y lại không thể bảo vệ tốt, điểm ấy hắn không thể tiêu hóa.

Nghe Anh Thiên Ngạo lại bảo y cút, Hàn Tử Hằng nhất thời sững sốt một chút.

Vì chuyện Anh Lạc Ngưng, nam nhân này lại kêu y cút?

Mà kỳ quái chính là, cái loại cảm giác đau lòng lại xuất hiện, khiến bản thân y tựa hồ gánh không được theo ngực truyền đến cơn đau đốn kịch liệt...

“Mau cút!” Anh Thiên Ngạo lại nói một lần nữa.

Lần này, Hàn Tử Hằng không có lựa chọn cùng Anh Thiên Ngạo cò ke, mà như hắn mong muốn đứng dậy ly khai.

Y trở lại trong phòng, một người ở trên giường lẳng lặng nằm.

Anh Thiên Ngạo kêu y cút, như hung hăng đâm vào trong lòng y.

Hàn Tử Hằng cảm thấy trái tim đau đốn, sâu thẳm quện cùng mệt mỏi.

Chắc do mệt mỏi đi?

Cùng ở bên cạnh Anh Thiên Ngạo lâu như thế, y dường như rất mệt mỏi?

Y vì Anh Thiên Ngạo hy sinh kính dâng chính mình như vậy, đổi lấy chỉ là một câu như thế, người cút, phải không?

Nguyên lai ở trong lòng Anh thiên Ngạo, y cái gì cũng không phải...

Y so ra kém Anh Lạc Ngưng ở địa vị, điểm ấy không phải y đã sớm rất rõ ràng? Nhưng lại vẫn vì dạng cảm giác này bị tổn thương.

Có lẽ, y nên theo lời Anh Thiên Ngạo, rời đi đi? Rời khỏi bên cạnh hắn...

Hàn Tử Hằng không biết tại sao phải đau lòng như vậy, cũng không muốn biết, nếu Anh Thiên Ngạo muốn y đi, vậy y cũng đi đi, phải đi rất xa, không bao giờ quay trở lại nữa.

Trước khi rời đi vài ngày, Hàn Tử Hằng cũng thường lui tới, nhìn không ra có gì dị thường.

Y nghĩ những ngày còn lại đem tất cả an bài cho tốt, ít nhất đừng cho Anh Thiên Ngạo luống cuống tay chân, cho nên y lại càng vội hơn, thường thường vội đến rạng sáng mới tha kéo thể xác mệt mỏi trở về.

Hơn nữa không biết vì sao, tổng cảm thấy được rất muốn cùng Anh Thiên Ngạo làm tình, cho nên cũng chủ động cùng Anh Thiên Ngạo lại làm vài lần. Mỗi khi sự vui thích qua đi, nội tâm lại có cỗ cảm giác trống rỗng càng ngày càng sâu.

Đại khái đã tới cực hạn đi? Nếu không đi chỉ sợ y chống đỡ không nổi nữa?

Thế là, có một ngày, y cứ như vậy lặng lẽ ly khai.

*_*_*_*_*

Anh gia gần nhất thập phần nhiều việc, không khí cũng vẫn trầm trọng.

Hàn Tử Hằng đã tiêu thất hai tuần, nhưng không ai biết y ở nơi nào, trong nhà từ trên xuống dưới đều loạn thành một tầng lớn, thiếu Hàn Tử Hằng, Anh Thiên Ngạo một bụng hỏa đều phát sinh trên những người khác, từng hạ nhân đều nơm nớp lo sợ, rất sợ không cẩn thận chọc Anh Thiên Ngạo sinh khí.

Anh Thiên Ngạo sao có thể không tức giận? Hàn Tử Hằng nói với hắn muốn đi giải sầu, cho nên chuẩn cho

y hai ngày nghỉ ngơi, nào biết nói tên này cứ nhiên đi rồi không trở về? Càng đáng chết hơn là, số điện thoại cũng đổi, mặc hấn gọi thế nào cũng không được!

Hấn thật sự không thể lý giải Hàn Tử Hằng lại đang cùng hấn chơi trò gì? Người này thật sự càng ngày càng kỳ quái, hấn phát hiện dường như đột nhiên không biết y đang suy nghĩ cái gì?

Anh Thiên Ngạo cảm thấy bản thân rất không thích hợp, hơn nữa là khó chịu tới cực điểm, mặc kệ hấn phải bao nhiêu người đi tìm, đi thăm dò, nhưng không ai có thể nắm giữ được hành tung của Hàn Tử Hằng, điều này làm cho hấn rõ ràng hiểu được đến, Hàn Tử Hằng có kế hoạch biến mất, cũng không nhất thời nảy lòng tham.

Hấn hỏi qua bản thân không dưới mấy trăm lần, ta cho tới bây giờ đều không hiểu hết Hàn Tử Hằng sao? Bằng không tại sao Hàn Tử Hằng dường như luôn đối hấn che giấu rất nhiều chuyện, hơn nữa gần đây lại như thế. Mà hiện giờ, hấn cũng rất rõ ràng cả người biến mất luôn.

Không có Hàn Tử Hằng bên cạnh, Anh Thiên Ngạo đột nhiên mới phát hiện, cuộc sống của hấn tựa như thiếu cái gì.

Thiếu một người cùng hấn cãi nhau, đánh nhau, thiếu một người giúp hấn nhìn trước ngó sau, thiếu một người bồi hấn chia sẻ vui sướng, phiền não, thiếu một người bồi hấn vượt qua tình dục phần khởi ban đêm.

Mà người kia không phải ai khác, chính là Hàn Tử Hằng.

Mặc kệ hấn nghĩ thế nào, hấn đều không thể hiểu biết nguyên nhân Hàn Tử Hằng rời đi.....

Anh Lạc Ngưng đứng bên ngoài, thực do dự muốn ra tiếng kêu Anh Thiên Ngạo hay không, cậu thấy đại ca tựa hồ thực phiền toái, đại ca luôn luôn nghiêm túc gọn gàng, nhưng cũng sẽ có lúc lơ đãng lười biếng, ánh mắt mờ mịt, bảo cậu nhận thức sao được.

Tử Hằng ca đi rồi, thật sự làm cho đại ca chịu đả kích đi?

“Lạc Ngưng...?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy dường như có tầm mắt một mực tránh hấn, ngẩng đầu vừa thấy, không nghĩ tới là Anh Lạc Ngưng.

“Đại ca...” Anh Lạc Ngưng biết bị phát hiện, vừa lúc cậu cũng có chuyện muốn cùng đại ca nói chuyện, bước vào.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Thu thập lại bộ dáng suy sút, Anh Thiên Ngạo ngồi dậy.

“Đại ca.. .có khỏe không...?” Tuy rằng hiện tại tình thế Anh bang thực ổn định không có nhiều chuyện đáng quan tâm, nhưng cậu cảm thấy đại ca hiện tại còn mệt mỏi hơn trước, không tinh thần.

“Sao lại lo lắng cho anh?” Anh Thiên Ngạo không phát hiện tình tự kỳ thật đã sớm bị xem ở trong mắt mỗi người Anh gia, tất cả mọi người lựa chọn không chọc phá hắn mà thôi.

“Bởi vì Tử Hằng ca...” Anh Lạc Ngưng cố lấy dũng khí nói tên Hàn Tử Hằng.

“Anh không phải đã nói không được nhắc lại đến tên của hắn!” Đúng vậy, Anh Thiên Ngạo rất sinh khí, cho nên hạ lệnh cấm bất luận kẻ nào nhắc tới tên của y.

“Nhưng...”

“Tên kia nếu tự tiện rời đi cũng đã là phần đồ, không cần nhắc đến hắn!” Anh Thiên Ngạo tự đối bản thân như vậy, nếu không tự nhắc nhở như vậy, hắn căn bản tìm không ra lý do hợp lý nguyên nhân Hàn Tử Hằng rời đi.

“Đại ca, em biết anh tức giận, nhưng em còn muốn nói...” Anh Lạc Ngưng hôm nay đến, chính là vì chuyện của Hàn Tử Hằng, cậu không thể cái gì cũng không nói cứ như vậy trở về.

“Em muốn nói cái gì?” Anh Thiên Ngạo nhìn cậu, Lạc Ngưng đến tột cùng muốn đối hắn nói cái gì?

“Đại ca, anh cùng Tử Hằng ca có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Sao em lại hỏi như thế?” Cái này bảo hắn trả lời làm sao? Hắn nếu biết sẽ không phiền đến vậy.

“Bởi vì... Em thấy Tử Hằng ca dường như rất khổ sở...”

“Khổ sở?” Anh Thiên Ngạo sửng sốt một chút, trong ấn tượng Hàn Tử Hằng sẽ có loại cảm xúc này sao?

Thế là Anh Lạc Ngưng êm tai nói ra ngày trước cậu nhìn thấy Hàn Tử Hằng...

41. Chương 41: 41

Có một ngày, ban đêm cậu không ngủ được, nghĩ muốn tới hoa viên đi dạo một chút, lúc đi qua phòng đại ca lại nghe thấy có tiếng vang truyền đến, cậu đang buồn bực là cái gì, ngay tại ngoài cửa đứng trong chốc lát, nhưng càng nghe càng lại làm cho cậu đỏ mặt, thế là cậu biết đại ca cùng Tử Hằng ca ở trong phòng làm việc gì.

Cậu hoảng sợ, liền chạy nhanh tới hoa viên.

Cậu càng nghĩ càng choáng váng, vì sao đại ca cùng Tử Hằng ca lại...? Suy nghĩ trong chốc lát, lại nghe đã có tiếng bước chân truyền tới, không nghĩ tới là Tử Hằng ca.

Hàn Tử Hằng lúc nhìn thấy cậu cũng hoảng sợ, bởi vì quần áo y không chỉnh tề, y xấu hổ đối Anh Lạc Ngưng cười cười, cũng sửa sang lại quần áo, rồi mới ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Muộn như thế sao còn không ngủ?” Hàn Tử Hằng hỏi cậu.

” Anh Tử Hằng cũng không ngủ sao?” Anh Lạc Ngưng kỳ thật không có ý tứ đặc biệt, bắt quá nghe vào trong tai Hàn Tử Hằng lại là lạ.

“Vốn thời gian ngủ của anh không cố định...” Hàn Tử Hằng nói cũng là lời nói thật, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của y vẫn không thể cố định giống bọn họ.

“Anh Tử Hằng...anh.” Ánh mắt Anh Lạc Ngưng vừa tầm thấy trên cổ y có mấy vết ngân nhọt nhọt, lập tức thẹn thùng hạ mí mắt.

“Ác, này a, ha hã, không có gì.” Hàn Tử Hằng cũng chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ cho qua mà thôi.

“Anh Tử Hằng... Không lẽ anh cùng đại ca xảy ra chuyện gì...?” Nhưng Anh Lạc Ngưng nhin không được liền hỏi, cậu vừa mới suy nghĩ đã lâu, chính là nghĩ không ra.

“A?” Hàn Tử Hằng bị cậu hỏi như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng không rõ ràng.

Anh Lạc Ngưng đành phải thành thật nói ra chuyện cậu vừa mới thấy ở trong phòng Anh Thiên Ngạo.

“Ha hã, như vậy a.” Hàn Tử Hằng có điểm xấu hổ cười cười, cư nhiên bị nghe thấy thật sự là.....

“Anh Tử Hằng?” Anh Lạc Ngưng không hiểu y cười gì.

“Lạc Ngưng, em sẽ không nói ra ngoài đi?” Hàn Tử Hằng hỏi cậu. Tuy rằng cũng không phải chuyện đáng xem, bất quá y vẫn nên giúp Anh Thiên Ngạo chừa chút mặt mũi đi? Dù sao nam nhân cùng nam nhân...

“Em sẽ không nói...” Loại chuyện này, cậu cũng không không biết xấu hổ đi nói lung tung đi? Hơn nữa, nói luyên thuyên vốn không phải phong cách của cậu.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn.” Hàn Tử Hằng cũng tin tưởng Anh Lạc Ngưng sẽ không loạn nói chuyện.

Hàn Tử Hằng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, Anh Lạc Ngưng thì cúi đầu, ở bên kia, hai người yên lặng ngồi

trong chốc lát, Hàn Tử Hằng mới lại mở miệng.

“Lạc Ngưng, thật xin lỗi.”

“Anh Tử Hằng, đây là sao? Đang êm đẹp vì sao phải xin lỗi em?” Hàn Tử Hằng đột nhiên cùng xin lỗi làm cậu hoảng sợ.

“Khiến em thiếu chút nữa bị Hứa Kính Quốc thương tổn, lại hại tay em bị thương, thật xin lỗi.” Hàn Tử Hằng phát hiện nếu không hảo hảo cùng Anh Lạc Ngưng nói câu xin lỗi, ít nhất trước khi rời khỏi, cũng nên nói đi.

“Anh Tử Hằng, em không có sao, anh không cần theo em xin lỗi! Là do em không tốt, nếu em trầm khí tốt sẽ không như vậy.”

Anh Lạc Ngưng là ám chỉ, cậu sớm nên làm tốt đối sách của đại ca, đều do cậu nóng vội, phá hủy kế hoạch của y, cũng làm cho y bị đại ca vắng vẻ vài ngày; còn có, tay y bị thương cũng là do y muốn đoạt lại chai rượu, lại ngược lại hại y bị thương quá nặng.

“Cám ơn, em thật ôn nhu, Lạc Ngưng.” Anh Lạc Ngưng quả nhiên là như vậy, khó trách Anh Thiên Ngạo cùng Anh Mị Sí đối cậu bảo hộ như thế, một người tâm địa thiện lương, ai không thích?

Còn hơn y, Anh Thiên Ngạo vẫn ưa Anh Lạc Ngưng đi?

Hàn Tử Hằng không khỏi lộ nụ cười đau thương chua xót, tuy y rất nhanh chóng che dấu, nhưng Anh Lạc Ngưng vẫn thấy được.

“Lạc Ngưng.” Hàn Tử Hằng đột nhiên gọi cậu.

“Dạ..?” Anh Lạc Ngưng mềm mại đáp lại.

“Nếu có một ngày anh biến mất, em phải chiếu cố tiểu tử Anh Thiên Ngạo kia, tên kia ai nói đều không chịu nghe, chỉ nghe lời em.” Hàn Tử Hằng đột nhiên nói.

“Anh Tử Hằng, đang nói cái gì vậy? Đang yên bình sao lại không thấy?!” Anh Lạc Ngưng nhú mày, không hiểu Hàn Tử Hằng tại sao muốn nói như thế.

“Ác, anh là nói, vạn nhất anh có cái gì ngoài ý muốn thôi... Ha hã...” Hàn Tử Hằng thiếu chút nữa quên không thể nói ra bản thân sắp sửa rời đi.

“Anh Tử Hằng! Không nên nói như vậy!” Anh Lạc Ngưng không thích Hàn Tử Hằng nói như vậy, thật sử

cảm thấy y sẽ biến mất.

“Được rồi, hay nói giỡn với em, chưa gì đã tức giận rồi?” Hàn Tử Hằng cười. Đành phải trấn an cậu, nếu cậu nhận thấy cái gì không thích hợp thì nguy rồi.

Hai người hàn huyên một hồi, Hàn Tử Hằng mới đưa Anh Lạc Ngưng trở về phòng ngủ.

Anh Lạc Ngưng tại thời điểm này, thấy Hàn Tử Hằng tựa hồ vẫn cần răng nhai nạy, vẻ mặt cũng có chút đau thương.

“Thực xin lỗi, đại ca, nếu em có đem chuyện ngày đó nói với anh, có lẽ anh Tử Hằng sẽ không đi rồi.” Anh Lạc Ngưng tức chính mình, cậu sao lại không phát hiện Tử Hằng ca là thật muốn rời đi?

“Không có việc gì, Lạc Ngưng.” Nghe Lạc Ngưng nói như thế, trong lòng hắc anh thiên ngạo đột nhiên bồn chồn.

Hàn Tử Hằng rất khổ sở sao? Vì sao hắc hoàn toàn không biết...?

“Lạc Ngưng, em về nghỉ ngơi đi, đại ca muốn suy nghĩ vài việc.”

Anh Thiên Ngạo muốn Anh Lạc Ngưng về phòng, lưu lại mình hắc.

Ở nơi nào, hắc tự hỏi cả một đêm.

42. Chương 42: 42

Nửa năm sau. (Thời gian nửa năm gói gọn trong 3 chữ zzz)

Hàn Tử Hằng rời đi đã nửa năm, Anh gia cũng đã khôi phục lại như trước.

Tất cả mọi người rất có ăn ý không hề nhắc tới Hàn Tử Hằng, nhất là ở trước mặt Anh Thiên Ngạo.

Trong khoảng thời gian này, Anh Thiên Ngạo bắt đầu một mình đi đối mặt rất nhiều chuyện trước kia không cần tới hắc đối, mà những chuyện này trước đây đều do Hàn Tử Hằng giúp hắc xử lý tốt. Tuy rằng vẫn biết Hàn Tử Hằng vì hắc làm rất nhiều chuyện, nhưng không lần nào vì bản thân, không thể chân chính hiểu hết.

Mà hấn hiện tại cuối cùng hiểu được, không có Hàn Tử Hằng, căn bản không có hấn ngày hôm nay.

Trải qua nửa năm, Anh Thiên Ngạo trở nên so với trước càng thành thực ổn trọng, hiện tại cho dù không có Hàn Tử Hằng, hấn có thể đem mọi chuyện xử lý đầu vào đây, đánh giá theo từng góc độ, hấn có thể đảm đương một phía.

Nhưng trong lòng Anh Thiên Ngạo, lại thủy chung có một góc khuyết, khiến hấn cảm thấy không được xưng vơi một người đầy đủ, hấn thật sự suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới cho ra một cái kết luận.

Hấn, thích Hàn Tử Hằng. (Giờ người mới biết hả hả hả???).

Trước kia hấn vẫn cho Hàn Tử Hằng là một người độc lập, y luôn yên lặng vì y làm nhiều chuyện, cũng tự nhận hết cái sai về mình, bởi vì y luôn nhấn lại, cho nên hấn đã quên, Hàn Tử Hằng kỳ thật rất yếu ớt.

Hấn thiếu chút nữa đã quên lúc trước phụ thân không lựa chọn thu dưỡng y, lần đó làm y khóc thật sự lợi hại.

Hàn Tử Hằng như vậy, thật sự làm cho hấn rất thích, cũng luôn khiến cho hấn muốn chinh phục, khiến nam nhân này vĩnh viễn chỉ có thể thần phục ở dưới hấn, thậm chí chỉ có thể ỷ lại một mình hấn. Tuy nhiên hấn cũng phát hiện, hình như là chính hấn ỷ lại vào y hơn.

Quan trọng là, hấn lại làm cho Hàn Tử Hằng bị tổn thương.

Hấn nghĩ tới nghĩ lui thủy chung không hiểu nguyên nhân, hấn rốt cuộc làm gì khiến Hàn Tử Hằng khổ sở như thế?

Thế là hấn đi tìm Hoàng Khai, bởi vì theo trí nhớ, mọi chuyện trở nên là lạ là từ lúc đó.

Kết quả Hoàng Khai lại nói, Hàn Tử Hằng đại khái thích hấn đi?

Hấn mới đưa hết thấy mọi chuyện nói lại, tại sao Hàn Tử Hằng bị thương tâm.

Là hấn quá trì độn, không sớm một chút phát hiện tâm ý của Hàn Tử Hằng, mới có thể dùng loại phương thức này một lần rồi lại một lần làm y thương tâm.

Hiện tại có hối hận cũng đã muộn, Hàn Tử Hằng không bao giờ trở lại nữa, hấn ngay cả cơ hội cùng y giải thích cũng không có.

Hàn Tử Hằng, nếu còn có thể gặp lại, ta tuyệt đối sẽ không để cho người ly khai!

Anh Thiên Ngạo luôn ở trong lòng tâm niệm.

*_*_*_*_*_*

Cô nhi viện Triều Dương

Hàn Tử Hằng không biết vì sao y vi lại nhớ tới nơi này.

Nửa năm qua, y lưu lạc khắp nơi, thích nơi nào thì ở nơi đó nghỉ ngơi một thời gian, cuộc sống vô câu vô thúc.

Tận tình hưởng thụ cuộc sống không có Anh Thiên Ngạo.

Nhưng hôm nay y lại tới nơi này. Gần nhất, y rất muốn tới nơi này một chuyến, nhìn lại nơi y từng sống.

Nghĩ lại lúc viện trưởng nhìn thấy y thì bị dọa cũng rất thú vị, dù sao từ lúc ý rời cô nhi viện, đã không ghé về lại. Nhìn viện trưởng già hơn trước, còn nhớ ngày đó luôn chọc nàng sinh khí, làm cho nàng cả ngày đuổi đánh y, cảm thấy được rất hoài niệm.

Khi đó, bọn họ, thật sự còn rất trẻ.

Viện trưởng còn nói, không nghĩ tới hắc hiện tại đã biến thành một đại nhân đoàn chính như thế, thoát nhìn cùng trước kia rất không đồng nhất, thật sự rất tuần tú ổn trọng, nói những lời này trong mắt viện trưởng ngắn lẹ, y cũng hiểu, kỳ thật lão nhân gia này rất thương bọn họ.

Đi quanh cô nhi viện vài vòng, cảm giác mỗi một chỗ đều in lại hình ảnh sinh động bọn họ lúc trước, như chỉ mới hôm qua mà thôi, mà bây giờ y đã 26 tuổi, năm tháng thật đúng là vô tình a (Tuyệt còi cho bạn nào thắc mắc, đây là lúc 2 anh công thụ lúc 26 tuổi a, con giới thiệu 30 là trong những bộ còn lại).

Y đột nhiên rất muốn nhìn lại cái chòi nghỉ mát có còn đó không, thế là đi ra sau núi.

Lại không phát hiện phía sau có một thân ảnh, đã ở bên kia nhìn y thật lâu.

Anh Thiên Ngạo nhận được điện thoại của viện trưởng, nói Hàn Tử Hằng ở đây.

Lâu lắm không có nghe đến tên này, trong khoảng thời gian ngắn còn phản ứng đơ người, chỉ nhớ rõ viện trưởng nói, Hàn Tử Hằng đáp ứng nàng ngày mai sẽ tới một chuyến, thế là nàng mới gọi điện thoại hỏi Anh Thiên Ngạo muốn đến hay không, bởi vì nàng nhìn Hàn Tử Hằng xong, cũng đột nhiên rất muốn trông thấy hắn.

Anh Thiên Ngạo sáng sớm đã tới cô nhi viện, nghĩ đến một lúc nữa là có thể nhìn thấy Hàn Tử Hằng, không biết vì sao lại khẩn trương lên, không biết y nhìn thấy hần sẽ có phản ứng? Trong khoảng thời gian này không thấy, cũng không biết y ra sao?

Khi Hàn Tử Hằng một bước đi vào cô nhi viện, ánh mắt hần vẫn tập trung ở trên người y.

Hần phát hiện Hàn Tử Hằng dường như rất gầy, là không chịu hảo hảo ăn cơm sao? Người gầy như thế ôm tuyệt không thoải mái. (Người thừa nước đục thả câu).

Hần nhìn Hàn Tử Hằng ở bên trong cô nhi viện đi rồi vài vòng, cơ hồ toàn đi qua những nơi bọn họ cùng nhau quậy phá, có khi hần sẽ thấy Hàn Tử Hằng cười, có khi hần cũng sẽ nhìn thấy Hàn Tử Hằng có điểm sâu bi, không biết đến tột cùng vì chuyện gì mà y có biểu tình này?

Nhưng mặc kệ biểu tình gì hần đều thích, hần thật sự rất muốn sờ sờ mặt y, hôn nhẹ cái miệng của y.

Rồi sau đó hần thấy Hàn Tử Hằng đi ra sau núi, hần cũng liền đi theo phía sau.

*_*_*_*_*

Hàn Tử Hằng đi một đoạn, cuối cùng đi vào chòi nghỉ mát.

Nơi này vẫn như trước kia không có gì khác biệt.

Hàn Tử Hằng ngồi xuống, lẳng lặng suy nghĩ.

Nửa năm trước hần rời đi, lừa hần nói muốn đi thả lỏng vài ngày, kết quả một đi không trở lại, không biết ngay lúc đó Anh Thiên Ngạo sẽ nghĩ gì? Duy nhất có thể xác định chính là hần nhất định sẽ sinh khí.

Kỳ thật y cũng có chút lo lắng sau khi rời khỏi, Anh Thiên Ngạo có thể xử lý tốt tất cả mọi chuyện một mình hay không, nhưng y vẫn không ngừng nói cho chính mình y cũng không phải lão mẹ hay là lão bà, không cần cái gì cũng phải giúp hần làm tốt, dù sao cũng phải để hần tự làm.

Mặc dù y đang ở bên ngoài, cũng thường theo dõi nhất cử nhất động Anh gia, y phát hiện, nguyên lai Anh Thiên Ngạo cho dù không có y, cũng có thể đem hết thảy làm rất tốt, xem ra y nghĩ đúng, nói không chừng Anh Thiên Ngạo vốn không cần y.

Dù sao Anh Thiên Ngạo là một nam nhân rất có năng lực.

43. Chương 43: 43

Vốn nghĩ sau khi rời khỏi Anh Thiên Ngạo, cổ cảm giác trong lòng kia sẽ chậm rãi biến mất, nhưng thật không ngờ lại ngược lại vì không thấy được hấn lại càng thêm khó chịu.

Không thể nhìn thấy hấn, không thể nghe được tiếng hấn, cũng không có thể cùng hấn làm tình (mà cha các cậu, nhớ tới nhau cũng có cái XXOO này #%^#^\$&), không ngờ lúc này mới càng làm cho y thống khổ.

Y cũng cuối cùng thừa nhận, y thật thích Anh Thiên Ngạo, tuy rằng không biết bắt đầu từ lúc nào.

Lúc trước Hoàng Khai hỏi, đáp án cuối cùng đã có, y vì điều gì mà trả giá cho Anh gia nhiều như thế?

Nguyên lai lý do rất đơn giản, bởi vì y thích Anh Thiên Ngạo.

Chính y lại không phát hiện, ai, cũng thật là trì độn. Bởi vì thường ở chung cùng một chỗ, khiến y chưa bao giờ nghĩ tới, cảm tình như vậy chính là cái gọi là tình yêu.

Bất quá hiện tại nghĩ linh tinh cũng vô dụng, cho dù có biết thì sao? Nam nhân cuồng ngạo kia vốn không thuộc về y.

Hoàn hảo trước khi đi còn đem theo tấm ảnh hấn đang ngủ, nghĩ nghĩ nhớ tới hấn có thể lấy ra xem một chút, Anh Thiên Ngạo đang ngủ thiếu cổ ngạo khí, thoát nhìn thực đáng yêu.

“Ai... Anh Thiên Ngạo...” Hàn Tử Hằng lấy một tấm ảnh trong ví, kìm lòng không được kêu tên của hấn.

“Gọi tôi sao?”

Tĩnh âm thành linh xảy ra khiến Hàn Tử Hằng hách liểu nhất đại khiêu, cả người co lại, thanh âm này rõ ràng là...

Y căn bản ngay cả không quay đầu cũng biết là ai, theo bản năng nói cho y, chạy trước nói sau!

Thế là lập tức chạy.

Anh Thiên Ngạo cũng hoảng sợ, đây là muốn làm cái gì? Ngay cả nhìn cũng chưa nhìn liếc hấn một cái đã bỏ chạy?

Đột, nhìn cậu chạy nhanh vậy, tôi nhất định đuổi được cậu!

Hai người ở sau núi điên cuồng chạy, Hàn Tử Hằng cảm thấy phía sau như quái vật có thể đuổi được y, chạy trốn thập phần ra sức, mà Anh Thiên Ngạo ở phía sau thì cảm thấy được con mồi trước mắt thực ngon miệng, tuyệt đối không có khả năng lại làm cho y chạy thoát.

Hàn Tử Hằng đúng là có chạy cỡ nào cũng không thắng được Anh Thiên Ngạo.

“Hàn Tử Hằng!” Anh Thiên Ngạo cuối cùng cũng đuổi được y, từ phía sau ép y gục trên mặt đất.

Hai người chật vật bò dậy, đặt mông ngồi dưới đất, cuối cùng nhìn gương mặt lẫn nhau nửa năm không thấy.

“Đã lâu không thấy a.” Hàn Tử Hằng nghĩ y phải nhất định bình tĩnh, cố ý khoái trá đánh tiếng chào hỏi.

“Cậu cũng biết thật lâu không gặp.” Anh Thiên Ngạo sợ y chạy trốn, cho nên bắt lấy cổ tủy phải y.

“Ha ha...” Hàn Tử Hằng cười khổ, hiện tại nên làm sao?

“Cậu nghỉ ngơi đủ rồi đi?” Anh Thiên Ngạo nói.

“Cái gì?” Hàn Tử Hằng thật không ngờ hấn lại hỏi như thế, có điểm không thể lý giải.

“Nói cậu nghỉ ngơi đủ rồi, nên trở về.” Anh Thiên Ngạo nói nghe ra không giống đang sinh khí, chỉ bình thường tự thuật.

“Tôi nghĩ hấn là không cần đi, dù sao cậu cũng làm rất tốt, để tôi tiếp tục nghỉ ngơi đi.” Y cũng không biết Anh Thiên Ngạo tại sao không sinh khí, như vậy một chút cũng không giống hấn, y có điểm bị hấn lộn hồ đồ.

“Hàn Tử Hằng, cậu lại quên thân phận của cậu?” Anh Thiên Ngạo tới gần, nhìn thẳng vào mắt y.

“Tôi...” Chẳng lẽ, Anh Thiên Ngạo còn xem y là bảo tiêu sao?

“Cần tôi lặp lại thân phận của cậu?” Anh Thiên Ngạo nắm chặt tủy y.

“Không cần.” Ai, người này một chút cũng chưa thay đổi, luôn cường điệu quan hệ chủ tớ.

Cũng phải, trừ bỏ quan hệ chủ tớ cũng không có cái gì.

“Biết là tốt rồi, vậy đi thôi.” Anh Thiên Ngạo đứng dậy, cũng một phen kéo Hàn Tử Hằng ngồi dưới đất.

Lần kéo này lại làm cho Anh Thiên Ngạo nhăn lại mi.

“Cậu cũng không ăn cơm sao? Sao nhẹ như thế?” Anh Thiên Ngạo dễ dàng kéo được y, người này rốt cuộc gầy đi bao nhiêu?

“Ách... Hiện tại lưu hành mốt gầy a...” Hàn Tử Hằng nói loạn, nửa năm qua quả thật ba bữa cơm y ăn cũng không đủ bữa.

“Tôi không thích.” Anh Thiên Ngạo tránh y, đem y toàn thân cao thấp nhìn một lần.

“Please, đây là cơ thể của tôi, tôi thích là tốt rồi.” Lại nữa, người này thật sự rất có bệnh.

“Đây là thân thể tôi muốn dùng, phải theo hướng tôi thích đi.” Anh Thiên Ngạo mặt bộ không để cho y nói phản bác.

Hàn Tử Hằng há miệng thở dốc, này là đang nói gì a? Sao nghe ra rất lạ?

Giây tiếp theo, Anh Thiên Ngạo đem Hàn Tử Hằng kéo vào trong lòng, hai tay ôm chặt lấy y.

Tưởng niệm đã lâu, khiến Hàn Tử Hằng cũng có chút choáng, thật không dám tin Anh Thiên Ngạo lại ôm y, là Anh Thiên Ngạo thật chứ phải hấn trong ảo tưởng.

Hàn Tử Hằng cũng nhận không được vươn tới ôm lại hấn.

“Tử Hằng, xin lỗi.”

Thanh âm Anh Thiên Ngạo bên tai mình chậm rãi truyền đến.

“Àn?” Hàn Tử Hằng đương nhiên không hiểu hấn đang nói gì.

“Tôi khiến cậu tổn thương, phải không?” Anh Thiên Ngạo nói.

Những lời này, làm cho Hàn Tử Hằng cảm thấy trong cơ thể tựa hồ có thứ gì bị đụng phải một chút.

Đó là tim y.

“Thật xin lỗi, Tử Hằng, là tôi không đúng, tôi không nên đối với cậu như vậy, tôi không nên luôn vì Lạc Ngưng mà bỏ cậu.”

Anh Thiên Ngạo nói liên tục, Hàn Tử Hằng phát hiện có điểm chống đỡ không được, Anh Thiên Ngạo rốt cuộc đang nói gì a?

Hắn rốt cuộc có gì không đúng?

“Tử Hằng, tha thứ tôi đi.” Anh Thiên Ngạo nâng đầu Hàn Tử Hằng lên, bốn mắt nhìn nhau (trào máu hòng).

Hàn Tử Hằng nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy hình như có gì đó rớt xuống dưới.

Đó là nước mắt.

Đệt, hắn khóc!

Nhìn Hàn Tử Hằng, làm Anh Thiên Ngạo nhớ tới trước kia y ôm Lí Khiêm khóc.

Xem ra hắn thật sự làm cho Hàn Tử Hằng bị tổn thương nặng, còn làm cho y nhịn lâu như thế.

“Tử Hằng, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Anh Thiên Ngạo một bên áy náy nói, một bên dùng đầu lưỡi liếm đi từng giọt nước mắt trên khuôn mặt y.

Sau đó bao trùm lên đôi môi hắn tưởng nhớ đã lâu.

Lâu lắm không hôn Hàn Tử Hằng, tư vị này làm cho hắn thực mê muội, hắn luyến tiếc buông ra, không chỉ một mà cứ hung hăng hôn, hắn hi vọng vĩnh viễn không cần buông y ra, muốn vĩnh viễn ở trong lòng hắn để hắn hôn là tốt rồi.

Chính là Hàn Tử Hằng lại đẩy hắn ra.

“Tử Hằng?” Cái này đổi lại Anh Thiên Ngạo khó hiểu, vì sao Hàn Tử Hằng lại đẩy hắn ra?

Hàn Tử Hằng bình phục lại, ở trong đầu nhanh chóng đem tất cả sự tình sửa sang lại một lần.

Có một số việc, y cùng Anh Thiên Ngạo nói rõ ràng mới được.

44. Chương 44: 44

“Anh Thiên Ngạo, tôi có việc nói với cậu.”

“Cậu nói.”

“Cậu muốn... Muốn tôi trở lại bên cạnh cậu sao?”

“Cậu vốn nên trở lại.”

“Vậy cậu phải có tâm lý chuẩn bị.” Hàn Tử Hằng nói, ánh mắt lại càng kiên định.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Tôi sẽ không làm chuyện có hại.”

“Cho nên?” Anh Thiên Ngạo không biết Hàn Tử Hằng đến tột cùng là muốn nói cái gì?

“Anh Thiên Ngạo, cậu muốn tôi trở về thì có thể, nhưng sau này cậu không được phép đụng vào tôi.” Đây là ý của Hàn Tử Hằng.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thích cậu.” Hàn Tử Hằng thành linh đối Anh Thiên Ngạo thông báo. Đây là ý đã quyết tâm.

Nhưng Anh Thiên Ngạo nhìn y lại càng không lý giải được, nếu thích hẳn, lại không cho phép bính y, đây là đạo lý gì?

“Cậu lại không thích tôi thì bính tôi làm gì, loại chuyện có hại này tôi chết cũng không muốn!”

Tuy rằng cũng không chán ghét Anh Thiên Ngạo bính y, nhưng dù sao Anh Thiên Ngạo đối y không có cảm tình, nếu y không có phát hiện thích Anh Thiên Ngạo, trước kia có lẽ còn có thể như vậy, nhưng hiện tại không được, đã biết thích hẳn, sao có thể ưu đãi bị hẳn áp, còn y thì thiệt thòi? Như vậy tuyệt đối không được!

“Ý của cậu là, chỉ cần tôi cũng thích cậu là có thể bính cậu?” Anh Thiên Ngạo ăn khớp giải thích.

“A?” Cái gì a, nghe ra không phải không có đạo lý, nhưng sao nó là lạ?

“Tôi thích cậu, Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo nói.

Hàn Tử Hằng lại tròn mắt, người này một chút thành ý cũng không, hơn nữa nghe ra căn bản là đang loạn xả đi.

Anh Thiên Ngạo sẽ thích y? Rất buồn cười a.

Anh Thiên Ngạo nhìn y không thể lý giải ý tứ của hắn, thở dài một hơi, hai tay ôm mặt Hàn Tử Hằng, muốn y nhìn mình, khó có được thâm tình đối y nói.

“Tử Hằng, tôi thật sự thích cậu.”

Hàn Tử Hằng bị hắn thâm tình thông báo như thế, mặt tức khắc đỏ lên.

Rất muốn chết! Quả thực là phạm quy!

“Tôi đây có thể bính cậu?” Anh Thiên Ngạo nhìn mặt y đỏ coi như y đã tiếp nhận rồi, lại bắt đầu không an phận hướng trên mặt y ấn xuống vài nụ hôn.

“Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng muốn phản kháng, nhưng Anh Thiên Ngạo không buông tay.

“Tôi đã nói rồi đi, gọi Thiên Ngạo.” Anh Thiên Ngạo lại hôn y một ngụm.

“Cậu... Là thật sự sao?” Hàn Tử Hằng còn đang suy nghĩ, Anh Thiên Ngạo là lúc nào thích y?

“Tôi là người sẽ tùy tiện nói sao?” Anh Thiên Ngạo giải thích, vẫn một mực hôn y.

Mùi vị Hàn Tử Hằng thật thơm, chỉ muốn hôn y mà thôi, hắn cảm thấy nơi đó phát trướng, xem ra đã nhần lâu lắm.

“Anh Thiên Ngạo! Cậu không được hôn, đang ở bên ngoài a!”

Cho dù người này muốn cùng y thân thiết cũng phải xem nơi đi? Hơn nữa lâu lắm không có bị hắn bính, Hàn Tử Hằng lập tức hưng phấn theo, nếu lập tức ngăn lại hắn thì...

“Chỗ này là vùng hoang vu dã ngoại.” Anh Thiên Ngạo mới mặc kệ đây là đâu, hắn hiện tại cũng rất muốn.

“Gi? Anh Thiên Ngạo cậu điên rồi ác, bị người nhìn thấy thì làm sao?!” Tuy rằng đây là sau núi, nhưng phía trước chính là cô nhi viện a, khó bảo đảm không có người lại đây đi, vạn nhất bị nhìn thấy mới thật sự phiền toái.

Anh Thiên Ngạo bị nói như thế cũng thật thỏa hiệp, bất quá hắn nghĩ không phải bởi vì ở bên ngoài làm không tốt, mà hắn không thể chịu đựng được có người nhìn thấy thân thể Hàn Tử Hằng.

“Vậy cậu nhanh về nhà theo tôi làm đi.” Anh Thiên Ngạo vội vàng lại hôn y một chút, liền kéo y muốn đi về.

Trời ạ, Hàn Tử Hằng cảm thấy y đã lên nhầm thuyền, người này có thể tỉnh hơn một chút được không?!

*_*_*_*_*_*

Hàn Tử Hằng trở lại, cả Anh gia náo nhiệt lên, mọi người giúp y làm một buổi tiệc nhỏ, chúc mừng y cuối cùng đã trở về.

“Tử Hằng ca, sao huynh biến mất lâu như thế? Tôi rất nhớ cậu ác!” Anh Húc Kỳ ngay từ lúc Hàn Tử Hằng vào cửa, vẫn dính ở bên cạnh y không đi.

“Thật sự nghĩ như thế sao?” Hàn Tử Hằng nhu nhu đầu của cậu, kỳ thật y sủng ái nhất chính là đệ đệ Anh Húc Kỳ, bởi vì y cảm thấy Anh gia người này đáng yêu nhất.

“Đương nhiên a, anh sao có thể bỏ lại bọn em?” Anh Húc Kỳ nói nói, còn một bộ muốn khóc.

“Hảo hảo hảo, sau này sẽ không như vậy.” Hàn Tử Hằng cảm thấy rất muốn cười, nhưng đạt đến một trình độ nào đó mà không cười ra được.

Anh Lạc Ngưng thấy Hàn Tử Hằng trở về cũng thực vui vẻ, nhưng cậu chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn mọi người hồ động. Hàn Tử Hằng nhận thấy Anh Lạc Ngưng đang nhìn y, đối mắt y cùng hắn mỉm cười một chút.

“Hàn Tử Hằng, anh rốt cuộc chạy đi đâu tiêu dao a? Nếu anh không trở về tôi sẽ lao lực mà chết!” Anh Mị Sí lại bắt đầu kêu gào, bởi vì không có Hàn Tử Hằng, hắn liền biến thành đối được tốt nhất được đại ca sai phái, hắn thật vội đến nông nổi muốn đi gặp trở ngại.

“Tôi đây hắn nên vĩnh viễn không về nữa.” Hàn Tử Hằng phun hắn, người này mỗi ngày đều thâm nghĩ đi chơi đi.

“Cậu lại muốn đi đâu?” Anh Thiên Ngạo vừa vào cửa chợt nghe tiếng Hàn Tử Hằng nói y hắn không cần trở về, không khỏi phát hỏa, hắn một phen kéo Anh Húc Kỳ đang ôm Hàn Tử Hằng ra, tuiy phải ôm vòng

thắt lưng y.

“Tôi cái gì cũng chưa nói a.” Hàn Tử Hằng nghĩ trộm nén đánh bay cái tôi đang ôm y ra, nhưng Anh Thiên Ngạo ngược lại ôm chặt hơn.

Hắn nhân cơ hội bưng cầm y lên, cắn miệng y một ngụm. (Diễn phim cho hài tử xem à %&57).

Ở trong mắt Anh Lạc Ngưng, cậu đã có thể chấp nhận quan hệ giữa hai người, cho nên không có phản ứng quá lớn.

Ở trong mắt Anh Mị Sí, hắn có khi một câu cũng chưa nói, chỉ lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Ở trong mắt Anh Dạ Mạc, mặc dù có điểm kinh ngạc, vẫn lập tức hiểu được quan hệ bọn họ, nhưng không nhiều lời.

Ở trong mắt Anh Húc Kì, cậu kinh ngạc đến ngã xuống ghế.

“Đều ngồi xuống a, xem gì mà xem.” Anh Thiên Ngạo hoàn toàn không để ý tới phản ứng của bốn đệ đệ, kéo Hàn Tử Hằng ngồi xuống bên cạnh, tôiy còn gắt gao nắm tôiy Hàn Tử Hằng không rời.

“Cái kia, anh Tử Hằng, hoan nghênh anh trở về.” Anh Dạ Mạc dẫn đầu đánh võ không khí xấu hổ.

Anh Húc Kì ở một bên đô miệng, cậu hảo muốn hỏi ác, nên hỏi không đây? Chính là mọi người nhất định sẽ không để ý đến cậu.

Anh Lạc Ngưng nhìn bộ dáng cậu thực đáng yêu, nhịn không được đi xoa nhẹ đầu của cậu.

“Tam ca...” Anh Húc Kì quyết định không hỏi, dứt khoát bay tới chỗ Tòim ca.

Anh Mị Sí vừa thấy Anh Kúc Kì sắp ôm lấy Anh Lạc Ngưng, bước tới ôm lấy Anh Lạc Ngưng trước cậu.

“Kì Kì a, nếu em muốn ôm Nhị ca cho em ôm, không cần loạn ôm Tam ca.” Cho dù là em, nhưng nếu muốn ôm Lạc Ngưng, cửa cũng không có.

“Kì Kì lại đây, không cần để ý đến hắn.” Anh Dạ Mạc cũng mở miệng, Please, bị Anh Mị Sí ôm vạ nhất lây phải vì khuôn ác hiểm không phải thăm?

“Nhị ca, anh có thể buông tay đi?” Anh Lạc Ngưng bị Anh Mị Sí ôm, bất mãn kháng nghị.

“Không được, Lạc Ngưng, anh...” Anh Mị Sí vốn muốn nói một ít tôi không muốn, chính là hấn còn chưa nói xong đã bị Anh Thiên Ngạo nhìn chăm chăm.

+++++

45. Chương 45: 45(h)

“Anh Mị Sí, chú đang làm cái gì?” Lời nói mang đậm cảnh cáo.

“Em, em không có a.” Anh Mị Sí chỉ có thể nhanh chóng rút tay về, giơ hai tay lên cao chứng minh hấn trong sạch.

Tuy rằng Anh Thiên Ngạo theo bản năng hành động, vẫn đưa tới vẻ mặt bất thị sách một tiếng nhỏ giọng, Anh Thiên Ngạo nghe được, hấn quay đầu nhìn y.

“Cậu xảy ra chuyện gì?” Sao có vẻ mặt này? Anh Thiên Ngạo nghĩ.

“Không có a.” Hàn Tử Hằng khẩu thị tâm phi nói.

Tới địa ngục đi, nói thích ta còn ở trước mặt ta đối bảo bối Lạc Ngưng như vậy, vừa nãy ta bị Kì Kì ôm người cũng chưa nói gì a?

Nhưng y cũng không muốn cùng Anh Thiên Ngạo so đo cái gì, dù sao thói quen cũng không có thể nói sửa thì sẽ sửa được, y chỉ có điểm ăn vặt dầm chua thôi...

“Đại ca em biết, Hàn Tử Hằng đang ghen.” Anh Mị Sí là người sáng suốt, vừa thấy sẽ biết, hơn nữa cá tính hấn e sợ thiên hạ bất loạn, đương nhiên nhân cơ hội tổn hại Hàn Tử Hằng một chút mới được.

“Cậu đang ăn dầm chua?” Anh Thiên Ngạo lại hỏi Hàn Tử Hằng, hấn thật sự không biết tại sao.

“Tôi nào có ghen, hơn nữa tôi ghen làm gì?” Hàn Tử Hằng siêu nghĩ muốn tiến lên đánh Anh Mị Sí một quyền, người này rất cố ý!

“Vậy sao cậu không dám nhìn tôi.” Anh Thiên Ngạo tới gần y.

“Tôi làm gì mà phải nhìn cậu?” Hàn Tử Hằng xê dịch ra sau.

“Ai kêu người lộn xộn?” Thân thủ Anh Thiên Ngạo nắm thắt lưng y, đem y kéo lại.

“Anh Thiên Ngạo, cậu muốn làm gì?” Hàn Tử Hằng dùng ánh mắt ý bảo hắn, bên cạnh có rất nhiều đệ đệ, muốn động dục cũng không cần chọn chỗ này đi?

Nhưng Anh Thiên Ngạo nhìn mặt bốn đệ đệ liếc mắt một cái, chậm rãi nói.

“Trẻ con đều đi ra ngoài.”

Nghe thế,

Anh Lạc Ngưng nhu thuận đứng lên, im lặng rời khỏi.

Anh Mị Sí cũng ghen cười rời khỏi. Hàn Tử Hằng, có thể chịu được!

Anh Dạ Mạc tự động kéo Anh Húc Kỳ còn kinh hách ra ngoài, đem không gian lưu lại cho bọn họ.

Hàn Tử Hằng thật sự hảo muốn khóc.

Anh Thiên Ngạo, người có tất yếu kêu gọi thiên hạ cho tất cả mọi người biết người hiện tại muốn theo ta làm cái gì không?

Đợi cho đàn em đi ra ngoài xong, Anh Thiên Ngạo nói.

“Tử Hằng, đưa tay trái cho tôi.”

“Làm gì?” Hàn Tử Hằng vươn tay trái cho hắn.

Chỉ thấy Anh Thiên Ngạo đem chiếc nhẫn ngón áp út lấy ra.

“Cậu muốn làm gì? Không có việc gì lấy nhẫn của tôi?”

Theo trực giác, Anh Thiên Ngạo vì không thích mấy thứ này cho nên không cho phép y mang đi? Hắn hiện tại ngay cả cái này cũng muốn quản?!

Chính là, Anh Thiên Ngạo đeo vào ngón áp út y một chiếc nhẫn khác.

“Đây là?” Hàn Tử Hằng sững sốt một chút.

Anh Thiên Ngạo cũng vươn tay trái hắt ra, Hàn Tử Hằng phát hiện trên ngón áp út của hắn cũng có một chiếc nhẫn y hệt.

“Tử Hằng, như vậy cậu chính là người của tôi.” Anh Thiên Ngạo vừa lòng nhìn nhìn tay Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng đột nhiên muốn khóc, một nam nhân chút tình thú cũng không hiểu, cứ nhiên vì y chuẩn bị loại kinh hỉ này, thậm chí còn đeo nhẫn hắn chưa từng đeo, bảo y sao có thể không cảm động?

“Cậu thật sự thực phiền a...” Hàn Tử Hằng không được tự nhiên nói trái lương tâm.

“Có thể khiến tôi phiền cậu, là vinh hạnh của cậu.” Anh Thiên Ngạo cười, Hàn Tử Hằng rõ ràng cũng rất thích đó thôi.

“Phải..”

Hàn Tử Hằng cảm thấy thua hoàn toàn triệt để, ai, y chỉ sợ là thật sự rất thích Anh Thiên Ngạo.

“Tử Hằng, chúng ta làm đi.”

Tuy rằng vừa mới nghĩ vì muốn cho y nhẫn mới đuổi những người khác đi, dù sao cũng đuổi mọi người ra rồi, ngay tại nơi này làm cũng hay, hắn cũng đợi không được trở về phòng.

“Chờ.....”

Hàn Tử Hằng vốn muốn ngăn cản hắn, nhưng Anh Thiên Ngạo đã đem toàn bộ đồ ăn trên bàn gạt qua một bên, áp y lên mặt bàn.

“Thật sự cậu muốn làm ở đây?” Tuy rằng không có người tiến vào, nhưng bên ngoài còn có hạ nhân a? Bị nghe được cái gì không phải thật không tốt sao?

“Tử Hằng, tôi nhịn không được.” Anh Thiên Ngạo hôn y một chút.

Hàn Tử Hằng chỉ có thể tận lực nén thanh xuống, bởi vì Anh Thiên Ngạo đã bắt đầu sờ loạn.

Hắn dựa vào trên người y, nhẹ nhàng hôn, rồi mới vươn đầu lưỡi cạy mở hàm răng tiến vào, hắn muốn Hàn Tử Hằng đáp lại, vẫn không ngừng dùng đầu lưỡi hấp dẫn y cùng hắn giao triền, Hàn Tử Hằng cũng muốn đáp trả hắn, Anh Thiên Ngạo lại cho y liếm một chút thì bỏ chạy.

Y bất đắc dĩ, nếu bàn về kỹ thuật y căn bản không thắng được Anh Thiên Ngạo, dù sao bị hấn hôn cũng rất thoải mái, y cũng không cần cố gắng.

Bây giờ y nên cố gắng đừng cho thanh âm thoải mái phát ra.

Lưu luyện không rời ly khai miệng Hàn Tử Hằng, đi lần xuống dưới vẫn nhịn không được lại hôn nhẹ vài cái.

Miệng Hàn Tử Hằng sao lại mê người thế a? Hấn thật sự có loại suy nghĩ muốn hôn y đến hít thở không thông, nhưng như vậy có thể không ổn.

Hấn tinh tế xuôi theo một đường từ cổ xuống ngực, thuận tiện ở trên mặt hút mấy lần, nơi này từ lâu đã không còn ký hiệu của hấn, hấn muốn cắn vài cái làm Hàn Tử Hằng nhịn không nổi run rẩy mới được.

Hấn bắt đầu giải khai cúc áo, từng cúc từng cúc được cởi ra, mỗi lần như thế thân thể y lại lộ ra một chút, chậm rãi cởi bỏ hết, lộ ra thân thể quang lỏa, nhìn một chút, hấn vẫn nhịn không được nói.

“Tử Hằng, cậu phải bồi bổ thân thể, cậu như vậy tôi không thích.”

Đúng vậy, Anh Thiên Ngạo mới không thích mốt gầy, tuy Hàn Tử Hằng vốn không cường tráng như hấn, nhưng gầy teo như giờ hấn một chút cũng không thể nhận thức.

“Ân...”

Hàn Tử Hằng cũng không biết Anh Thiên Ngạo rốt cuộc nói gì, trước hết đáp lại đã, hiện tại y đang cố gắng chống lại tiểu ác ma trong thân thể, thôi miên bản thân ngàn vạn lần không được kêu ra.

Anh Thiên Ngạo biết y đang nhẫn, cố ý hướng chỗ mẫn cảm trước ngực tìm kiếm, dùng sức nhéo hai điểm đỏ một phen.

Như vậy cậu còn không kêu sao?

Kết quả y thật sự không kêu, bởi vì y đúng lúc cắn lấy tay bản thân, thuận tiện trừng mắt nhìn Anh Thiên Ngạo liếc mắt một cái. Anh Thiên Ngạo chết tiệt, chỉ biết người sẽ dùng chiêu này!

Hấn rất muốn cười, có tất yếu thông khổ đến mức này? Tuy rằng Hàn Tử Hằng như vậy thoát nhìn cũng rất phong tình.

Chậm rãi nhu nhu đầu vú y, bởi vì nơi này y phi thường mẫn cảm, mỗi lần mẫn cảm sẽ trường thật sự hồng, thực sưng, rất tình sắc, cho nên hấn sẽ nhịn không được nhiều khi khi dễ nơi này một chút.

Há mồm ngậm đầu vú, bên hút còn bên phát ra âm thanh, hút một chút, một chút lại buông ra, trong chốc lát, đầu vú Hàn Tử Hằng thật sự cương tới muốn bạo huyết

46. Chương 46: 46(h)(hoàn)

“Thiên... Thiên Ngạo... Không cần... Đừng lộng...” Hàn Tử Hằng cầu xin hắn, thật sự quá mức kích thích.

Đại khái do nửa năm qua không có làm, mới khiến cho y hư nhược tới trình độ này, Hàn Tử Hằng cảm thấy thật sự vô dụng.

Nghe Hàn Tử Hằng cầu xin, nhìn nhìn đầu vú đã bị hắn ngoạn đến sưng đỏ, liền quyết định buông tha, bằng không Hàn Tử Hằng hư thoát hắn sẽ phải tự xử.

Hắn hôn dần xuống phía bụng, vươn đầu lưỡi ở trên mặt liếm, làm cả bụng y bị liếm tới ẩm ướt, lại lườn qua hai bên mép, tới luôn xuống khố quần sờ sờ phân thân y.

Anh Thiên Ngạo như trước duy trì tốc độ chậm rãi, chậm rãi trườn nhẹ thắt lưng, chậm rãi kéo quần, bên thì kéo bên thì hôn môi mỗi chỗ da thịt bị lộ ra. Cách một lớp quần lót, Anh Thiên Ngạo nhẹ nhàng ma sát phân thân y, cũng không cời ra, lúc được lúc không kích thích nơi đó.

“Đừng lộng... Mau giúp tôi làm...”

Bị Anh Thiên Ngạo ma sát thật sự chịu không nổi, Hàn Tử Hằng chỉ có thể mở miệng yêu cầu hắn giúp y, tuy rằng y rất muốn mắng hắn.

Đệt! Anh Thiên Ngạo nhất định phải tra tấn y mới được sao? Kỹ thuật tốt cũng không phải thế a...

Anh Thiên Ngạo đương nhiên rất thích ý, đây là nguyên nhân hắn cố ý ma sát y, hắn muốn nghe Hàn Tử Hằng chính mồm nói y muốn.

Anh Thiên Ngạo cuối cùng lột quần lót y ra, phân thân đã trưởng không ít, thẳng tắp vểnh lên trên, quy đầu màu phấn hồng cũng dính ít chất lỏng trắng, đẩy bộ lông mao hai bên ra, hắn ngậm lấy quy đầu, miệng nhỏ chỉ giúp y hút phần đầu, đầu lưỡi cũng không ngừng liếm lỗ nhỏ phía trên.

“Giúp tôi ngậm... Sâu một chút... Thiên... Thiên Ngạo...”

Hàn Tử Hằng cuối cùng cũng biết nguyên nhân hắn tra tấn y, tuy rất muốn đạp hắn một cước, nhưng giờ không phải là lúc, y khẩn cấp muốn càng nhiều hơn, đành phải lần thứ hai chủ động mở miệng cầu hắn.

Anh Thiên Ngạo quả thật cẩn thận giúp y ngậm sâu hơn, thậm chí còn kéo phân thân y, lấy tủy thường thức hai tiểu cầu phía dưới, kích thích làm cho Hàn Tử Hằng nhịn không được bắn ra.

Sau đó hắn để Hàn Tử Hằng ngồi dậy, đứng ở tại chỗ cởi quần áo, hắn muốn Hàn Tử Hằng cũng vì hắn dùng miệng khẩu giao, thế là đem phân thân cực đại bỏ vào trong miệng Hàn Tử Hằng.

Khoang miệng Hàn Tử Hằng ấm áp như gió quét, Anh Thiên Ngạo kêu lên một tiếng thoải mái xong nhắm mắt lại, hắn chậm rãi vận vẹo thắt lưng, ở trong miệng Hàn Tử Hằng trong miệng chậm rãi trôi động.

“Tử... Hằng... Sâu nữa... Sâu... Chút”

Anh Thiên Ngạo đem đầu y áp tới gần hơn, tuy như vậy đã đủ thư thái, nhưng vẫn hy vọng y có thể sẽ giúp hắn ngậm càng sâu hơn.

Y cũng thực nghe lời đem phân thân nuốt vào càng sâu, chẳng sợ đỉnh đến yết hầu, chỉ cần hắn nói còn chưa đủ, vậy y sẽ cho sâu hơn nữa...

Được khẩu giao một trận, hắn rất muốn bắn, nhưng không muốn bắn ở trong miệng, hắn muốn bắn ở trong động hậu mật y.

Hắn đem Hàn Tử Hằng từ trên bàn kéo xuống, để y quay người quỳ dựa vào bàn, cũng nâng cái mông lên.

Độ cao vừa lúc thích hợp Anh Thiên Ngạo sáp nhập.

“Tử Hằng... để tôi trực tiếp vào đi... Tôi nhịn không được...” Anh Thiên Ngạo đối y nói. Hắn biết không làm tròn sẽ khiến Hàn Tử Hằng đau muốn chết, nhưng hắn bây giờ rất muốn, chỉ sợ không có biện pháp chống đỡ giúp y làm xong công tác chuẩn bị.

Hàn Tử Hằng vừa nghe đầu tiên là hoảng sợ, nhưng y lại không đành lòng nhìn Anh Thiên Ngạo đến mức thống khổ như thế.

Quên đi, đau một chút cũng qua!

“Vậy tới đi!” Hàn Tử Hằng nhắm mắt lại, cắn chặt răng.

Được Hàn Tử Hằng chấp nhận, Anh Thiên Ngạo đỡ thắt lưng y, đem phân thân ngành sừng hướng hoa huyết đỉnh đỉnh.

Nhưng nơi đó thật sự chật, hắn thử vài lần vẫn không thể vào được, hoa huyết y không ngừng dồn lại không cho hắn tiến vào, hắn đành phải đỡ lấy phân thân, cường thế kiểu khai tràng bích, để dễ dàng tiến vào nơi

đó, nhưng hắn cũng không dám tùy tiện lập tức chen toàn bộ vào, hắn sợ Hàn Tử Hằng sẽ rất đau, cho nên chậm rãi từng chút từng chút tiến vào.

Cuối cùng cũng tiến vào hoàn toàn bên trong, kế tiếp, hắn có thể bắt đầu lộn.

“Tử Hằng... Tôi muốn động...”

“Ân...” Hàn Tử Hằng cắn răng, y hy vọng đau đớn này có thể tùy Anh Thiên Ngạo đong đưa mà trôi qua.

Không gian tràn ngập tiếng rên rỉ thở dốc đầy tình dục thoải mái, tiếng vang còn lại là thanh âm Anh Thiên Ngạo ra vào đụng chạm mỏng y.

Ba – ba – ba -. Thanh âm dâm mỹ êm tôi vang lên.

“Tử Hằng... Thoải mái không...?”

Tốc độ ra vào nhanh hơn không ít, y dần dần có khoái cảm, cũng muốn biết Hàn Tử Hằng còn đau hay không?

“Ân... Mau nữa... Mau một chút...”

Hàn Tử Hằng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều, đau đớn đã dần dần bị khoái cảm thay thế, bất quá chỉ tới trình độ này y không thể thỏa mãn, y còn muốn càng nhiều, càng kịch liệt hơn.

Anh Thiên Ngạo như y mong muốn không ngừng gia tăng tốc độ, tốc độ phi khoái làm cho Hàn Tử Hằng cảm thấy mỗi khi sáp nhập y sẽ bị đánh bay, rất đau nhưng lại rất thoải mái, loại cảm giác này không khỏi quá mức tuyệt vời

Hắn gia tăng thêm sức, hung hăng sáp đến chỗ sâu nhất hậu đình đong đưa, chậm rãi đem toàn bộ chất lỏng một chút cũng không sót bắn vào trong cơ thể Hàn Tử Hằng..

Khi hắn rút phân thân ra, Hàn Tử Hằng cuối cùng nhịn không được ngã sấp vào trên bàn duyên khí, Anh Thiên Ngạo nằm lên ôm lấy y.

“Tử Hằng...”

“Ân...?”

“Sau này, tôi sẽ đối với cậu tốt, đừng rời tôi nữa.” Anh Thiên Ngạo hôn hơn lưng y.

“Ân...” Hàn Tử ằng cảm thấy đại khái y cũng không thể ly khai đi? Ai kêu đã biết mình thích hấn.

“Còn có...”

“Ân...?” Còn có?

“Cậu muốn ra ngoài trước, hay là tôi ra ngoài trước, hoặc là... chúng ta cùng đi ra?”

Hàn Tử Hằng sững sốt, y thể nhưng quên bên ngoài có người! Y vừa mới kêu thỏa thích như vậy...

“Cậu mau ra ngoài cho tôi!” Hàn Tử Hằng muốn giết người, Anh Thiên Ngạo đáng giận!

Hấn cũng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, rồi hôn trộm mặt y vài cái mới ra ngoài.

Khi hấn mở cánh cửa kia trong nháy mắt, hấn thật sự thấy vài người hầu ngồi chồm hổm bên ngoài, một mặt so với một còn đỏ hơn, mà các nàng vừa thấy bên trong, không biết tại sao mặt lại trở nên càng đỏ.

Hàn Tử Hằng khó hiểu thuận theo tầm mắt các nàng, thiếu chút không té xỉu.

Đệt! Cả trên bàn mặt đều là tinh dịch của y cùng Anh Thiên Ngạo!

Hàn Tử Hằng trong lòng âm thầm thề, lần sau tuyệt đối không cho Anh Thiên Ngạo ở bên ngoài loạn phát tình!

-Hoàn-

47. Chương 47: (phiên Ngoại)01

Mặt trời, bờ cát, Bikini, ở đây quả nhiên là nơi hấp dẫn nhất.

Hàn Tử Hằng hài lòng với cảnh tượng trước mắt!

Đúng vậy, cuộc sống chính là nên như vậy!!

Mỗi ngày chỉ toàn nhìn Anh Thiên Ngạo khiến y chán chết, tuy rằng, một ngày nếu không nhìn thấy hấn thì trong lòng cảm thấy quái quái, bất quá, nhìn mỹ nữ xinh đẹp thì có điều.....

Từ lúc bị Anh Thiên Ngạo đề, Hàn Tử Hằng cảm thấy bản thân càng không giống một nam nhân, quả nhiên nam nhân nên đến những chỗ này, vì nơi này mới là thiên đường của nam nhân! (Có chồng rồi nha em~).

Không riêng Hàn Tử Hằng vừa lòng, Anh Thiên Ngạo cũng vậy, nhưng từ khuôn mặt hắc mà đoán thì khó mà nhìn ra.

Đôi phu phu khó có khi được nghỉ ngơi, hơn nữa chỉ có hai người, nhích ra thời gian tạm nghỉ cũng phải giao nội vụ trong bang cho Anh Mị Sí quản lý tạm thời.

Kỳ thật mỗi ngày trôi qua hai người đều cùng một chỗ, nhưng đám đệ đệ luôn ồn ào muốn đôi phu phu đi hưởng thụ cái gì là thế giới của hai người, vé máy bay, khách sạn chuẩn bị tốt mới nói cho bọn họ, đôi phu phu dù chưa từng nghĩ tới, nhưng cũng không muốn cô phụ tâm ý bọn đệ đệ.

Cẩn thận nghĩ lại, đây cũng là lần đầu tiên hắc cùng Hàn Tử Hằng có ngày nghỉ đầu tiên.

Anh Thiên Ngạo mặc quần bơi tứ giác, dáng người hoàn mỹ cường tráng lúc này phơi ra nhìn không sót gì, hắc hiện tại đã nghe qua nhiều tiếng kinh hô, nhưng hắc cũng lười đáp lại.

Hàn Tử Hằng cũng rất muốn cưỡi như ai kia, dù sao đến bờ biển là mặc như vậy a! Nhưng Anh Thiên Ngạo chết tiệt tối hôm qua rất quá đáng, làm cho trên người y toàn dấu vết hoan ái, bảo y làm sao dám thoát... (chồng em ghen a~, cơ thể của em chỉ chồng em xem thôi).

Y có chết cũng không muốn cho người ta biết là y bị áp! (nằm dưới =))).

Nghe thấy rất nhiều nữ sinh đối dáng người Anh Thiên Ngạo tán thưởng, Hàn Tử Hằng cảm thấy kiêu ngạo, rõ ràng người ta cũng không phải đang khen y.

Nhưng khen thì có thể, được một tác lại muốn tiến một thước lại không thể được!

Hàn Tử Hằng thấy hai cô em mặc bikini dáng người hảo đứng trước mặt Anh Thiên Ngạo, ý đồ muốn hắc chú ý. Nhưng y lười để ý các nàng, tiếp tục nhắm mắt tắm nắng, dù sao đó cũng không phải ngoại hình Anh Thiên Ngạo thích, y một chút cũng không lo lắng.

Quả nhiên, Anh Thiên Ngạo không biết đối các nàng nói cái gì, các nàng cư nhiên làm một bộ sắp khóc rời đi.

Ai, Anh Thiên Ngạo thật sự không phải loại nam nhân sẽ thương hương tiếc ngọc a~, luôn luôn nói thẳng.

“Anh cùng các nàng nói cái gì?” Hàn Tử Hằng thấy Anh Thiên Ngạo trở về, hỏi hắc, y muốn biết hắc nói gì làm các nàng thành ra như vậy?

“Cũng chưa nói gì, cảm thấy đáng ghét.” Anh Thiên Ngạo ngồi xuống nền cát bên cạnh y.

“Vậy đâu có được a, sao lại đem người ta lộng khóc?” Lấy tính cách của y mà nói, dù sao cũng là nữ nhân, có thể nói uyển chuyển tận lực uyển chuyển.

“Em luyện tiếc?” Anh Thiên Ngạo quay đầu nhìn thoáng qua y đang nằm đó.

“Em đương nhiên luyện tiếc a, mỹ nữ a, rõ ràng là mỹ nữ a.” Hàn Tử Hằng chính là thích cùng hắc đầu vô mồm, bằng không cả ngày đều nhìn cái mặt than nghiêm túc của hắc, y sẽ điên mất.

“Ồ? Anh còn nghĩ em chỉ đối nam nhân có hứng thú.” Anh Thiên Ngạo tiếp tục nhìn y, ánh mắt lóe lên tia thay đổi.

“Em không cần nam nhân, em chỉ muốn mỹ nữ, thật nhiều mỹ nữ!” (Hằng a~, em chui đầu vào rọ rồi a~) Hàn Tử Hằng bởi vì nhắm mắt, căn bản không phát hiện sắc mặt Anh Thiên Ngạo đã hiện lên nét khó coi.

“Thích như thế? Vậy muốn anh giúp tìm một cô em không? Một người không đủ, thì tìm thêm vài người?” Anh Thiên Ngạo nói nhưng trong lòng suy nghĩ hoàn toàn bất đồng.

Hàn Tử Hằng đột nhiên mở mắt, nhìn thoáng qua Anh Thiên Ngạo.

Đột...! Ánh mắt kia tuyệt đối không chỉ đơn thuần mà còn tinh khiết a... Y đột nhiên bắt đầu lo lắng cho đêm nay sẽ bị làm lụng vất vả ra sao... (ếch chết tại miệng nha em~ =))).

“Anh đừng như vậy, em thích anh, chỉ thích anh, mỹ nữ gì đó tất cả đều kém xa anh.” Hàn Tử Hằng vì cái mông y mà suy nghĩ, đành phải mặt dày ủy khuất bản thân đi làm nũng. (ách =.=).

“Không sao cả, anh cũng muốn tìm một cô, cũng thật lâu không cùng nữ nhân làm.” Anh Thiên Ngạo nói. (Ặc???)

Hàn Tử Hằng vừa nghe, liền biết tiêu đời rồi, Anh Thiên Ngạo nhất định siêu phát hỏa.

“Vậy... Vậy xin anh cứ tự nhiên đi...” (Thật khó hiểu đôi phu phu này) Hàn Tử Hằng đem cả tâm tư niệm cho cái mông đáng thương, không thèm đi quản Anh Thiên Ngạo muốn tìm nữ nhân hay nam nhân hay không.

Y quyết định trở về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện vì y đêm nay bị ai giữ gìn thể lực.

Y rất hiểu Anh Thiên Ngạo.

Dù sao Anh Thiên Ngạo là người khó thu phục, rất nhiều chuyện đều do hắn định đoạt, người sẽ không có biện pháp phản kháng hắn, hơn nữa hắn kỳ thật có điểm trì độn trên mặt tình cảm.

Thật không hiểu sao có người cứ thích quẩn lầy hắn? Thật sự hảo đáng thương...

Anh Thiên Ngạo một mình ở lại trên bờ cát.

Hắn vừa cự tuyệt mấy nữ nhân muốn tiếp cận hắn.

Nói thật ra, hắn cũng là nam nhân bình thường, hướng chi vốn hắn đã thích nữ nhân, nhìn thấy nhiều nữ nhân như thế nói không động tâm là gạt người.

Nhưng hắn đã cùng Hàn Tử Hằng một chỗ, đừng nói quan hệ xác thịt ở ngoài, ngay cả trong suy nghĩ hắn cũng làm không được.

Hắn cảm thấy thân là nam nhân phải có ý thức trách nhiệm. (Hảo cho một anh công tốt)

Hàn Tử Hằng chỉ là thích cùng hắn nháo, cho dù biết y không có ý tứ kia, hắn vẫn cảm thấy khó chịu, xem ra không giáo huấn y cho tốt thì không được.

Đột nhiên, trước mắt hắn tối sầm, hắn buồn bực ngược lên nhìn, một nữ nhân đứng ở trước mặt hắn, hắn còn chưa kịp kêu đối phương tránh ra, nàng đã bổ nhào vào người hắn.

Hắn đương nhiên rất khó chịu, vì hắn phi thường chán ghét nữ nhân chủ động. Hắn lạnh mặt kêu nàng đứng lên, nhưng nàng lại không nhúc nhích dựa vào hắn, bắt đầu cảm thấy có điểm kỳ quái, nhẹ đẩy nàng ra, mới phát hiện nguyên lai nàng té xỉu.

Cách thức té xỉu này có phải quá kỳ diệu?

Bình thường có gì xảy ra, đều là Hàn Tử Hằng đứng ra xử lý, cho nên khi hắn đối mặt tình hình hiện tại, trừ bỏ không biết làm sao, vẫn là không biết làm sao...

Bất quá đem nàng bỏ lại cũng không phải phong cách của hắn, hướng chi nàng còn té xỉu.

Thế là hắn trực tiếp ôm lấy nữ tử kia hướng về phía khách sạn, phi thường theo thói quen gọi điện đến phòng hắn cùng Hàn Tử Hằng ở, thẳng kêu Hàn Tử Hằng xuống dưới xử lý.

48. Chương 48: (phiên Ngoại)02

Hàn Tử Hằng nhìn hình ảnh trước mắt rất lâu, Anh Thiên Ngạo cao đại khí suất, ôm một nữ nhân nhỏ xinh đáng yêu.

Hàn Tử Hằng khó chịu, tên này gọi điện bảo y xuống dưới chính là muốn y nhìn hắn ôm nữ nhân? Cho dù y vừa loạn nói chuyện linh tinh, cũng không đến nỗi làm thế thật đi? Ngay cả nữ nhân cũng đã tìm tới...

Nhưng Hàn Tử Hằng vẫn đi qua.

“Sao vậy? Bảo em xuống làm gì?” Ngữ khí phi thường khó chịu, y chỉ có suy nghĩ muốn trực tiếp quay đầu về phòng, nhưng lại không thể không nghe Anh Thiên Ngạo ngoan ngoãn ở lại.

“Đây là thái độ gì?” Anh Thiên Ngạo bị y nói thế không khỏi tức giận, Hàn Tử Hằng thật sự là khiếm giáo huấn, đối hắn càng ngày càng không biết lớn nhỏ?

“Rốt cuộc muốn làm gì, vì bảo em xuống dưới gặp các người áp áp ôm ôm?” Hàn Tử Hằng nói, thuận tiện đưa mắt nhìn hắn ôm nữ nhân kia, bộ dạng còn thực đáng yêu.

“Nàng té xỉu.” Anh Thiên Ngạo không quên hắn gọi y xuống dưới là vì xử lý nàng, hiện tại nên nhượng y một lần.

“Anh cũng thích ngoạn chiêu hôn mê này?” Hàn Tử Hằng đương nhiên nhìn ra nàng bị xỉu, nhưng vẫn nhịn không được ăn dấm chua.

“Em nếu thích, anh có thể làm em hôn mê, rồi đem em khiêng lên giường.” Anh Thiên Ngạo đối y chọn mi, như vậy quả nhiên làm cho Hàn Tử Hằng ngậm miệng.

“Vậy anh rốt cuộc muốn em làm gì?” Hàn Tử Hằng cuối cùng đứng đắn hơn, y đương nhiên biết Anh Thiên Ngạo không có khả năng khiến nàng xỉu.

Cho nên, nàng quả thật bị xỉu, mà người luôn luôn rất có tinh thần trọng nghĩa Anh Thiên Ngạo ra tay cứu nàng, chính là như vậy. Hàn Tử Hằng đưa ra suy luận.

“Nàng giao cho em xử lý.” Nói xong, Anh Thiên Ngạo liền đem nữ nhân kia đưa qua cho Hàn Tử Hằng ôm, dù sao việc gì giao cho y cũng không bao giờ sai lầm.

Hàn Tử Hằng đưa tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Cho nên nói, đã đến quầy tiếp tân thì giao cho nhân viên xử lý là tốt rồi?

Chỉ vì y toàn đứng ra giúp hấn xử lý tốt mới có thể đường ra loại ngu ngốc này, ầu... Ngu ngốc!

Hàn Tử Hằng thở dài, xoay người thỉnh nhân viên hỗ trợ xử lý, đem nữ nhân giao cho nhân viên.

Y cùng Anh Thiên Ngạo mới tính toán lên lầu, nữ nhân lại đột nhiên tỉnh lại. Sau khi tỉnh táo, nàng thần tình hoảng sợ, đông xem tây nhìn sau, tầm mắt tập trung tới nam nhân đang đợi thang máy.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất chạy nhanh tới, thẳng hướng mục tiêu phóng đi, bổ nhào vào Hàn Tử Hằng.

“Cuối cùng cũng tìm được anh!” Nàng nói, còn hôn hôn mặt Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng vẻ mặt kinh ngạc, cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Y lại không biết nàng!

Anh Thiên Ngạo nhìn nữ nhân kia liếc mắt một cái, tái trường mắt nhìn mắt Hàn Tử Hằng, rồi mới quay đầu tiếp tục chờ thang máy.

“Tiểu thư, cô không phải nhận sai người? Tôi không biết cô a...” Hàn Tử Hằng nhẹ nhàng đẩy nàng ra, bởi vì y đã cảm giác được hàn khí đảo quanh Anh Thiên Ngạo.

“Không có, em không có nhận sai người, thân – ái” nữ nhân lôi kéo góc áo Hàn Tử Hằng, ngẩng đầu liếc mắt đưa tình với y.

Nàng căn bản không biết y, nhưng nàng hiện đang gặp hoàn cảnh đặc thù, cho dù phải hy sinh cũng phải tìm một người thuận mắt.

“Thân – ái?” Anh Thiên Ngạo lập lại một lần, ánh mắt vẫn không nhìn qua.

“Không, tiểu thư thật sự hiểu lầm, tôi không phải thân ái cô cần tìm.” Hàn Tử Hằng cảm thấy quý dị, sao lại có người nửa đường loạn nhận thức thân ái? Chẳng lẽ nàng ngay cả thân ái của mình dài cao thể nào cũng nhận sai?.

“Sao lại hiểu lầm? Là thân – ái – a.” Anh Thiên Ngạo lạnh lùng nói.

Hàn Tử Hằng cũng thật lợi hại, giấu hấn ở bên ngoài tìm nữ nhân? Xem ra hấn khiến y chưa đủ mệt mới có tinh lực ngạo nữ nhân.

“Đệt, anh không giúp em thì thôi, sao còn theo nàng ồn ào?!” Hàn Tử Hằng nghĩ muốn đánh hấn, nghe hấn nói những lời này, chẳng nhẽ hấn không biết cả ngày y cùng hấn một chỗ còn sinh ra một cái thân ái sao?

Nữ nhân nhìn nhìn Anh Thiên Ngạo, lại nhìn Hàn Tử Hằng.

Nguyên lai là như vậy a... Vậy thật tốt quá, xem ra nàng tìm đúng người.

“Thân ái, Hắc là ai vậy a?” Nữ nhân kéo kéo tay Hàn Tử Hằng, chỉ chỉ Anh Thiên Ngạo.

“Cô làm ơn đừng gọi tôi là thân ái, tôi thật sự không biết cô.” Hàn Tử Hằng muốn xù lông mà chết, nữ nhân này còn hỏi vấn đề này.

“Ta là ai?” Anh Thiên Ngạo cũng quay đầu nhìn y, nhìn y tính toán trả lời thế nào?.

“Anh là... Chủ tử a...” Hàn Tử Hằng mỉm cười, nói thế cũng đúng sự thật thôi.

Bởi vì tổng không nên tùy tiện đem quan hệ giữa bọn họ lấy ra giảng đi? Hơn nữa nàng còn là một người xa lạ.

“Thân ái, hắc sao lại nghiêm túc như thế? Thật sự là ủy khuất anh, ở dưới trướng hắc làm việc nhất định thực vất vả đi?” Nữ nhân nói, chết tử tế không muốn lại nói đụng đến nơi không nên đụng.

Nếu không Hàn Tử Hằng tin tưởng y thật sự không biết nữ nhân này, thật sự sẽ thành tiểu ba ở nguyên phối trước mặt ra oai phủ đầu lỗi giác...

“Vậy thật đúng là ủy khuất.” Anh Thiên Ngạo nói lạnh lùng.

Thang máy mở, Anh Thiên Ngạo trực tiếp vào thang máy, cũng không chờ Hàn Tử Hằng, liền ấn nút đóng cửa chọn số lên lầu.

Hàn Tử Hằng sững sờ ở tại chỗ, tay còn bị một nữ tử xa lạ bám.

Y thật sự sẽ bị nữ nhân này hại chết...

“Hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, có thể nói chuyện không?” Nữ nhân nói xong, kéo Hàn Tử Hằng tới một thang máy gần đó.

“Đi đâu?” Hàn Tử Hằng cảm thấy nữ nhân này là lạ, sao lại đột nhiên lại thay đổi cá tính?

“Tới phòng tôi.” Nữ nhân ấn nút đóng cửa thang máy.

“Tôi phòng cô làm gì?” Hàn Tử Hằng nổi lên cảnh giác.

“Với anh nói chuyện a.” Nữ nhân nói.

“Vậy cũng không cần đến phòng đi?” Hàn Tử Hằng nói.

“Anh sợ cái gì? Tôi còn không sợ.” Nữ nhân nói.

Hàn Tử Hằng cuối cùng hiểu được vì sao cảm thấy nữ nhân này có điểm quái dị, nàng tuy rằng nhìn như mảnh mai, bất quá cá tính hoàn toàn tương phản...

“Nói gì liền nói, hy vọng cô có thể cho tôi một giải thích hợp lý là tốt rồi.” Hàn Tử Hằng bắt đầu dè dặt, kỳ thật y đối nữ nhân vẫn không có biện pháp giống Anh Thiên Ngạo.

Dù sao cũng là nữ nhân, liền nhẫn xuống đi.

49. Chương 49: (phiên Ngoại)03

Hàn Tử Hằng nghe nàng nói xong, cảm thấy cười không nổi.

Nàng tên Cao Bình, là thiên kim một tập đoàn trong nước, bởi vì không muốn nghe theo phụ thân kết hôn với người ngài sắp đặt, cho nên lén chạy ra ngoài, nàng dự đoán một, hai ngày phụ thân sẽ phái người tới bắt nàng về.

Tuy là loại chuyện hay xảy ra giữa người làm thương gia với nhau, Hàn Tử Hằng cũng cảm động lây, bằng không lúc trước cũng sẽ không có nhiều người muốn đem con mình ý đồ gả cho Anh Thiên Ngạo.

“Vậy sao cô lại gọi tôi là thân ái? Chúng ta thật sự không biết đúng không?” Hàn Tử Hằng cho rằng dù thế nào cũng không nên chính người như thế, nhưng lại là ở trước mặt Anh Thiên Ngạo chính y, ai.

“Hắc hắc, đây là tôi muốn mời anh hỗ trợ.” Cao Bình cười đến vẻ mặt giả dối, Hàn Tử Hằng cảm thấy cực kỳ không ổn, hẳn sẽ không có chuyện gì hay ho.

“Anh làm ơn cùng tôi kết hôn đi!” Cao Bình hai tay tạo thành chữ thập, dùng biểu tình chờ mong nhìn y.

“Gi, cô rốt cuộc đang nói cái gì?!” Nữ nhân này rốt cuộc đang giỡn cái gì? Kết hôn?!

“Đừng như vậy, chúng ta trước kết hôn làm cho ba tôi chết tâm(từ bỏ ý định), qua vài năm chúng ta ly thì tốt rồi a.” Cao Bình duy nhất có thể nghĩ đến chính là sớm từng bước kết hôn, nàng thật sự không muốn cùng một người chưa thấy qua mặt kết hôn, tuy rằng nàng cùng Hàn Tử Hằng cũng mới lần đầu tiên gặp mặt...

“Tôi rối cuộc vì sao phải kết hôn với cô a?!” Hàn Tử Hằng không nói gì, nào có nữ hài tử sẽ tùy tiện tìm một người lần đầu gặp mặt kết hôn?

“Anh không phải... Gay sao?” Cao Bình nói.

“Cô... nói ta?!” Hàn Tử Hằng chán nản.

Đúng là y thích Anh Thiên Ngạo, nhưng trước đây y vẫn bình thường thật sự, được chứ? Hơn nữa y cũng không phải đối toàn bộ nam nhân sẽ có hứng thú, chỉ có Anh Thiên Ngạo, ân... Anh Thiên Ngạo.

“Vừa nam nhân vừa nãy không phải người yêu của anh sao?” Cao Bình giật mình, nàng thật là nghĩ như thế.

“Cô nhìn ra?” Hàn Tử Hằng kinh ngạc, bọn họ cũng không biểu hiện quá rõ ràng đi?

“Đương nhiên là trực giác của nữ nhân, nếu là như thế anh càng phải theo tôi kết hôn a!” Cao Bình chịu không nổi trợn mắt, đạo lý đơn giản như thế y cư nhiên còn không tiếp thu được?

“Cho nên tôi nói, vì sao tôi phải cùng cô kết hôn?” Thật sự là nữ nhân khó hiểu, y không lẽ gặp được thiên binh?

“Anh theo tôi kết hôn chính là trên danh nghĩa thôi, anh cùng người kia ra sao, tôi cũng không ngăn cản, đơn giản mà nói, chính là sương khói đạm, như vậy anh đã hiểu chưa?” Cao Bình một bộ đại nhân vỗ vỗ bả vai Hàn Tử Hằng.

Ở trong suy nghĩ của nàng, bọn họ chỉ có thể lén lút đàm cảm tình, có nàng khai sáng nguyện ý hy sinh làm thê tử giúp y, y cũng không biết cảm kích?

Nhưng Hàn Tử Hằng cảm thấy nàng xem phim tình cảm nhiều lắm mới có thể như vậy, hơn nữa, chẳng lẽ nàng tính toán chôn vùi hạnh phúc của chính nàng sao? Nàng quả thật tuổi còn nhỏ nên nghĩ đến đơn giản.

“Không hiểu, tôi và hắn vẫn đều như vậy, cũng vĩnh viễn đô hội như thế, tôi sẽ không theo cô kết hôn, cô tìm người khác giúp cô đi.” Hàn Tử Hằng nói.

Y rất ít khi nói Anh Thiên Ngạo là nam nhân của y, nên không tất yếu cho Cao Bình hiểu, y cũng không cảm thấy cùng Anh Thiên Ngạo một chỗ là chuyện khiến họ không thể không gặp người.

“Anh...” Cao Bình khổ não, nàng vì nhìn y dễ nói chuyện mới tìm tới, quả nhiên vẫn là không được sao?

“Còn có, tôi phải làm sáng tỏ một chút, tôi không phải Gay, tôi chỉ là thích nam nhân của tôi mà thôi, chỉ thích một mình hấn, cho nên cô không nên đến phiền tôi.” Hàn Tử Hằng nói xong đứng dậy rời đi.

*_*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo về phòng liền đi tắm, hấn nằm trên ghế nhàn nhã uống bia, nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh đẹp đón gió nhẹ thổi.

Nhìn đồng hồ, cũng đã Ơn nửa tiếng, Hàn Tử Hằng còn chưa trở về? Rốt cuộc là theo nữ nhân kia làm gì?

Hấn cảm thấy hành động vừa rồi thật không giống hấn, dường như tiểu hài tử ăn dấm chua.

Hấn rất ít khi gặp loại tình huống này, bình thường hấn cùng Hàn Tử Hằng lúc một chỗ, toàn là nữ nhân nhằm vào hấn, hấn cũng biết nữ nhân nhằm vào Hàn Tử Hằng cũng không thua kém mình, nhưng khi hấn nhìn thấy có nữ nhân đối Hàn Tử Hằng kéo tới đẩy lui khiến hấn hấn có điểm hoảng, lại nghe nàng kêu Hàn Tử Hằng kêu đến thân mật như vậy, thật khiến hấn nhìn không được phát hỏa.

Hơn nữa còn hôn Hàn Tử Hằng, nếu nàng là nam nhân hấn đã sớm tặng một quyền cho nàng!

Nói, vừa nãy hấn hành động như vậy, có ấu trĩ quá không?

Hàn Tử Hằng nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi vào liền thấy Anh Thiên Ngạo đưa lưng đối y nằm trên ghế, người hấn chỉ quấn một cái khăn tắm che khuất nửa người dưới, tóc còn đọng nước.

Hàn Tử Hằng tự động tiêu sái đi vào phòng tắm lấy khăn mặt, đi tới phía sau Anh Thiên Ngạo, vì hấn lau khô tóc.

“Đã trở lại?” Anh Thiên Ngạo hỏi. Hấn đã quen được Hàn Tử Hằng giúp hấn tổ đông tổ tây. (gần như là chạy ngược chạy xuôi làm việc cho anh a~).

“Ân.” Hàn Tử Hằng còn đang tự hỏi cùng Anh Thiên Ngạo giải thích thế nào mới tốt? Y vừa nãy không phải đã dọa hấn kinh hách, căn bản chưa thấy qua bộ dạng này của hấn, nếu là bình thường hấn hấn đã trực tiếp khiêng y đi không phải sao?

Trời ạ, càng nghĩ càng khủng bố, Anh Thiên Ngạo có đôi khi thật lạ, vạn nhất hấn lại nảy ý tưởng kỳ quái, kết cục thảm nhất vẫn là y a.

“Anh còn sinh khí?” Hàn Tử Hằng có chút run như cầy sấy hỏi.

“Khí gì?” Anh Thiên Ngạo cố ý giả ngu, học Hàn Tử Hằng bình thường vẫn vậy.

“Nữ nhân kia em thật sự không biết, anh phải tin tưởng em.” Hàn Tử Hằng giải thích.

“Em vừa đi đâu?” Anh Thiên Ngạo không muốn ngay mặt đáp lại Hàn Tử Hằng, hỏi lại y.

“Ác, em đi cùng nữ nhân kia nói chuyện một chút.” Hàn Tử Hằng nói. Bất quá tốt nhất vẫn đừng cho Anh Thiên Ngạo hai người một mình ở phòng nói thì hay hơn.

“Nói cái gì? Chẳng lẽ là phí che giấu?” Anh Thiên Ngạo tùy ý xả.

“Em đã nói em cùng nàng không quan hệ, lỗi tai anh có vấn đề a?!” Hàn Tử Hằng nhin không được đáp trả hần một câu.

“Lỗi tai anh còn tốt lắm, còn nghe được thân ái, em còn không thừa nhận?” Anh Thiên Ngạo tiếp tục nói.

“Đệt, anh thật sự rất có bệnh a!” Hàn Tử Hằng cầm khăn mặt vắt xuống sàn, không lau, để cho hần cảm mạo thì hay hơn!

50. Chương 50: (phiên Ngoại)04

“Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo gọi y.

“Cái gì?”

“Không có việc gì.”

“Đệt!”

“Em không biết cần phải biết chừng mực sao? Luôn dùng từ thô tục không rời miệng.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Không có biện pháp a, chừng mực có tới đó thôi a.” Hàn Tử Hằng ngả đầu nằm trên giường, tức chết hần, Anh Thiên Ngạo chết tiệt!

Anh Thiên Ngạo quay đầu nhìn nhìn y, suy nghĩ một chút, hỏi y.

“Tử Hằng?”

“Lại sao nữa?” Hàn Tử Hằng không nghĩ để ý đến hấn, y nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, hôm nay vận khí của y tựa hồ bất hảo.

“Hiện tại là ban ngày.” Anh Thiên Ngạo nói, không đầu không đuôi.

“Đúng, hiện tại là ban ngày, cho nên?” Mắt y cũng không đến nỗi không biết phân biệt ngày đêm, Anh Thiên Ngạo lại phát bệnh thần kinh?

“Nguyên lai em có biết a.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Vô nghĩa.” Hàn Tử Hằng trả lời.

Hàn Tử Hằng chân chính cảm thấy kỳ quái, tại sao Anh Thiên Ngạo không có nói tiếp, mở mắt vừa thấy không biết từ khi nào Anh Thiên Ngạo đã nằm chống hai tay nhìn đối diện y.

“Anh... Anh làm gì... Hiện tại là ban ngày a...” Hàn Tử Hằng nhìn hấn chỉ biết hấn muốn làm, nhưng có cần vào lúc này không?

“Em không phải nói em có biết.” Anh Thiên Ngạo đột nhiên cười, một chút cũng không đơn thuần.

“Từ từ...” Hàn Tử Hằng sở dĩ nghĩ như thế vì có lý do, Anh Thiên Ngạo mỗi lần làm sẽ gây sức ép cho y thật lâu, buổi tối làm tốt hơn là vì, hấn sẽ kiềm chế hơn một chút, dù sao bọn họ mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, cũng không thể không ngủ.

So với ban ngày sẽ khác, y càng nghĩ càng sợ.

Bất quá Hàn Tử Hằng cũng đã quên, bọn họ hiện tại đang nghỉ phép a, căn bản không có cái gì gọi là ban ngày, ban đêm.

Còn như điểm ấy, Anh Thiên Ngạo đã sớm biết.

“Không còn kịp rồi.” Anh Thiên Ngạo là người nói được thì làm được, lập tức bắt đầu đối Hàn Tử Hằng giở trò.

Hàn Tử Hằng hảo muốn khóc, rốt cuộc vì sao Anh Thiên Ngạo thể lực tốt như thế? Thể lực tốt cũng không phải để phát tiết thôi a? Hấn cũng không biết người bị đặt ở dưới có bao nhiêu vất vả a...

Cũng chỉ là suy nghĩ, Anh Thiên Ngạo một khi bắt đầu bính y, y cũng sẽ lập tức hưng phấn theo.

*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo không rõ, thật sự rất không rõ, nữ nhân này, hình như tên Cao Bình? Tạo sao chạy tới tìm hắn?

Đem Hàn Tử Hằng gây sức ép thật lâu, y đến cuối cùng căn bản cũng không nghĩ muốn động, bắt quá hắn vẫn hỏi y chuyện nữ nhân này, hỏi xong mới để cho y nghỉ ngơi.

Hắn muốn xuống dưới ăn một chút gì đó, rồi mua chút đồ ăn cho Hàn Tử Hằng nửa đêm tỉnh lại ăn, nhưng sau khi ra khỏi thang máy mới phát hiện Cao Bình đã canh giữ ở kia, vốn không muốn để ý nàng, nhưng người nàng chờ thực rõ ràng là hắn, bởi vì nàng đi tới phía hắn đứng.

Nàng tìm hắn làm gì? Hàn Tử Hằng không phải đã cự tuyệt nàng?

“Nhĩ hảo... Còn nhớ tôi không...?” Cao Bình đối hắn cười cười. Từ khuôn mặt kia thật sự nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, còn có cổ cảm giác áp bách khó hiểu...

“Không biết.” Anh Thiên Ngạo lách qua nàng, nghĩ thầm vẫn nên tránh cùng nữ nhân này dây dưa thì tốt hơn.

Nhưng Cao Bình chưa từ bỏ ý định, nàng chờ bọn hắn đã lâu, ngay cả cơm cũng không dám đi ăn, bọn họ rốt cuộc đang làm gì a? Tại sao giờ mới xuất hiện, nàng đợi đến buồn ngủ, tính toán nàng đã chờ từ năm giờ tới bảy giờ cũng đã mười giờ, bọn họ cũng không cầm ăn cơm sao?

“Làm ơn cho tôi một chút thời gian cũng được, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Cao Bình theo sát Anh Thiên Ngạo ở bên cạnh đối hắn nói.

“Nhưng tôi không muốn cùng cô nói.” Cước bộ hắn nhanh hơn, không nghĩ đi cạnh nàng.

Nữ nhân này dám mơ ước Hàn Tử Hằng, hắn không có hảo cảm!

“Làm ơn hãy nghe tôi nói...” Cao Bình cơ hồ chạy bước nhỏ đuổi theo, người quá thấp chính là như vậy, Anh Thiên Ngạo đi một bước nàng phải đi hai bước.

Hắn cũng hoàn toàn không có tính toán thả chậm cước bộ, cũng đang tính toán lùi lại, cắt đuôi kẻ đáng ghét này.

Nhưng Anh Thiên Ngạo làm sao cũng không dự liệu được, giây tiếp theo hắn chợt nghe một tiếng bịch,

quay đầu vừa thấy, Cao Bình lại té xỉu.

Hắn trời sinh thấy việc nghĩa hăng hái làm, không cho phép hắn bỏ lại mặc kệ đối phương, chỉ có thể yên lặng tiêu sái quay lại, ôm lấy nàng.

Sau đó, hắn vẫn như trước không biết nên xử lý thế nào cho tốt, đành phải đem nàng ôm về phòng hắn cùng Hàn Tử Hằng...

Hàn Tử Hằng nghe được tiếng mở cửa hơi chút thanh tỉnh lại, y biết Anh Thiên Ngạo vừa mới đi xuống lầu, tuy rằng y rất muốn ngủ, nhưng lại đói ngủ không nổi. Anh Thiên Ngạo hẳn sẽ mang chút đồ ăn cho y đi?

Nhưng cửa phòng vừa mở ra, nhìn thấy Anh Thiên Ngạo ôm Cao Bình, y cảm thấy muốn học máu.

Anh Thiên Ngạo nhìn Hàn Tử Hằng cư nhiên tỉnh có điểm kinh ngạc, tám phần là đã đói bụng đi?

“Đồ ăn từ từ anh xuống lần nữa giúp em lấy.” Anh Thiên Ngạo đi vào phòng, đem Cao Bình đặt ở sofa.

“Anh không mang theo đồ ăn ngược lại lại mang mỹ nhân lên đây?” Hàn Tử Hằng đói đến phát hoảng, còn tưởng rằng hắn sẽ mang đồ ăn cho y, quả nhiên chỉ có thể tự dựa vào bản thân, nhưng y căn bản không thể động đây, thất lực y, mông y...

“Ít nói linh tinh được không.” Anh Thiên Ngạo nói.

Có đôi khi hắn thấy, Hàn Tử Hằng một bộ tốt đẹp chính là tu dưỡng, có lẽ độ linh tinh, nhưng cùng y ở chung căn bản sẽ không xuất hiện.

Hàn Tử Hằng mặt ngoài bản lãnh làm tốt lắm, đối ngoại luôn cấp mặt mũi cho hắn, bắt quá khi hai người một chỗ lại hoàn toàn là người khác.

Ngắm lại hắn cùng Hàn Tử Hằng từ nhỏ chính là như vậy, hai người một ngày không đấu võ mồm sẽ cảm thấy rất lạ.

“Chẳng lẽ, anh muốn ngoạn 3P?” Hàn Tử Hằng tuy rằng rất đói, nhưng vẫn hữu lực cùng hắn nhao nhao nói.

“Nguyên lai anh còn chưa thỏa mãn em, nem còn muốn?” Anh Thiên Ngạo tới gần y, lập tức lại ngăn chặn y.

“Không... Em nói đùa...” Hàn Tử Hằng cảm thấy muốn chết, còn muốn lại đến một lần?

“Vậy xem chỗ nào anh nói đùa.” Anh Thiên Ngạo thật cũng thực rõ ràng thu tay

Bởi vì, Cao Bình còn tại, vạn nhất đang tiến hành đến một nửa nàng tỉnh không phải thực mất hứng sao?.

“Nàng sao lại té xỉu?” Hàn Tử Hằng mặc quần áo, hiện tại y chẳng có mảnh vải nào.

“Ai biết.” Anh Thiên Ngạo là thật không biết.

“Vậy sao anh lại đem nàng lên đây?” Hàn Tử Hằng hỏi.

“Bằng không dẫn nàng đi đâu?” Anh Thiên Ngạo trả lời thực tự nhiên.

“Anh...” Hàn Tử Hằng thật sự là bị hấn đả bại, Anh Thiên Ngạo tại sao không hiểu cách biến báo a? (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc)

51. Chương 51: (phiên Ngoại)05

“Anh xuống dưới giúp em mua chút gì đó ăn.” Anh Thiên Ngạo nói.

Thấy Anh Thiên Ngạo ra ngoài, Hàn Tử Hằng lại nằm xuống, y hảo đau, hảo mệt mỗi hảo đói a...

“Hắc, lại thấy mặt!” Cao Bình đột nhiên nói.

Hàn Tử Hằng nhìn nhìn, nàng cư nhiên cười đến vẻ mặt đắc ý?

“Cô giả té xỉu...” Hàn Tử Hằng đoán theo trực giác, nàng nhất định là giả vờ!

“Ai, không cần so đo a, nam nhân của anh hảo hung, không thềm để ý tôi.” Cao Bình vội vàng chạy tới bên cạnh y, nhảy lên giường.

Nàng đợi đã lâu, chân của nàng đã mỏi gần chết, bởi vì sợ mất dấu bọn họ hại nàng không dám ngồi ở sofa đại sảnh, chỉ có thể đứng ở cửa thang máy chờ.

“Cô rốt cuộc lại muốn làm gì?” Hàn Tử Hằng hỏi nàng.

Cao Bình hiện tại mới phát hiện Hàn Tử Hằng mặc mỗi một cái áo, mặt khác cái gì cũng không có mặc,

trời ạ này cũng quá khiến người thẹn thùng đi?

Nhìn nhìn lại dấu vết loáng thoáng trên người y, nam nhân của hắn có dũng mãnh quá không? Hảo phiến tình ác...

Hàn Tử Hằng bất đắc dĩ nhìn Cao Bình lấy tay che mặt nàng, nhưng ánh mắt vẫn theo kẽ ngón tay nhìn trộm y.

“Quay đầu qua, ta mặc quần.” Hàn Tử Hằng đẩy nàng, xác định nàng không nhìn lên mới mặc quần.

Đau, đứng cũng không nổi....

“Cao Bình, cô không cần như vậy, tôi không giúp được cô cái gì.” Hàn Tử Hằng mặc quần, đối nàng nói.

“Đừng như vậy, bằng không anh có thể ra điều kiện?” Cao Bình cho rằng nói như vậy không chừng có thể khiến Hàn Tử Hằng sẽ nguyện ý giúp nàng.

“Tôi cái gì cũng không muốn, Cao Bình.” Hàn Tử Hằng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nữ nhân này căn bản không biết lai lịch của bọn họ, lại dám nhiều lần bò lên bọn họ, nếu nàng biết bọn họ là hắc đạo, có thể hay không hù chết a?

“Anh thật sự nhẫn tâm thấy chết mà không cứu được sao...?” Cao Bình cúi thấp đầu xuống, tại sao y không muốn giúp y?

“Cô đây là đi lập gia đình, sẽ không chết, được chứ?” Nàng nói cũng khoa trương quá a.

“Phải gả cho người không thích tôi tình nguyện chết!” Cao Bình bắt đầu đùa giỡn.

“Cô cho dù muốn chết cũng không muốn tha tôi a...” Y rốt cuộc chọc đến ai a? Tại sao y phải gánh vác loại chuyện này?

“Mặc kệ, anh nhất định phải đáp ứng tôi!” Đến nước này, Cao Bình đã hoàn toàn xuất ra tính cách Đại tiểu thư.

“Em tỉnh?” Anh Thiên Ngạc trở lại, hắn thấy Cao Bình ngênh ngang ngồi trên giường bọn họ.

Hoàn hảo hắn vừa nãy đã đem chăn ga nệm dính đầy chất lỏng bạch trọc bỏ vào giỏ quần áo đem giặt, bằng không không phải dọa chết người nào đó?

“Hắc hắc...” Cao Bình ngây ngô cười. Thảm, hắc sao về nhanh đến vậy a?

“Cầm.” Anh Thiên Ngạo cầm một ít xiu mại cấp cho Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng tiếp nhận muốn ăn, lại nhìn Cao Bình mở lớn miệng nhìn y, còn chảy nước miếng.

“Cô muốn ăn?” Hàn Tử Hằng có đôi khi đối nữ nhân không thể không mềm lòng, y rõ ràng đang đói muốn chết a!

Cao Bình mãnh liệt gật đầu, ánh mắt cùng cái mũi đều bị đồ ăn hấp dẫn, nàng cũng đói đã lâu!

“Cô ăn cái này.” Nhưng Anh Thiên Ngạo lại đưa bánh mì cho nàng, hắc không muốn nàng cùng Hàn Tử Hằng đoạt đồ ăn.

“Này cũng kém nhiều lắm đi...” Xiu mại? Bánh mì? Nàng muốn xiu mại, ô ô.

“Không ăn thì thôi.” Anh Thiên Ngạo nói, rút bánh mì về.

“Tôi ăn.” Cao Bình nắm chặt bánh mì không buông, nàng hiện tại hảo đói, có ăn là ngon rồi, không nên chọn...

Anh Thiên Ngạo cũng cầm lấy một cái bánh mì ăn. Hắc không kén chọn, chỉ cần có thể ăn là ăn, nhưng Hàn Tử Hằng khác hắc, bánh mì hay sandwich y lại không thích.

Hàn Tử Hằng nhìn Anh Thiên Ngạo ăn bánh mì, nghĩ nghĩ một cái bánh mì sao đủ một đại nam nhân ăn?

“Ăn một cái đi.” Hàn Tử Hằng nhin không được cầm một cái xiu mại đưa tới nhét vào miệng Anh Thiên Ngạo, hắc cũng thực tự nhiên há mồm ăn vào.

Hàn Tử Hằng lại uy hắc ăn thêm hai cái, Cao Bình ở một bên nhìn cảm thấy thực thần kỳ, hai người kia sao có thể buồn nôn thế a? Nhưng thật hảo hâm mộ bọn họ, ai, người ta là thật yêu, nàng thì sao?!

“Người tỉnh cũng đã ăn no, cô cần phải đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Không muốn, các anh giúp tôi đi...” Cao Bình quyết định, nàng phải dây dưa đến khi bọn họ gật đầu mới thôi.

“Không có khả năng!” Anh Thiên Ngạo trực tiếp cự tuyệt nàng.

“Làm ơn...” Cao Bình chuyển hướng Hàn Tử Hằng cầu cứu, ai kêu Anh Thiên Ngạo hung dữ.

Cao Bình căn bản còn chưa cầu cứu thành công, đã bị Anh Thiên ngạo xách ra tới cửa.

Hắn sao có thể đối một nữ nhân mềm yếu kéo tới kéo lui như vậy...

*_*_*_*_*

Cao Bình so với tưởng tượng còn khó chơi hơn, nàng dùng cả đêm canh giữ ở ngoài cửa không đi, buổi sáng khi bọn họ muốn ra ngoài, đập vào mắt là Cao Bình ngồi dưới đất dựa vào tường đang ngủ.

Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng tận lực không ra tiếng tiêu sái đi qua nàng, nhưng không ngờ nàng lập tức tỉnh lại, hơn nữa còn đưa tay ôm lấy chân Anh Thiên Ngạo.

Anh Thiên Ngạo bỏ nàng ra, tự cổ mực bản thân bước tiếp, Cao Bình lập tức đi theo, theo tận xuống dưới đại sảnh rồi còn cùng nhau ăn sáng.

Anh Thiên Ngạo thật sự rất muốn nói với nàng, nếu còn không biết xấu hổ như thế, thì sẽ khiến nàng cả người đầy máu, tóc còn lộn xộn, sẽ khác hoàn toàn ngày hôm qua, nhưng nàng chết dính lấy bọn họ

Hay là trở về?.

Cao Bình đi theo bọn họ một khắc cũng không rời, vẫn không ngừng xin bọn họ, còn lải nhải sẽ không gây trở ngại bọn họ ở chung, đủ loại lý do làm cho Anh Thiên Ngạo cảm thấy phiền muốn chết, vấn đề là, người đối nàng hung dữ vô dụng, nàng càng bám dính lấy người.

Mới vừa tới nhà cơm, Cao Bình vốn đang ở một bên náo nhiệt đột nhiên ngừng lại, nàng thấy một đồng người mặc tây trang quen thuộc. Trời ạ, chưa gì đã tìm tới chỗ này?

Phải chạy mới được, nhưng chạy đi đâu?

Cao Bình nhất thời trở tay không kịp, trực tiếp ôm lấy Anh Thiên Ngạo, dúi đầu vào ngực hắn. Nga, không cần phát hiện thấy ta a....

Hàn Tử Hằng cũng phát hiện có gì đó không đúng, y đè lại tay Anh Thiên Ngạo muốn đẩy Cao Bình ra, trước giúp nàng vượt qua ải này đi, cũng đứng ở trước mặt Anh Thiên Ngạo che chắn giúp nàng.

Vượt qua này quan đi, cũng đứng ở anh thiên ngạo trước mặt hơi chút ngăn trở nàng.

Đôi nam nhân mặc tây trang đông xem tây nhìn xong liền ly khai.

Anh Thiên Ngạo nhìn đầu Cao Bình chôn ở trước ngực, hoàn toàn tính toán muốn rời, không khỏi lạnh gợn.

“Còn không mau rút đi!”

52. Chương 52: (phiên Ngoại)06

Cao Bình tuy rằng hoảng sợ, nhưng vẫn điều chỉnh tâm lý chậm rãi rời đi, trong lòng còn đang suy nghĩ, ngực hắn quá rộng lớn a, dựa vào thật thoải mái.

Hàn Tử Hằng nhìn Cao Bình vẻ mặt say mê, thực hồi hận khi ra tay giúp nàng, nam nhân của y bị ăn đậu hũ, nhưng lại do y gây lên, ai...

“Các anh thật sự là người tốt, nếu đã giúp tôi, là người tốt thì phải giúp đến cùng...” Bọn họ quả nhiên sẽ thấy chết mà không cứu được, nàng nhất định phải tiếp tục.

“Ít nằm mơ!” Anh Thiên Ngạo nói.

Hàn Tử Hằng lắc đầu, tỏ vẻ y cũng không muốn hỗ trợ.

Cao Bình cứ như vậy lại cùng ở sau bọn họ lú lú.

Ba người cứ như vậy, nhìn vào trong mắt nam nhân ở một nơi bí mật gần đó, y sắc mặt trầm ngâm.

*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo cùng Hàn Tử Hằng ở nửa đường phân chia hai hướng chạy trốn, thuận lợi cắt đuôi Cao Bình, hai người mới ở một chỗ chạm mặt.

Hai người đi xa hơn một chút đi tới bờ cát.

Chỗ này ít người, hai người cũng không kiêng dè dắt tay nhau đi dạo.

Lúc bình thường, Anh Thiên Ngạo là bang chủ, Hàn Tử Hằng là bảo tiêu, đừng nói nắm tay, hơi biểu hiện hành động thân mật cũng đều không được.

Anh Thiên Ngạo cũng không phải để ý ánh mắt người khác, nhưng Hàn Tử Hằng không đồng ý hẳn như vậy, bởi vì với Hàn Tử Hằng, hình tượng hắn là rất trọng yếu, không thể làm cho người ta khinh thường.

Anh Thiên Ngạo nhin không được ôm y, luồn qua thắt lưng ôm lấy cái bụng rắn chắc, mắt nhìn biển một màu xanh thẳm.

Hàn Tử Hằng cũng tùy hắn ôm, hai người đứng một hồi, không cãi cọ không mở miệng, chỉ lẳng lặng hưởng thụ một chút yên lặng.

Đột nhiên Anh Thiên Ngạo cảm thấy chuyến đi này thật không sai, thân tâm quả thật thả lỏng không ít, hơn nữa cũng có thể không cần cố kỵ giống người bình thường hẹn hò, bởi tại trên đảo nhỏ này, mặc kệ người là nam nữ hay đồng tính luyến ái, tất cả đều bình thường.

Lúc hai người đang muốn hôn môi, chuyện sát phong cảnh nhảy ra, Cao Bình thể nhưng lại xuất hiện, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này còn khoa trương mang lệ.

Anh Thiên Ngạo nghĩ muốn kéo Hàn Tử Hằng rời khỏi, làm bộ như không thấy nàng, lại nghe tiếng Cao Bình khóc, miệng còn mắng bọn họ.

“Đều do các anh, hại tôi bị biến thái khi dễ, các anh rất xấu rồi, vì sao bỏ lại ta, ô ô...” Cao Bình khổ sở rơi lệ.

Vừa nãy bọn họ rất xấu, đột nhiên phân công nhau chạy trốn, hại nàng nhất thời luống cuống, tùy tiện đi theo một hướng đuổi theo, thì bị một tên biến thái tập kích.

Hắn đem nàng kéo đi, còn che miệng nàng không cho nàng kêu cứu, đưa nàng tới một nơi không có ai chế trụ nàng, cưỡng hôn nàng, nàng bị dọa chết khiếp, hoàn hảo nàng linh cơ nhạy bén, hướng phía dưới hắn đá một cước, hắn đau đến lập tức buông nàng ra, nàng mới trốn thoát.

Ô ô, đó là nụ hôn đầu tiên của nàng! Nàng giữ gìn hai mươi hai năm, cư nhiên bị một tử biến thái cướp đi, nghĩ thế nào cũng không cam tâm, đều do bọn họ làm hại!

“Cô bị ai khi dễ?” Hàn Tử Hằng lại nhin không được mềm lòng, nhìn nữ nhân khóc y càng không có cách.

“Không biết, tử biến thái... Mặc kệ... Đều do các anh hại... Các anh phải phụ trách!” Cao Bình nói.

“Lại không đối với cô như vậy vì sao phải phụ trách?” Anh Thiên Ngạo cảm thấy nàng bị ai khi dễ là chuyện của nàng, liên quan gì hắn?

“Mặc kệ, mặc kệ...” Cao Bình tiếp tục khóc.

Anh Thiên Ngạo đang muốn nói nàng vài câu, di động lại đột nhiên vang lên, nguyên lai là tin nhắn, hắn nhìn nội dung, lại nhìn xung quanh một chút.

“Tử Hằng, em ở lại, anh tạm thời đi một chút.” Anh Thiên Ngạo hôn y một chút, đây là nụ hôn vừa bị Cao Bình đánh gãy.

Cao Bình trừng lớn mắt không ít, nàng có phải hay không vừa nhìn thấy bọn họ hôn nhẹ? Trời ạ! Người ta là thật sự yêu nhau, nàng thì sao? Nụ hôn đầu tiên của nàng.... Ô ô ô...

*_*_*_*_*

Anh Thiên Ngạo nhìn tin nhắn có ghi địa điểm. Ân? Phía rừng dừa?

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Nhìn nam nhân kia dưới tàng cây đi tới, Anh Thiên Ngạo mở miệng.

“Cậu còn không phải ở đây.” Nam nhân đáp trả hắn.

“Muốn gì? Cậu không thấy tôi cùng tình nhân đang tản bộ sao?” Anh Thiên Ngạo nói.

“Làm sao không thấy được, các cậu thật đúng là không biết xấu hổ.” Nam nhân vừa xem bọn hắn ôm nhau thiếu chút nữa nổi da gà.

“Nếu cậu muốn chê cười tôi, vậy tôi đi.” Anh Thiên Ngạo mặc kệ y, thật sự chuẩn bị muốn đi.

“Chờ... Có việc muốn cậu hỗ trợ...” Nam nhân vội vàng giữ chặt hắn.

“Nói.” Anh Thiên Ngạo cuối cùng đưa mắt nhìn y.

Nam nhân tên Dư Úc Nhiên, là con của nghị sĩ, bọn họ nhận thức từ trung học, tuy rằng con người không quá đứng đắn, bất quá coi như có nghĩa khí, cho nên Anh Thiên Ngạo cũng không chán ghét y, đương nhiên hiện tại lấy thân phận giữa hai người mà nói, coi như là tới hướng quan hệ thường xuyên.

“Nữ nhân kia với các cậu cùng một chỗ...” Dư Úc Nhiên hỏi.

“Cậu nói Cao Bình? Cậu nhận thức nàng?” Nếu y nhận thức nữ nhân kia, vậy đem phiền toái này ném cho y đi?

“Nàng là vị hôn thê của tôi...” Dư Úc Nhiên bổ sung.

Anh Thiên Ngạo sững sốt một chút, này thật đúng là khéo léo? Ai, Dư Úc Nhiên cũng thật sự đáng thương, Cao Bình nha đầu kia thoát nhìn không dễ thu phục, ít nhất cùng Dư Úc Nhiên trước kia kết giao thì loại hình này rất rõ ràng bất đồng.

“Rồi sao?” Anh Thiên Ngạo hỏi y.

“Tại sao nàng cứ dính lấy các cậu, rất quen thuộc?” Dư Úc Nhiên lại hỏi. Vừa nãy ở khách sạn nhìn Cao Bình bỏ nhào vào hắn, khiến trong lòng y có tư vị khó nói.

Kỳ thật y cũng không muốn kết hôn, nhưng khi nghe tiếng gió nói Cao Bình không muốn gả cho y, khiến y có điểm mất mặt mũi, tốt xấu gì y cũng là một nam nhân dáng người hoàn hảo, hơn nữa trong nhà tài đại thế đại, có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho y, nhưng Cao Bình cứ nhiên ngay cả gặp cũng không gặp liền cự tuyệt y?.

Mãi đến khi y nhìn ảnh Cao Bình, phát giác cô gái này diện mạo rất đúng khẩu vị a, dù sao cũng phải kết hôn, đương nhiên phải kết hôn với người mình thích về nhà.

Cho nên y truy đuổi nàng tới nơi này, ai biết lại thấy cảnh nàng cùng Anh Thiên Ngạo ôm nhau, khiến y nhất thời có loại cảm giác bị vợ ngoại tình.

53. Chương 53: (phiên Ngoại)07

Cho nên y thừa dịp Cao Bình đơn thân gần cận nàng, nghĩ muốn cùng nàng hảo hảo nói chuyện, ai biết nàng sợ tới mức vẫn muốn kêu to, y đành phải che miệng của nàng, nàng lại rất không an phận muốn cắn y, y đành bắt đắc dĩ hôn trụ nàng không cho nàng loạn cắn, nhưng đổi lấy nàng ra sức đá cho một phát.

Nàng là muốn mưu sát chồng sao? Phía dưới y có vấn đề, sau này phải thế nào cấp nàng “Tính phúc”?

“Nàng nói có chết cũng không muốn cùng cậu kết hôn.” Anh Thiên Ngạo trên mặt biểu tình không quá biến hóa, nhưng trong lòng lại buồn cười, Dư Úc Nhiên này hoa hoa công tử cũng có một ngày này?.

“Đệt...!” Dư Úc Nhiên nghe Anh Thiên Ngạo nói đúng những lời người ta nói, nhưng lại nghe không hiểu hắn là cố ý.

“Còn có, nàng nói nàng vừa mới gặp biến thái, biến thái kia còn cưỡng hôn nàng.” Anh Thiên Ngạo tiếp tục nói mát, nhìn nam nhân mặt xanh mét.

Biến thái? Ta bị trở thành biến thái? Dư Úc Nhiên thật không dám tin tưởng!

“Còn có, nói cho cậu một việc, nàng giống như muốn cùng Tử Hằng kết hôn.” Kỳ thật Anh Thiên Ngạo trong lòng muốn cười lộn ruột, khó có khi có thể ở ngoại quốc chinh lão hữu, sao lại không vui?.

“Không được! Anh Thiên Ngạo, cậu hảo quân nam nhân của cậu!” Dư Úc Nhiên nói.

“Cậu vẫn mau nghĩ biện pháp mang nàng đi, thật vô dụng, nữ nhân của mình cũng quân không được.” Anh Thiên Ngạo đáp trả y.

Cao Bình nếu không đi, ngày nghỉ của hắn cùng Hàn Tử Hằng thật sự phải ngâm nước nóng.

“Tôi đã sớm nghĩ ra cách, bất quá, cậu phải giúp tôi.” Dư Úc Nhiên gọi Anh Thiên Ngạo lại, chính là muốn hắn hỗ trợ.

Anh Thiên Ngạo vốn không ý nguyện phối hợp, nhưng trước mắt tối trọng yếu chính là đem Cao Bình quảng đi, cho nên hắn nghe kế hoạch của Dư Úc Nhiên, một mặt khó có thể phát hiện nụ cười ở trên môi hắn hiện lên.

*_*_*_*_*

Sau khi quay về, nhìn Cao Bình lại đối Hàn Tử Hằng kéo tới kéo lui.

Nữ nhân này thật sự là không trừ không được!

Đi ra phía trước, Anh Thiên Ngạo bắt lấy tay Cao Bình vắt ra, lực đạo lớn thiếu chút nữa hại nàng cả người ngã xuống.

“Anh rất thô lỗ đi...” Cao Bình lắc lắc tay, hoàn hảo nàng giữ được thăng bằng.

“Đi thôi.” Anh Thiên Ngạo nói với Hàn Tử Hằng.

Cao Bình vẫn tiếp tục quán lấy, lời kịch trong miệng nàng vẫn không hề thay đổi, muốn Hàn Tử Hằng cùng nàng kết hôn.

Anh Thiên Ngạo dừng lại cước bộ.

“Cô muốn cùng Tử Hằng kết hôn?” Anh Thiên Ngạo hỏi nàng, Cao Bình lại một trận mãnh liệt gật đầu.

“Vậy được rồi, tôi thành toàn cô.” Anh Thiên Ngạo nói.(Mọi người đừng tin a, nhớ lại xem nào).

Hàn Tử Hằng ở một bên nghe cảm thấy hình như nghe được chuyện quỷ gì?!

“Anh nói thật sự?” Cao Bình không thể tin được, nàng cuối cùng thành công, ông trời không phụ khổ tâm người những lời này quả nhiên là thật!.

“Cô muốn đổi ý phải không.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Không,... Chúng ta khi nào kết hôn? Phải càng nhanh càng tốt...” Cao Bình lại kéo Hàn Tử Hằng hỏi.

Hàn Tử Hằng cũng chưa nói muốn cùng nàng kết hôn, nhưng Cao Bình lại cho rằng nam nhân của hắn dễ quyết hơn.

“Ngày mai, buổi chiều hai giờ.” Anh Thiên Ngạo quyết định thời gian.

“Oa, thật sự là quá tốt, tôi đây phải nhanh chóng trở về chuẩn bị!” Cao Bình nhảy nhót không thôi.

Nàng hiện tại hắn rất xấu đi? Tuy rằng không đó không phải người nàng thích, nhưng nói thế nào cũng là hôn lễ cả đời người có một, phải thật xinh đẹp mới được, nàng nên tắm rửa, làm mặt....

Cao Bình nghĩ thoáng qua, cuối cùng rời khỏi.

“Anh Thiên Ngạo, anh tốt nhất giải thích rõ ràng cho em!” Hàn Tử Hằng nhấn nhẹn không nổi bão, là vì y có thói quen trước mặt người ngoài cấp Anh Thiên Ngạo một chút mặt mũi, nhưng hiện tại chỉ còn hai người, không có gì phải cố kỵ.

“Em không phải có ý muốn giúp nàng sao? Vậy giúp nàng đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Đệt! Anh thật sự không hy vọng em cùng nàng kết hôn đi?” Hàn Tử Hằng là muốn giúp nàng, nhưng không phải cách này, huống chi, Anh Thiên Ngạo thật sự nguyện ý cho y đi thú nữ nhân khác?

“Anh nhớ rõ anh không phải người thích hay nói giỡn đi?”

Anh Thiên Ngạo sao có thể nguyện ý để y thú nữ nhân khác, nhưng mà, đây là kế hoạch của hắn cùng Dư Úc Nhiên, chỉ có thể giấu diếm Hàn Tử Hằng.

“Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng sinh khí, Anh Thiên Ngạo rất đáng chết này!

“Cũng không tất yếu sinh khí như thế đi?”

“Em vì sao phải nghe anh nói? Anh xem em có muốn thú nàng hay không!” Đánh chết y cũng không muốn, y chính là đương sự a, nào có ai không phải đương sự lại đồng ý hôn lẽ?.

“Em sẽ nghe anh.” Anh Thiên Ngạo thản nhiên nhìn y một cái.

Hàn Tử Hằng cho tới bây giờ chưa từng dám cãi mệnh lệnh hắc giao cho y.

“Anh...!” Hàn Tử Hằng muốn điên lên, Anh Thiên Ngạo rốt cuộc là muốn cùng y chơi trò gì?

Vào lúc ban đêm.

Hàn Tử Hằng không muốn ăn, y căn bản không muốn ăn, bởi vì tâm tình y thật sự kém.

Anh Thiên Ngạo không nói gì thêm nữa, xem ra là thật sự muốn y thú Cao Bình?

Lòng Hàn Tử Hằng có dấu chấm hỏi càng lúc càng lớn, y duy nhất có thể nghĩ thứ khiến Anh Thiên Ngạo thái độ chuyển biến lớn như thế, chính là lúc hắc ròi khỏi nhất định có chuyện gì đó phát sinh. Bất quá Anh Thiên Ngạo lại không chịu nói ra.

Y biết rõ, Anh Thiên Ngạo nói gì thì y không thể trái nghịch, cũng vì vậy y mới để cho hắc thượng, ai.

Nhưng, thật sự muốn y thú một nữ nhân? Chẳng lẽ hắc nhìn y cùng người khác kết hôn cũng không có ý gì sao?.

Anh Thiên Ngạo xem Hàn Tử Hằng từ lúc bắt đầu chỉ mới ăn hai, ba miếng cơm mà thôi, nhú nhú mày.

“Không ăn cơm mà nghĩ gì?” Hắc đã ăn no, Hàn Tử Hằng tính toán muốn ăn bao lâu?

“Anh quản em nhiều như vậy làm gì? Dù sao ngày mai em chính là chồng người khác.” Hàn Tử Hằng hữu khí vô lực cùng hắc ồn ào.

“Anh có đáp ứng em làm chồng người khác sao?” Anh Thiên Ngạo sắc mặt phát lạnh, Hàn Tử Hằng chính là nam nhân của Anh Thiên Ngạo hắc, y rốt cuộc có muốn làm rõ ràng hay không?!

“Có a, anh đáp ứng em cùng nàng kết hôn.” Còn nói không có? Hừ!

“Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo kêu y một tiếng.

“Cái gì?” Hàn Tử Hằng không nhìn hắn, chọt chọt miếng thịt trong chén.

“Ăn nhanh lên, ăn no một chút.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

“Không muốn ăn, có phiền quá không a.” Hàn Tử Hằng buông đũa trừng hắn, y thật sự một bụng hỏa a!

“Đã ăn no?” Anh Thiên Ngạo hỏi lại.

“Đúng!”.

“Vậy đi thôi.” Anh Thiên Ngạo đứng dậy, kéo y đi.

54. Chương 54: (phiên Ngoại)08(h)

Hàn Tử Hằng cuối cùng cũng biết vì sao hắn muốn y ăn no, người này thật sự có bệnh, cứ nhiên đem y kéo vào phòng lại áp lên giường...

Y càng ngày càng hoài nghi Anh Thiên Ngạo có phải muốn tìm bất mãn hay không? Làm cả ngày lẫn đêm đều không chán? Tuy rằng y cũng không chán ghét, nhưng rất đau được chứ, đệt!

“Anh Thiên Ngạo, ngày mai em phải kết hôn, buông tha em?” Hàn Tử Hằng nhàn tình dặt trí cùng Anh Thiên Ngạo cò kè mặc cả.

“Em kết hôn là việc của em, anh làm chuyện của anh, sẽ không xung đột.” Anh Thiên Ngạo động thủ cởi quần áo y.

“Thật sự đủ rồi, anh rút cuộc đem em xem là cái gì?! Em là công cụ phát tiết sao?!” Hàn Tử Hằng tức giận một phen đẩy hắn ra, đêm nay tuyệt đối không cùng hắn làm!

Anh Thiên Ngạo đem Hàn Tử Hằng bắt lại, cúi đầu cắn cắn lỗ tai y.

“Anh rút ngay cho em! Đêm nay không muốn cùng anh làm!” Hàn Tử Hằng lại muốn đẩy hắn ra, lại ngược lại bị Anh Thiên Ngạo chế trụ tay.

Đệt! Sao y có thể thảm thế a? Bị buộc đi kết hôn đi cũng chẳng sao, bây giờ còn bị cưỡng chế trên giường?

“Tử Hằng...” Thanh âm khàn khàn gọi y, hắn đã rất muốn làm.

Vươn đầu lưỡi liếm liếm lỗ tai bị hấn cắn đỏ lên, lại cố ý đi xuống cắn vành tai y, Hàn Tử Hằng bị cắn cũng nhin không được thần kinh căng thẳng.

Y đã nói rồi, Anh Thiên Ngạo người này chỉ cần muốn bính y, y sẽ hoàn toàn trốn không thoát...

Anh Thiên Ngạo đưa môi chuyển qua trước mặt y, hơi hơi gợi lên một mặt mỉm cười.

“Tử Hằng... Hôn anh...” Anh Thiên Ngạo nói.

Vốn đã không thể phản kháng Anh Thiên Ngạo, lại còn trong lúc này, mặc kệ hấn nói gì, y sẽ hoàn toàn nghe theo.

Không lẽ y bị hạ thuốc? Sao y lại nghe lời như vậy?

Hàn Tử Hằng hôn hấn, vì hấn biết y sẽ không tái phản kháng, liền buông tay y ra, Hàn Tử Hằng lập tức đưa tay vòng lên cổ hấn cùng hấn hôn môi.

Nhưng Anh Thiên Ngạo rất xấu, không há mồm để y xâm nhập, Hàn Tử Hằng thử vài lần đều vô ích, chỉ đành buông tha.

“Anh là xử nữ hả, ngậm chặt vậy làm gì!” Hàn Tử Hằng tức giận trừng hấn, kêu y hôn hấn còn già trang thanh thuần?

Đương nhiên nhất thời trở tài vô mồm kết quả chính là bị Anh Thiên Ngạo hung hăng nắm cằm, đau muốn rơi lệ.

“Anh thật cảm thấy em rất giống xử nữ... Luôn nhanh chóng...” Anh Thiên Ngạo cắn cắn môi y, tay kia còn cố ý duỗi ra phía sau lưng chọc chọc y.

Anh Thiên Ngạo bắt đầu xâm chiếm, cường hôn Hàn Tử Hằng.

Mà y cũng không muốn quẫn nhiều, y cũng đã quen bị Anh Thiên Ngạo ra lệnh, dù sao rơi vào trong tay y chỉ có thể nhận mệnh.

Anh Thiên Ngạo buông cằm Hàn Tử Hằng đã muốn bị niết đỏ lên, đưa tay cố định đầu y hôn sâu, hấn thích thân thể y, mỗi một chỗ đều có sự mỹ hảo nói không nên lời.

Thân thể y thực mãn cảm, dù đã chạm qua nhiều lần, nhưng như vậy hấn mới thích, đã vậy cư nhiên còn nói hấn giống xử nữ? Rốt cuộc ai giống hơn a...?

Quần áo cũng không kịp từ từ thoát, hắn đưa tay xé luôn, Hàn Tử Hằng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, có thật cơ khát thế sao?

Sau khi bị xé quần áo, y đột nhiên cũng muốn xé của hắn, cho nên quần áo cả hai bị thảm rơi từng mảnh một.

“Em cơ khát như thế...?” Anh Thiên Ngạo bên hôn y, bên lợi dụng thời gian rảnh rỗi phun ra từng từ.

Muốn chết! Rốt cuộc là ai cơ khát a?

Bàn tay hắn đưa tới trước ngực y, hung hăng nhu nhu điểm đỏ trước ngực, miệng vẫn tiếp tục hướng miệng y hôn, hút lấy hương vị trong miệng.

Thân thể Hàn Tử Hằng rất nhanh tiến vào trạng thái đầu hàng, hoàn toàn không thể khắc chế Anh Thiên Ngạo tùy ý đụng chạm, y lâm vào trầm luân, hắn hôn y thật sâu, ngẫu nhiên buông ra để y suyễn khí lại tiếp tục hôn trụ.

Hàn Tử Hằng kim lòng không đậu, thân thủ đi sờ sờ lòng ngực cường tráng của hắn, cũng học hắn đối y néo néo điểm nhỏ trước ngực một phen.

Anh Thiên Ngạo nhất thời buông miệng y ra, ánh mắt nhìn Hàn Tử Hằng hai tay lung tung ở trên người hắn ăn bậy đậu hủ.

“Thích như thế...?” Anh Thiên Ngạo hỏi y.

“Thích...” Hàn Tử Hằng bị hôn đến nhuyển, đầu thềm để ý Anh Thiên Ngạo nói gì?

Anh Thiên Ngạo cải biến một chút tư thế, để y ở phía trên hắn.

“Liếm ta, Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo nói, giọng điệu ra lệnh vẫn không thay đổi.

Tiếp thu mệnh lệnh, Hàn Tử Hằng cúi đầu hàm trụ điểm nhỏ hơi hơi đứng thẳng, ở trong miệng dùng cái lưỡi không ngừng ma sát qua lại.

Anh Thiên Ngạo thả lỏng thân thể hưởng thụ y phục vụ, tay cũng lặng lẽ đem hạ thân cả hai cởi bỏ.

Khi tay hắn cầm lấy phân thân y, Hàn Tử Hằng còn run lên một chút, Anh Thiên Ngạo cười cười.

Lúc này mới là phản ứng của xử nữ đi?.

55. Chương 55: (phiên Ngoại)09(h)

Hàn Tử Hằng như đi ra chiến trường, mục tiêu, Anh Thiên Ngạo... Tiểu phân thân? Không... Đây nhỏ không thể nói nhỏ...

Một ngụm hàm trụ hần, nói thực ra kỹ thuật hiện tại so với trước kia tốt hơn rất nhiều, dù sao bị Anh Thiên Ngạo huấn luyện nhiều như vậy nói không thuần thực cũng rất khó.

Xem hôm nay ta sẽ có biện pháp khiến ngươi sớm tiết!.

Anh Thiên Ngạo chỉ biết y không biết lượng sức, lần nào cũng dùng chiêu này không chán sao? Rõ ràng không thắng được hần, còn trở tài khoe khoang?.

Bất quá, từ lúc bắt đầu, kỹ thuật y thật sự tốt hơn rất nhiều, thật đúng là không thể không khen y.

“Tái sâu nữa...” Anh Thiên Ngạo kêu ra tiếng, thực thoải mái, nhưng còn muốn thoải mái hơn mới được.

Còn muốn sâu? Hàn Tử Hằng rất muốn nói với hần ngươi nghĩ rằng ta có miệng lớn thế à? Nhưng ngẫm lại quên đi, ngược lại sẽ khiến hần đắc ý nơi đó hần có bao nhiêu lớn. Muốn sâu chứ gì? Ta muốn nhìn ngươi muốn sâu bao nhiêu, ta không tin ngươi không lập tức bắn ra!.

Hàn Tử Hằng ra sức đóng đưa đầu, thuận theo phân thân từ trên xuống dưới, cho dù trong miệng có gì đó thật lớn khiến y không quá dễ chịu, nhưng y vẫn thực cẩn thận chiếu cố hần nơi đó mỗi một chỗ.

Hần biết Hàn Tử Hằng cố gắng vì hần làm như thế là có mục đích gì.

Đột nhiên hần đem phân thân rút ra, Hàn Tử Hằng còn không rõ phát sinh chuyện gì, đã bị Anh Thiên Ngạo kéo lên, giới trụ thất lưng y, rồi mới nghiêng người áp đảo.

Anh Thiên Ngạo nhìn y cười cười, khiến y nhìn nhất thời muốn ngất xỉu.

Anh Thiên Ngạo rất ít khi cười, nhưng khi cười lộ lên chính là có cỗ ma lực nói không nên lời. Đối y mà nói...

“A... A... A a!!” Hàn Tử Hằng còn chìm đắm trong nụ cười của hần, thì cảm thấy một trận đau đớn đánh úp lại.

Anh Thiên Ngạo trực tiếp đưa phân thân cắm vào bên trong y.

Đệt! Đau, đau, đau!.

“Anh đừng tưởng rằng em sẽ không giết anh... Anh Thiên Ngạo!” Hàn Tử Hằng cố nén đau đón phun ra từng chữ uy hiếp, nhưng Anh Thiên Ngạo còn chưa tiến vào hết!

“Em sẽ không.” Anh Thiên Ngạo lại cười.

Có đôi khi phải giáo dục lại Hàn Tử Hằng mới được, bằng không y thật sự có chút không biết tốt xấu không phải sao?.

“Em sẽ... A...! A...! Cái đệt...!” Hàn Tử Hằng chỉ có thể nói, hoàn hảo thân thể y cú hảo, bằng không như Anh Thiên Ngạo ra sức tiến vào, thì sẽ chết người a?.

“Từ từ sẽ thư thái...” Anh Thiên Ngạo đem toàn bộ đẩy vào, bắt đầu chậm rãi động.

Hắn vẫn cảm thấy thần kỳ chính là, tuy rằng hắn thường cùng Hàn Tử Hằng làm, nhưng mỗi lần khi hắn tiến vào trong cơ thể y, đồ hội cảm thấy bị y cắn thật chặt, thực thoải mái, nơi đó một chút đều không có vì hắn thường làm mà trở nên giãn ra.

Cũng như bây giờ, Hàn Tử Hằng ngậm rất chặt, hắn muốn ra ra vào vào đều phải cố hết sức.

Anh Thiên Ngạo tuy rằng nhẹ nhàng luật động mà thôi, nhưng mỗi lần đỉnh tới chỗ sâu nhất, thân thể y vốn đặc biệt mẫn cảm, lại vì động tác hắn như vậy khiến y khó nhịn.

“Động nhanh một chút... Anh không ăn cơm a...” Hàn Tử Hằng nhịn không được tốc độ ma sát như vậy, cảm giác trống rỗng so với bị nhồi rất khác nhiều a...

Lời y nói làm cho Anh Thiên Ngạo không khỏi nghĩ nghĩ, ta vừa nãy ăn rất no, là có người chỉ ăn có mấy miếng cơm, xem ta khiến người hết có khí lực đứng dậy!

Anh Thiên Ngạo từ từ gia tăng lực đạo, bên trong y cũng bắt đầu tiết ra chất lỏng làm hắn có thể thuận lợi ra vào.

“Nhanh... nhanh chút nữa...” Hàn Tử Hằng lại nhịn không được thúc giục hắn.

Anh Thiên Ngạo nhìn vẻ mặt y trở nên si mê, chỉ biết y đã muốn muốn vô cùng, liền đưa hai chân y vòng lên hông, để hắn có thể nhắm ngay huyệt khẩu y hảo hảo đong đầy.

Lực đạo từ chậm đến nhanh, từ nông cho đến sâu, Hàn Tử Hằng đã muốn lâm vào bể tình, cái mộng cũng vận vận tùy ý hắn chà đạp, tay y sống chết ôm lấy thắt lưng hắn, miễn cho bị hắn đánh bay ra ngoài.

“Gọi tên anh... Tử Hằng...” Anh Thiên Ngạo nói, lại gia tăng lực đạo.

“Ân... Thiên... Thiên Ngạo... Nhanh... Đừng dừng... A a...” Hàn Tử Hằng có điểm hư thoát kêu tên hắn.

Thảm, thật sự rất kích thích, thân thể y nóng quá, cảm thấy vô lực. Nhưng lại siêu cấp thoải mái.

Lúc Anh Thiên Ngạo vẫn còn đang đưa đẩy, y phát hiện phân thân đang ngắc đầu cứ nhiên lại bắn ra lần hai, nhưng hắn ngay cả một lần còn chưa bắn, y không khỏi quá vô dụng đi?.

Nếu như vậy, chỉ có thể kẹp chặt Anh Thiên Ngạo để hắn nhanh bắn, bằng không rất tổn thương tự tôn nam nhân của y!.

Thấy Hàn Tử Hằng cố ý kẹp chặt huyết khẩu, hắn kêu rên một tiếng, dùng lực đâm sâu một lần, khiến y bị hắn làm cho phát không ra tiếng, mới bằng lòng ở trong cơ thể y phóng xuất.

Hàn tử hằng cảm thấy đêm nay Anh Thiên Ngạo rất mãnh liệt, xương cốt y muốn nứt ra, đang muốn đổi tư thế nghỉ ngơi, nào biết Anh Thiên Ngạo lại nhào tới.

Y thật sự rất muốn khóc, tại sao hắn không cho y áp thử xem? Người nằm dưới có bao nhiêu vất vả hắn một chút cũng đều không hiểu!

Nhưng người tới vô dụng vẫn là y, phân thân y cứ nhiên bắt đầu lặng ngắc đầu lần thứ ba.

Xem ra đêm nay lại là một đêm tinh tấn nhân vong...

*_*_*_*_*

Cao Bình đứng giờ xuất hiện ở nơi đã hẹn, hôm nay nàng không cố ý cải trang, cả người so với ngày đầu tiên gặp nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Tiểu đảo này có nơi lãng mạn truyền thuyết, ở phía tây tiểu đảo có một lễ đường, ở nơi này, thượng đế chứng kiến tình yêu vĩnh hằng của nhân gian, khi hai người yêu nhau bắt đầu hứa hẹn câu thề, cho đến vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ tách ra.

Tuy rằng chỉ là một truyền thuyết không có căn cứ, nhưng cho dù như vậy, vẫn có rất nhiều người tin tưởng lựa chọn.

Hàn Tử Hằng bị Anh Thiên Ngạo kéo lại đây, còn buộc y mặc tây trang màu trắng. Y thường mặc tây trang, bất quá bình thường là tây trang màu đen, màu trắng là lần đầu tiên y mặc.

Y có chết cũng không muốn mặc, có tất yếu long trọng thế sao? Nhìn nhìn lại Cao Bình, nàng một thân váy trắng?! Thật sự phải lấy nàng sao?!

Trong lòng y đã mắng Anh Thiên Ngạo không dưới mấy trăm lần, mắng đến mệt mỏi.

Y thật sự không hiểu Anh Thiên Ngạo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

56. Chương 56: (phiên Ngoại)10(hoàn)

Ở trước mặt bọn họ còn có một đôi tân nhân, thần phụ đang vì bọn họ chứng kiến, mỗi một người vẻ mặt thoát nhìn rất hạnh phúc, trong giáo đường còn chật ních người tới chúc phúc.

Nhưng y một chút cảm giác hạnh phúc đều không có, ngược lại cảm thấy bị tổn thương.

Anh Thiên Ngạo thật sự muốn y thú một nữ nhân? Hắn thật sự có thể chấp nhận?.

Dựa theo hiểu biết của y đối với hắn, căn bản không có khả năng chấp nhận a! Nam nhân này chiếm dụng siêu cường, cái gì thuộc về hắn ai cũng không có thể loạn bính, chẳng lẽ hắn lại đổi tính?

Hay là y nghĩ sai, Anh Thiên Ngạo căn bản không có đem y đặt trong lòng?

Hàn Tử Hằng còn đang vì vấn đề này buồn rầu, bất tri bất giác đã đến phiên y cùng Cao Bình.

Thần phụ vừa lòng nhìn bọn họ ôn nhu cười cười, thật sự phi thường hợp đôi.

Sau đó thần phụ bắt đầu đọc một đoạn dài dòng nghìn năm không đổi.

Hàn Tử Hằng ngay cả nghe đều nghe không lọt tai, trong lòng y có một ngàn cái, một vạn cái không muốn a; còn Cao Bình quá mức khấn trương, hưng phấn, cũng không chú ý nghe thần phụ nói cái gì, liền sợ hãi nói câu con đồng ý.

Sau đó nữa, chuyện đáng sợ cứ như vậy xảy ra.

Hàn Tử Hằng đột nhiên bị kéo qua bên cạnh, y thấy có một nam nhân xa lạ nhảy vào vị trí y vừa đứng, Cao Bình cúi đầu then thùng căn bản không có phát hiện có gì không thích hợp, thần phụ đem lời kịch dài dòng kia lặp lại một lần, nam nhân kia cũng sáng khoái nói con đồng ý.

Y bị cảnh trước mắt này dọa ngốc.

Khi thần phụ nói có thể hôn tân nương, Cao Bình then thùng đến không dám mở mắt, cứ như vậy để nam nhân vén khăn voăn lên, nhắm ngay môi nàng hôn xuống, rồi nàng mới chậm rãi mở mắt ra...

“Anh anh anh....!” Cao Bình không thể tin được biến thái ngày hôm qua lại xuất hiện? Trời ạ, đây là chuyện gì a? Nàng nhìn nhìn vốn hẵn là Hàn Tử Hằng ở trước mặt nàng, không biết từ thời điểm nào đã bị Anh Thiên Ngạo ôm vào trong ngực.

Kia kia... Người vừa cùng nàng kết hôn không phải y?

Thần phụ nhìn chú rể thay đổi người, vẫn chỉ có thể mê muội lương tâm bỏ lại một câu cuối cùng.

“Dư Úc Nhiên, Cao Bình, chúc mừng các người chính thức kết làm vợ chồng.”

Cao Bình nghe tên lại một trận kinh hách, trí nhớ của nàng nhạy lắm, Dư Úc Nhiên không phải là đối tượng vốn phải cùng nàng kết hôn sao? Người trước mắt là Dư Úc Nhiên?

Dư Úc Nhiên không nhìn Cao Bình hoang mang, thân thủ ôm chầm thắt lưng nàng, cũng ở bên tai nàng nói.

“Lão bà, không cần vui quá, chúng ta nên rời khỏi, đem sân khấu lưu lại cho tân nhân tiếp theo đi.”

Nói xong, Dư Úc Nhiên một tay che miệng Cao Bình, một bên kéo nàng mang ra ngoài, thuận tiện vút cho Anh Thiên Ngạo một cái ánh mắt cảm tạ.

Hàn Tử Hằng đột nhiên hiểu được hết thảy.

Cái đệt! Anh Thiên Ngạo quả nhiên đùa giỡn y!

“Cho nên, từ đầu tới đuôi anh đều biết?” Hàn Tử Hằng hỏi Anh Thiên Ngạo.

Thuận tiện giải khai cái tay đang ôm thắt lưng y, chẳng lẽ hắn không biết có không ít người đang nhìn bọn họ sao?

“Anh cái gì cũng không biết.” Anh Thiên Ngạo nhún nhún vai, giả ngu.

Hàn Tử Hằng thật muốn đánh hắn một quyền, cho dù muốn giúp Dư Úc Nhiên cũng nên nói cho y một tiếng đi, hại y bị đại kinh hách.

Bất quá, Anh Thiên Ngạo không phải thật sự hy vọng y cùng người khác kết hôn. Y cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thần phụ đôn hậu lúc này lại mở miệng.

“Tân nhân tiếp theo, Anh Thiên Ngạo, Hàn Tử Hằng.”

Anh Thiên Ngạo không biết từ khi nào đã đem tây trang chuẩn bị tốt, hắn mặc một bộ màu đen kéo Hàn Tử Hằng đi đến trước mặt thần phụ.

Hàn Tử Hằng lại bị kinh hách, này lại là chuyện gì? Sao thần phụ lại gọi tên y cùng Anh Thiên Ngạo?!

Cộng đồng dự lễ cũng bắt đầu thì thào to nhỏ, là nam nhân? Hai nam nhân a!

Não y muốn ngưng trệ, liếc ngang nhìn vẻ mặt Anh Thiên Ngạo trấn định, hắn không biết kỳ quái hả? Hơn nữa còn giống như tài giỏi có dư?

Tâm trạng có một đoạn thời gian đều bị lạc ở trên người Anh Thiên Ngạo, thẳng đến khi tiếng nói trầm thấp của hắn nói ra ba chữ con đồng ý, y mới nháy mắt bừng tỉnh lại.

Anh Thiên Ngạo đã ra kế hoạch tốt, hắn muốn cùng y... Ân.... Kết hôn sao?

Đột nhiên có cổ cảm xúc tuôn ra, Hàn Tử Hằng rất có cảm giác muốn khóc.

Anh Thiên Ngạo nam nhân này sao có thể như vậy a? Rõ ràng không phải loại nam nhân ôn nhu lãng mạn, nhưng lại không hề nói trước vì y chuẩn bị kinh hỉ.

Y hạnh phúc đến muốn khóc, nhưng khóc cái rắm a, một đại nam nhân!

Thần phụ trong lúc y hoảng thần lại lần thứ hai đọc xong lời thề, nhìn Hàn Tử Hằng, chờ đợi y nói ra ba chữ con đồng ý.

Nhưng Hàn Tử Hằng lại chậm chạp không nói, đứng bất động, không chỉ là thần phụ, ngay cả đám người dự lễ đều nín thở ngưng thần chờ đợi y nhanh đưa ba chữ kia nói ra.

Hàn Tử Hằng chân chờ một chút, cuối cùng vẫn là nói con đồng ý.

Mà khi thần phụ còn không kịp nói “Chú rể có thể hôn tân nương” trong lời kịch kinh điển, Hàn Tử Hằng cũng đã chờ không kịp ôm lấy đầu Anh Thiên Ngạo cùng hắn triền hôn, mà không phải nhẹ nhàng hôn.

Anh Thiên Ngạo thật sự khiến y rất thích, rất thích!

Bất thành linh nhảy ra một màn này, đưa tới một trận hô hấp ngưng trệ, bất quá mọi người liền khôi phục trấn định, cũng đứng lên cho đôi tân nhân một tràng vỗ tay.

“Anh yêu em, Tử Hằng.” Anh Thiên Ngạo thâm tình chân thành nói với y.

“Em cũng yêu anh, Thiên Ngạo.” Hàn Tử Hằng đã sớm bị hắn làm cảm động đến phát khóc. Y thật sự rất yêu nam nhân này, cho dù cả đời chỉ có thể bị hắn áp y cũng cam nguyện! (Cam nguyện a!).

Anh Thiên ngạo thì cảm thấy lần này quả nhiên rất tốt.

Người nam nhân này, Hàn Tử Hằng y đã gả cho hắn, danh phù kỳ thực chân chính là người của hắn.

Mặc dù ở nơi này kết hôn không đầy đủ hiệu lực, nhưng hắn sẽ không nói cho Hàn Tử Hằng, dù sao mục đích của hắn chính là muốn làm cho Hàn Tử Hằng đối hắn thực sự chết tâm.

Và, cả đời đều phải phục tùng chủ tử này, hoặc là đổi cách thức nói, phục tùng lão công này?.

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-phuc-tong>